GALAKTIKA FANTASZTIKUS KÖNYVEK

URSULA K. LE GUIN

A LEGTÁVOLIBB PART

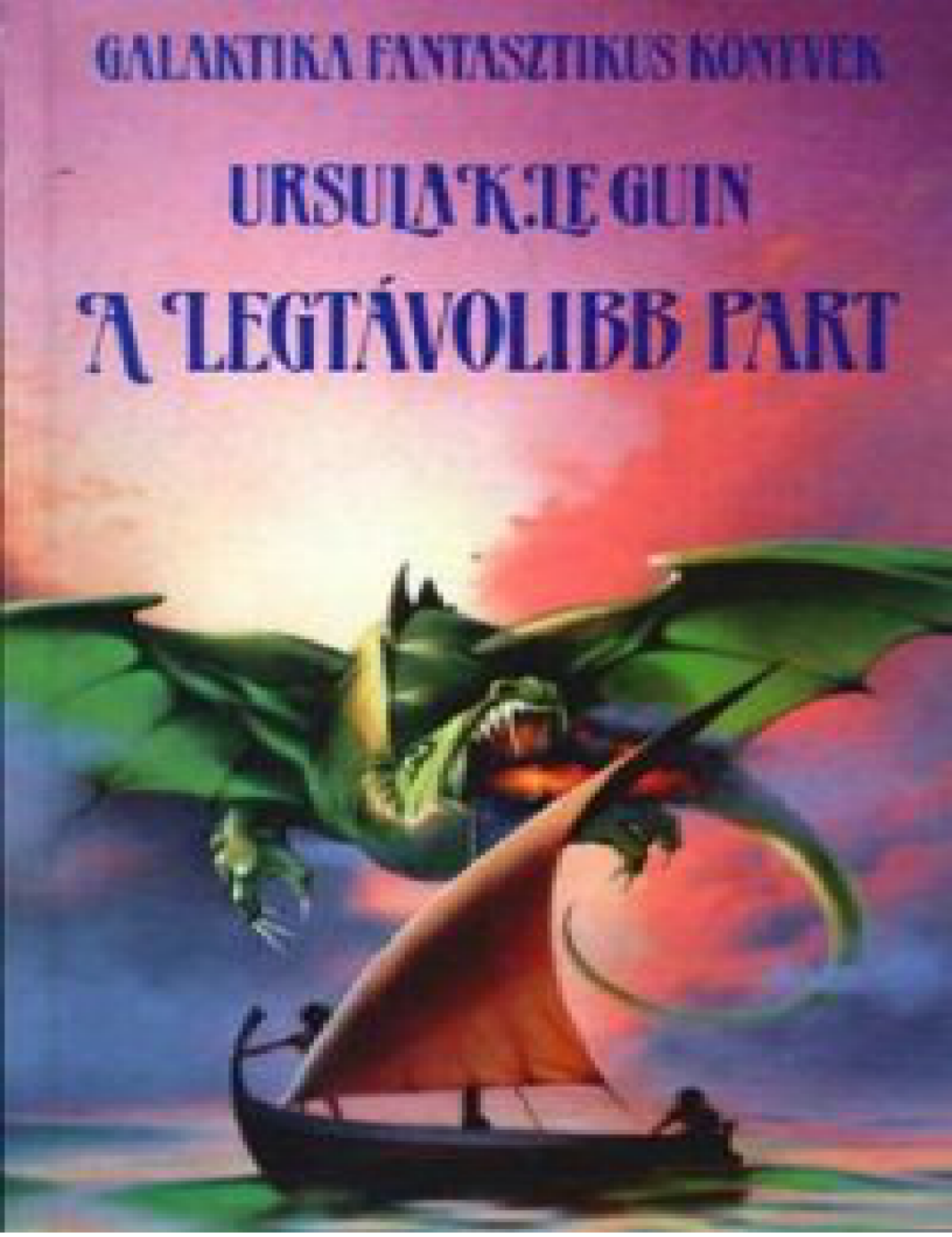

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

A szigetvilág varázslója, az *Atuan sírjai* után az olvasó megismerkedhet a fantasy műfajban ma már klasszikusnak számító amerikai írónő trilógiájának harmadik darabjával. Az előző két kötetből ismert Kóbor-Karvaly, immáron bölcs öreg főmágus a fiatal Arren herceggel, Rosszán trónjának várományosával indul hosszú útra az ismeretlenbe, hogy ezer veszéllyel dacolva is visszaszerezze a varázslás erejét, az elfelejtett szavakat. Mert kiapadtak a varázserő forrásai, mint ahogy kiszáradtak a tavak és a folyók. Ha Kóbor és az ifjú kalandokban bővelkedő nagy utazása nem jár sikerrel, a szigetvilág nem kerülheti el a pusztulást. Így hát magukkal viszik világuk minden reményét, hogy a balsors sötét vagy az új jövő csodás ígéretével térjenek majd vissza ősi földjükre, megjárva nemcsak a sárkányok vagy a holtak birodalmát, de a hit és a lélek útvesztőit is.

- Ursula K. Le Guin
  - ELSŐ FEJEZET
  - MÁSODIK FEJEZET
  - HARMADIK FEJEZET
  - NEGYEDIK FEJEZET
  - ÖTÖDIK FEJEZET
  - HATODIK FEJEZET
  - HETEDIK FEJEZET
  - NYOLCADIK FEJEZET
  - KILENCEDIK FEJEZET
  - TIZEDIK FEJEZET
  - TIZENEGYEDIK FEJEZET
  - TIZENKETTEDIK FEJEZET
  - TIZENHARMADIK FEJEZET
  - TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Ursula K. Le Guin
A legtávolibb part

ELSŐ FEJEZET
Sárkánymennydörgés

Amikor a tenger keleti pereme kivilágosodott, észak felől megjelent az égen egy hatalmas madár. Oly magasan, hogy szárnyát érték a korai napsugarak, amelyek még nem sütötték a földet. Csapásaival aranyló csíkokat rajzolt a levegőbe. Arren fölkiáltott és rámutatott. A mágus meglepetten kapta föl a fejét. Arcán kigyúlt a harag és az izgalom. Hangos kiáltást hallatott: *„Nam hietha arw Ged arkvaissa!”* — ami a Teremtés nyelvén annyit tesz: „Ha Kóbort keresed, itt megtalálod!” Erre, mint egy aranyrög, zuhanni kezdett, magasba nyújtott szárnnyal, mennydörgésként hasítva a levegőt, s orrlyukából füstölgő lángcsóvát fújva, egy ökröt egérként elkapni képes karmait előremeresztve a sárkány, akár egy sólyom, leszökkent a vízen ringó tutajra.

MÁSODIK FEJEZET
A berkenyefa

A szökőkutas udvarban a márciusi napsugár keresztültűzött a kőris- és szilfák zsenge lombján, a vízsugarak vidáman szökelltek és hullottak alá az árnyfoltokkal tarkított tiszta fényben. Az égre nyíló udvart négy magas kőfal ölelte körül. Azok mögött voltak a különféle helyiségek, más udvarok, folyosók, tornyok, átjárók, majd végül Kútfő Nagy Házának súlyos külső falai, amelyek ellenállnának bármiféle ostromnak, földrengésnek, sőt magának a tengernek is, hiszen nem csupán kőből, hanem legyőzhetetlen varázslatokból is építették őket. Kútfő ugyanis a Bölcsesség szigete, ahol a mágia tudományát tanítják, a Nagy Ház pedig a varázslás iskolája és legfőbb központja. A Nagy Ház központi helye viszont ez a kicsi udvar, mélyen elrejtve a falak között, ahol a szökőkút csobog, és fák hajladoznak esőben, napsütésben vagy a csillagok fényében.

A szökőkúthoz legközelebbi fa, egy nagyra nőtt berkenye gyökerei fölpúposították és megrepesztették az udvar márványlapjait. A réseket élénkzöld mohacsíkok töltötték ki, fölfelé kapaszkodva a csobogót körülvevő gyepfoltból. Egy legényke üldögélt ott egy alacsony, mohos márványtömbön. Kimerülten, figyelte a szökőkút központi vízsugarának hajladozását. Már majdnem férfi volt, de azért mégiscsak legényke, csinos, gazdag öltözékben. Arcát mintha aranyló bronzból öntötték volna, vonásai olyan finomak és nyugodtak voltak.

Mögötte, alig pár lépésnyire, a fák alatt, a központi gyepfolt másik szélén egy férfi állt, vagy csak úgy tűnt, mintha ott állt volna. Semmi sem volt bizonyos az árnyék és a meleg fény játszi tánca közepette. Mégis ott volt: fehér köpenyes férfialak, moccanatlanul. Úgy figyelte a fiút, ahogyan az szemlélte a szökőkutat.

A levelek zizegésén, a víz szökellésén és sustorgásán kívül semmi sem moccant és nem hallatszott.

A férfi előrelépett. A szellő megborzolta a berkenyefa lombját, meglibbentette alig kifeslett leveleit. A fiú talpra szökkent, karcsún és riadtan. Szembefordult a férfival, és meghajolt felé.

— Főmágus uram! — szólt halkan.

A másik megállt előtte. Alacsony, egyenes, erőteljes alakján csuklyás, fehér gyapjúköpeny. A leeresztett csuklya ráncai fölött, vörösesbarna arcából éles karvalyorr ugrott elő, egyik oldalán régi sebhelyek éktelenkedtek. Szemében éles, intenzív fény villant. Hangja mégis lágyan csendült:

— Kellemes itt üldögélni, a szökőkút udvarában. — Majd, megelőzve a legényke bocsánatkérését: — Hosszú út van mögötted, és

nem pihentél. Ülj csak vissza.

Odatérdelt a medence fehér peremére, kinyújtott tenyerét odatartotta a felső csobogóból körben hulló vízcsöppek alá, áteresztve a vizet széttárt ujjai között. A fiú visszatelepedett a kőhalomra, és egy percig egy szó sem esett közöttük.

— Te vagy Rosszán és a Rosszáni szigetek fejedelmének fia — szólalt meg elsőként a főmágus —, Morred birodalmának örököse. Nincs ősibb örökség az egész Szigetvilágban, és nincs tisztább. Én már láttam Rosszán gyümölcsöseit tavasz idején és gyönyörködtem Berila aranytetőiben. Mi a neved?

— Arrennek hívnak.

— Ez a te hazád nyelvjárásának szava. Mit jelent a mi közös nyelvünkön?

— Kard — felelte a fiú.

A főmágus bólintott. Ismét csönd volt egy darabig. Aztán a fiú szólalt meg, nem vakmerően, de minden félénkség nélkül:

— Azt gondoltam, hogy a főmágus minden nyelvet ismer.

A férfi tovább nézte a kutat, s közben megrázta a fejét.

— És minden nevet…

— Minden nevet? Csak Segoy ismert minden nevet, aki kimondta az első szót, és a tenger mélyéből kiemelte a szigeteket. No persze — és az éles, kemény pillantás Arren arcára villant —, ha tudnom kell az igazi nevedet, akkor meg is tudom. De erre nincs most szükség. Számomra Arren leszel. Én pedig Karvaly vagyok. És mondd, milyen volt idevezető utad?

— Túl hosszú.

— Talán rossz szelek fújtak?

— Jó széllel jöttem, de rossz hírekkel, Karvaly uram.

— Mondd hát — szólt a főmágus szomorúan, s mégis úgy, mintha egy gyermek sürgetésének engedne. Mialatt Arren beszélt, tovább nézte a felső medencéből az alsóba csurranó vízcsöppek kristályfüggönyét. Nem úgy, mintha nem figyelne, hanem úgy, mint aki jóval többet hall a legényke szavainál.

— Tudja, uram, hogy atyám, a herceg is kötődik valahogy a varázsláshoz, hiszen Morred nemzetségéből származik, és ifjúsága idején egy évet itt is eltöltött Kútfő szigetén. Rendelkezik bizonyos erővel és tudással, de ritkán fordulhat ehhez a művészetéhez. Kormányoznia kell országát, fenntartania a rendet, irányítania a városok életét és a kereskedelmet. Szigetünk flottái messze elkalandoznak nyugatra, néha egészen a peremvidékig, hogy zafírt, marhabőrt és ónt vásároljanak. Idén, tél elején egy hajóskapitány, visszatérve városunkba, Berilába, olyan történetet mesélt, amelynek híre eljutott apám fülébe, mire elküldött egy embert, hogy hallgassa meg a történetet. — A fiú gyorsan, határozottan beszélt. Udvari népek

között nevelkedett, és hiányzott belőle a fiatalok hebehurgyasága.

— A kapitány elmondta, hogy Narveluén szigetén, a hajók útvonalán tőlünk vagy ötszáz mérföldnyire nyugatra már semmiféle varázslat sem létezik. Nincs semmi erejük a varázsigéknek, és mind elfelejtették a mágikus szavakat. Atyám megkérdezte tőle, azért van-e így, mert minden bűbájos és varázsló elköltözött onnan, mire azt felelte: „Nem! Akadt még ott is néhány öreg varázsló, de már nem mondanak varázsigéket, sőt még üstfoltozásra vagy egy elveszett tű megkeresésére sem használják a varázserejüket." Akkor atyám megkérdezte: „És Narveluén népe nem bánkódott emiatt?" Mire a kapitány azt felelte, hogy nem, mintha mit sem törődnének vele. Különben pedig, mondta még a kapitány, valami járvány is fölütötte náluk a fejét, az őszi betakarítás is igen gyengére sikeredett, de ügyet sem vetettek az egészre. Ott voltam — folytatta a fiú —, amikor mindezt elmesélte, és azt mondta, hogy mind olyanok voltak, mint valami holdkóros, mint akinek azt mondták, hogy egy éven belül meghal, az meg azzal hitegeti magát, hogy ez nem igaz, s hogy ő örökétig fog élni. „Úgy járnak-kelnek — mondta a kapitány —, mint akinek mit sem számít a való világ." Más visszatérő kereskedők is ugyanezt mesélték, hogy Narveluén teljesen elszegényedett, és nem maradt arrafelé semmiféle varázserő. Persze mindez olyasmi, mint a Peremvidék meséi általában, s azok mindig furcsák, csak atyám töprengett rajtuk túl sokat.

Azután tavasszal, amikor Rosszánon a bárányünnepet tartjuk, amikor a pásztorfeleségek behozzák a városba a nyájak elsőszülötteit, atyám előszólította Gyökér nevű varázslónkat, mondaná el a termékenység igéit a bárányok fölött. Gyökér azonban elkeseredetten jött vissza a palotába, letette varázsbotját, és így szólt: „Uram, nem jönnek ki az igék a számon." Atyám kérdésekkel ostromolta őt, de annyi volt minden válasza, hogy elfelejtett minden szót és varázsmozdulatot. Ekkor atyám maga ment ki a piactérre, ő végezte el a szertartást, így ért véget az ünnep. Láttam, amint aznap este szomorúan és kimerülten tért vissza a palotába, és így szólt hozzám: „Elmondtam, fiam, az igéket, de már magam sem tudom, jelentenek-e valamit." És valóban, baj van a nyájakkal idén tavasszal. A jerkék belepusztulnak az ellésbe, sok bárány holtan jön a világra és sok közöttük a torzszülött. — A fiú könnyed, élénk hangja elhalkult. Megrázkódott, és nagyot nyelt. — Én is láttam közülük néhányat. — Ezzel hosszan elhallgatott.

— Atyám úgy véli, hogy ez meg a Narveluénről való történetek baljóslatúak, hogy a vidékünkön valami gonosz erő munkálkodik. A Bölcsek tanácsáért küldött engem.

— Ha téged küldött, biztosan nagyon fontos neki a dolog. Te vagy az egyetlen fia, és Rosszántól Kútfőig hosszú az út — szólalt meg a

főmágus. — Van-e még mondanivalód?

— Csak amit a hegyvidéki öregasszonyok beszélnek.

— És mit mondanak azok a vénasszonyok?

— Azt, hogy a bűbájosaik csupa rosszat olvasnak ki a füstből meg a pocsolyákból, és a szerelmi varázsszereik sem hatnak. De ezeknek a bűbájosoknak nincs igazi varázserejük.

— A szerencsejóslás meg a bájitalok nem sokat számítanak, de az öregasszonyokra érdemes odafigyelni. Nos, jól van, a küldetésedet igazából majd Kútfő fővarázslói vitatják meg. Azt viszont én sem tudhatom, Arren, milyen tanácsot adhatnak majd atyádnak. Tudd, hogy nem Rosszán az első hely, ahonnan ilyen bajokról szólnak a hírek.

Arren útja északról, a hatalmas Enyhely sziget mellett és a belső tengeren keresztül, első komoly vállalkozása volt. Csak az utóbbi hetek alatt látott földeket a saját hazáján kívül, érezte meg a távolságot és érzékelte a különbségeket, fogta föl, hogy Rosszán kellemes lankáin túl tágas világ terül el, benne számtalan lakóval. Még újdonság volt számára a tágasabb gondolkodás, s ezért időbe telt, mire fölfogta a mondottakat.

— És még merről jönnek? — kérdezte kissé elszontyolodva.

Abban reménykedett ugyanis, hogy azonnali gyógyírt vihet hazája számára.

— Először a Déli Peremvidékről. Később már a szigetvilág déli részéről is, Gázlór felől. Az emberek azt beszélik, hogy már Gázlóron is kihalt a varázslás. Semmiben sem lehetünk biztosak. Az a vidék már régóta lázadozik, és a kalózok földje, s a mondás szerint egy déli kereskedő szava mindig hazugság. De a történetek vége mindig ugyanaz: a varázserő forrásai kiapadtanak.

— No de itt, Kútfőn…

— Itt, Kútfőn mindebből semmit sem érzünk. Itt védettek vagyunk minden vihartól, változástól és minden balszerencsétől. Lehet, hogy túlságosan is védettek! Hercegem, és most mit cselekszel?

— Nyomban visszamegyek Rosszánra, amint vihetek atyámnak valami igaz hírt e bajok természetéről és az ellenük való gyógyírról.

A főmágus megint rászegezte tekintetét, és ezúttal Arren minden tudása ellenére kénytelen volt félrenézni. Nem is tudta, miért, mert azokban a sötét szemekben nem volt semmi szigorúság. A főmágus közömbösen, nyugodtan, sőt talán együttérzéssel nézett a szemébe.

Rosszán egész népe fölnézett apjára, és ő volt apjának egyetlen fia. Eddig még nem fordult elő, hogy valaki nem úgy tekint rá, mint Arrenre, Rosszán hercegére, hanem csak Arrenre, az emberre. Rossz érzés volt arra gondolnia, hogy fél a főmágus tekintetétől, mégis félrefordította a magáét. Mert úgy tűnt, hogy abban a tekintetben kitágul a világ, és nem csupán itt körülötte, és ezáltal nemcsak

Rosszán válik jelentéktelenné, hanem ő maga is. A főmágus szemében ő csak parányi figura volt, valami jelentéktelen alak a sötétség borította, tengermosta földek hatalmas színjátékában.

Ott ült tehát a márványlapok között kitüremkedő mohát csipegetve, és — bár alig múltak el napok azóta, hogy hangja megférfiasodott — így szólt rekedtes csipogással:

— Azt teszem, amit parancsolsz!

— Atyádnak tartozol felelősséggel, nem nekem — volt a főmágus minden válasza.

Arren még mindig magán érezte a tekintetet, de mégis fölnézett. Most, hogy megfeledkezett magáról, és engedelmességet fogadott, a maga valójában láthatta a főmágust, azt a férfit, aki lepecsételte Fundaur sötét kútját, visszaszerezte Vandór-Akbé gyűrűjét Atuan sírjaiból, és megépítette a mélytengeri falakat Nepp mellett, a hajóst, aki ismerte a tengereket Astowelltől Magadorig, az egyetlen élő sárkányvitézt. Itt támaszkodott térdével ez az alacsony és már nem is fiatal ember, akinek hangja nyugodt és szeme mély, mint a sötét éjszaka.

Arren fölemelkedett ültéből, és szabályosan térdre ereszkedett, minden igyekezetét beleadva.

— Uram — rebegte elhalón —, hadd szolgáljalak téged!

Magabiztossága semmivé foszlott, arca elpirult, hangja remegett.

Derekán kardot viselt, új, vörös színű és arany berakással ékes bőrhüvelyben. A penge viszont teljesen sima volt, markolatkeresztje megkopott ezüstözött bronz. Lázasan kirántotta a fegyvert, s markolatát a főmágus felé nyújtotta, mint egy vazallus a földesurának.

A főmágus nem érintette meg kezével a kard markolatát. Csak rápillantott, azután Arren szemébe nézett.

— Ez a tiéd, nem az enyém — mondta. — És te nem lehetsz senki emberfiának a szolgája.

— De atyám azt mondta, hogy esetleg Kútfőn maradhatok, míg ki nem derítem, mi lehet e bajok okozója, talán valami tudást is szerezhetek… nincs gyakorlatom, és nem hiszem, hogy bármi hatalmam lenne, de voltak mágusok ősapáim között… és ha valahogy azt is megtanulhatnám, hogyan lehetek hasznodra…

— Mielőtt őseid mágusok lettek volna — mondta a fővarázsló —, királyok voltak.

Fölemelkedett, egyetlen, határozott lépéssel a fiúhoz lépett, és kezét megfogva fölemelte őt.

— Köszönöm, hogy felajánlottad szolgálataidat, és bár most nem fogadom el őket, még sor kerülhet rá, miután megtanácskoztuk ezeket a dolgokat. Ilyen nagylelkű ajánlatot nem könnyű visszautasítani. És Morred fiának kardját elhárítani sem egyszerű!… De most menjünk! A legény, akivel jöttél, majd gondot visel rá, hogy egyél, megfürödj és

pihenj. Gyerünk! — Ezzel gyöngéden megtaszította a legénykét lapockái között. Ilyen bizalmasságot eddig még senki sem engedett meg az ifjúval szemben, s a herceg rajta kívül vissza is utasította volna bárkitől. A főmágus érintését azonban megtiszteltetésnek vette, ugyanis az első pillanatban megszerette őt.

Mindig tevékeny fiú volt, bármely játékban szívesen vett részt, örömét lelte a test és a szellem tökéletesítésében, ügyesen teljesítette kötelességét a szertartások alkalmával, részt vett a kormányzással kapcsolatos teendőkben, ami nem volt sem könnyű, sem egyszerű. Eddig mégsem érzett valódi elhivatottságot semmi iránt. Mindennek könnyen jutott birtokába, és minden feladatát könnyen végezte. Minden csak játék volt számára, és ő szívét adta minden játékába. Ám lelke mélyét ezúttal nem játék és nem is álom kavarta föl, hanem a veszély közelsége, a másik becsülete, bölcsessége, egy nyugodt hang és egy barna kéz, amely erejét nem fitogtatva markolta tiszafa botját, az időtől fekete fájába, a markolatába ágyazott s a királyok rúnáját viselő ezüstgyűrű alatt.

Így teszi meg az ember a gyermekkorból kivezető első lépést, nem nézve sem hátra, sem előre, óvatlanul és mit sem törődve holmi erőtartalékkal.

Az udvarias búcsúszavakról megfeledkezve, zavartan, mégis sugárzó örömmel és engedelmes szívvel lódult az ajtó felé. Kóbor, a főmágus elgondolkodva nézett utána.

Kóbor egy darabig ott maradt még a szökőkút melletti kőrisfa alatt, arcát a szikrázó égboltra emelve. — Kedves hírnök, rossz hírekkel — mondta félhangosan, mintha a szökőkútnak beszélne. De a kút nem figyelt rá, csak locsogott tovább ezüstös csilingeléssel.

Így inkább az ember hallgatta még egy darabig a csobogást. Azután megindult egy, Arren számára láthatatlan ajtónyílás felé, amelyet kevés szem vehetett csak észre, bármily közelről is, és így szólt:

— Ajtónálló mester!

Kortalan, apró emberke bújt elő. Nem volt fiatal, így bárki öregnek szólíthatta volna, de igazán ez a szó sem illett hozzá. Arca száraz és érett elefántcsontszínű volt, kellemes mosolya hosszú árkokat vésett, arcába.

— Mit óhajtasz, Kóbor? — kérdezte.

Egyedül voltak, és ő egyike volt a világ azon hét emberének, akik ismerték a főmágus igazi nevét. Azért szólította így. A többi hat Kútfő Névmestere, azután Oromon, a hallgatag Re Albiból, a varázsló, aki Gont hegyén sok évvel ezelőtt maga adta neki ezt a nevet, azután Gont Fehér úrnője, Tenar, a gyűrű lánya, egy Eszteriol nevű varázsló Szikesről, ugyanonnan egy ácsmester felesége, három gyermek anyja,

Jarró, akinek fogalma sem volt a varázslásról, de más tekintetben rendkívül bölcs asszony volt, és végül a Szigetvilág túlsó végén, legnyugatibb részén két sárkány: Orm Embar és Kalesszin.

— Ma este össze kell ülnünk — folytatta a főmágus. — Én elmegyek a Formamesterért, és üzenek Kurremkarmerruknak, hogy tegye félre könyveit, tanítványainak adjon ma este pihenőt és csatlakozzon hozzánk, ha nem is testben, de lélekben. Szólnál a többieknek?

— Szívesen — mondta az ajtónálló, és eltűnt. A főmágus maga is láthatatlanná vált, csak a szökőkút locsogott tovább, derűsen és fáradhatatlanul a kora tavaszi napsütésben.

Kútfő Nagy Házától kissé nyugatra, néha valamelyest délre volt látható általában a belső liget. Nem volt rajta a térképeken, és út sem vezetett hozzá, csak azok számára, akik ismerték a titkos ösvényt. Látni ugyan láthatták a tanítványok, a város lakói, sőt a parasztok is, de mindig csak bizonyos távolságból.

Magas facsoport volt, lombjai között aranyos csillogással, még így, tavasz idején is. A legtöbben — a növendékek, a városlakók és földművelők — úgy vélték, hogy a liget valami titokzatos módon változtatja a helyét. Persze tévedtek, hiszen az erdőcske nem mozdult sehová. Gyökerei maguk a létezés gyökerei. Minden más mozgásban volt rajta kívül.

Kóbor kisétált a Nagy házból a mezőre. Fehér köpenyét levetette, hiszen a nap már delelőre járt. A barna domboldalon szántó földművelő fölemelt kézzel üdvözölte őt, és Kóbor ugyanígy válaszolt neki. Apró madárkák röppentek föl a levegőbe énekelve. A laposokon és az út szélén éppen bontogatta szirmait a csillagvirág. Fönt, a magasban egy kánya rajzolt széles ívet a kék égre. Kóbor fölnézett rá, és üdvözlésre emelte a kezét megint. A madár szélnek feszített szárnytollakkal csapott le, és egyenesen a kinyújtott karra szállt, sárga karmaival, megkapaszkodva. Nem karvaly volt, hanem Kútfő vadászsólyma vagy fehér-barna csíkozású halászsas. Egyik csillogó, aranysárga szemét a főmágus felé fordította, csattintott egyet erős, kampós csőrével, azután mindkét aranyszemét a férfira meresztette.

— Vakmerő — szólította meg a mágus a Teremtés nyelvén.

A nagy madár meglendítette a szárnyát, kifeszítette farktollait, úgy nézett rá.

— Menj hát, fivérem, te rettenthetetlen!

A közeli domboldalon, a tiszta ég alatt munkálkodó szántóvető megállt, hogy jobban lássa őket. Egyszer, a múlt őszön már látta, amint a főmágus karjára leszáll egy vadmadár, azután hirtelen eltűnt az ember, és csak annyit látott, hogy két karvaly emelkedik a magasba a szelek szárnyán.

Ezúttal elváltak egymástól: a madár fölröppent a magasba, a férfi pedig továbbsétált a tocsogó réten.

Elérkezett az ösvényhez, amely a Lappangó ligethez vezetett. Ez az út mindig egyenesen haladt, mit sem törődve az idő és a környező világ változásaival, s most is hamarosan elvezette a mágust a fák árnyékába.

Némelyik törzs hihetetlenül hatalmas volt. Ezeket látva bárki elhihette, hogy a liget sohasem mozdul a helyéről. Éveiktől megszürkült emléktornyoknak tűntek a fák. Gyökereik akár hegyeket is elbírhattak volna. A legöregebbeknek ritkás volt a koronája, száraz ágaik kuszán meredeztek a magasba. E fák sem voltak halhatatlanok. A vének között erőteljes, dús lombú fiatal fák törtek fölfelé, legalul pedig egy kölyöklánynál nem magasabb, gyér lombú sarjak hajladoztak.

A fák alatt az ősidők óta lehullott avartól puha és gazdag volt a föld. Páfrányok és mindenféle bozót tenyészett rajta, de másféle fa nem nőtt egy szál se, csak ez, amelynek nem is volt neve a Szigetvilág köznyelvén. Az ágak árnyékában földszagú és friss volt a levegő, íze, akár a legtisztább forrásé.

Egy, sok évvel ezelőtt kidőlt gigászi fa odvában Kóbor rálelt az ott lakozó Formamesterre, aki sohasem jött ki üregéből, vagy legalábbis nagyon ritkán. Haja vajsárga volt, lévén nem a Szigetvilágból való. Miután Vandór-Akbé gyűrűje ismét összeforrt, a kargádi barbárok alábbhagytak betöréseikkel, békét, sőt egynémely kereskedelmi megállapodásokat is kötöttek a Belső földekkel. Nem voltak barátságos emberek, inkább elzárkózók. Olykor-olykor azonban egy fiatal harcos vagy valami kalmárfi magától eljött nyugatra, kalandvágyától űzve vagy a varázslómesterségre kíváncsian. Ilyenként érkezett a Formamester is tíz esztendővel ezelőtt, kardot és vörös köpenyt viselő ifjú vadember Karego-Átról. Egy esős reggelen lépett Gont földjére, és darabos köznyelven így szólt az ajtónállóhoz rideg hangon: „Tanúni gyüttem!”

Most pedig itt állt a fák alatti zöldarany fényben, magas, sápadt, kesehajú férfi, különös zöldes szemekkel: az egész Szigetvilág formamestere.

Lehet, hogy ő is tudta Kóbor igazi nevét, de ha így volt is, sohasem említette. Némán üdvözölték egymást.

— Mit szemlélsz éppen? — kérdezte a főmágus, mire a másik így felelt:

— Egy pókot.

A tisztáson, két magasba törő, erős fűszál között egy pók feszítette ki hálóját, finoman felfüggesztett kör alakjában. Az ezüstös fonalakon megcsillant a napsugár. Középen lapult a szövőmester. Szürkésfekete pötty, nem nagyobb egy szembogárnál.

— Lám, ő is formamester — mondta Kóbor, a művészi hálóra pillantva.

— Nos, mi a baj? — kérdezte a fiatalabbik férfi. Közben úgy látszott, mintha a fekete közepű kerek háló figyelmesen nézte volna őket.

— A háló, amit mi szőttünk, emberek — felelte Kóbor.

Ebben az erdőben nem szólt madárdal. A déli verőfényben a csönd és a forróság uralkodott. Körülöttük sorakoztak a fák és árnyaik.

— Hír jött Narveluénből és Rosszánról. Ugyanaz a hír.

— Dél és délnyugat; észak és északnyugat — mormolta a Formamester le sem véve szemét a pókhálóról.

— Eljövünk ide ma este. Ez a lehető legjobb tanácskozóhely.

— Nekem nincs tanácsom — nézett ezúttal Kóborra a mester. Zöldes szemében mély hidegség. — Félek — folytatta. — Itt van a félelem. Itt lent, a gyökerek között.

— Valóban — dünnyögte Kóbor. — Le kell néznünk a források mélyére, azt hiszem. Túl sokáig élveztük a napsütést, abban a békében ringatózva, amelyet a gyűrű összeforrasztása hozott el nekünk. Apró dolgokkal játszadoztunk, sekély vizeken halásztunk. Ma este meg kell kérdeznünk a Mélyet. — Ezzel magára hagyta a Formamestert, aki továbbra is csak azt a kis pókot figyelte a napsütötte fűszálak között.

A liget szélén, ahol a hatalmas fák lombjai kinyúltak a közönséges föld fölé, letelepedett, hátát egy vaskos gyökérnek vetette, varázsbotját keresztülfektette a térdén. Behunytába szemét, mintha pihenne, és elküldte lelkének üzenetét, túl Kútfő hegyein és völgyein, a messzi északra, arra a tenger nyaldosta szirtfokra, ahol a magányos torony dacolt az idővel.

— Kurremkarmerruk — szólalt meg a szelleme, mire a Nevek mestere fölemelte tekintetét a gyökerek és füvek, levelek és magvak, szirmok és virágok vastag könyvéről, amelyből éppen tanítványainak olvasott föl, és így szólt:

— Itt vagyok, uram.

S a magas termetű, vékony öregember, sötét csuklyája alól elővillantva ősz hajkoronáját, figyelmesen hallgatott. A növendékek kihúzták magukat a toronyszobában sorakozó írópultjaik mögött, rápillantottak, majd egymásra néztek.

— Eljövök — mondta Kurremkarmerruk, és újból visszahajolt könyve fölé, folytatta a fölolvasást: — No már most, a vadfokhagyma virágszirmainak is vagyon neve, miszerint *iebera,* valamiként a csészelevélé *partonath,* a szárnak, a levélnek és a gyökérnek hasonlóképpen megvan a saját neve…

Kóbor, a főmágus, aki tudta a vadfokhagyma minden részének nevét, visszahívta üzenő szellemét, a nagy fa alatt kényelmesebben kinyújtotta a lábát, és ezúttal valóban elszenderedett a levelek között

átszüremkedő napsütésben.

HARMADIK FEJEZET
Kútfő mesterei

Kútfő iskolája az a hely, ahová a Szigetvilág belső földjeiről elküldik mindazokat a legénykéket, akik bizonyos tehetséget mutatnak a varázslás iránt, hogy megtanulják a mágia legmagasabb művészetét. Járatosságra tesznek ott szert a varázslás különféle módozataiban, megtanulva mindennek a nevét, a rúnákat, a mesterfogásokat, varázsigéket és azt, hogy mit kell és mit nem szabad megtenni, és mit miért.

Hosszas gyakorlás után, ha kezük, eszük és szellemük már egy ütemre mozdul, elnyerik a varázsló nevet, megkapják erejüket hordozó pálcájukat. Igazi varázslók csak itt, Kútfőn születnek, és csak így.

Mivel minden szigeten vannak bűbájosok és vajákosok, és népeiknek a varázslás úgy kell, mint egy falat kenyér, és oly kellemes, mint a szép muzsika — a varázslóiskola olyan hely, amelyet mindenki tisztel. Az a kilenc mágus, akit az iskola mestereinek neveznek, az emberek szemében egyenrangú a Szigetvilág legnagyobb fejedelmeivel. Ezek legelsőbbike, Kútfő gazdája, a főmágus senki emberfiához nem mérhető, egész Óceánföld királyát kivéve. De még hozzá is csak a hűségeskü, a szív belső ajándéka folytán, mert még egy király sem kényszeríthetne ilyen hatalmas varázslót a közönséges törvények betartására, hacsak ő maga is nem úgy akarja. Kútfő fővarázslói azonban még azokon a földeken járva is hívek maradtak esküjükhöz, és betartották a törvényt, ahol nem is volt király. Kútfőn minden úgy történt, és mindent úgy csináltak, ahogy már évszázadok óta megszokták. Ez a hely, úgy tűnt, mentes minden gondtól, s a Nagy Ház visszhangos udvarain és hosszú folyosóin vidáman, gyöngyözve csengett a nebulók kacagása. Arren segítőtársa az iskolában egy testes legény volt. Köpenyének nyakában ezüstkapocs, annak jeleként, hogy már kinőtt a növendéksorból, már varázslónak számít, aki azért tanul csak tovább, hogy elnyerhesse varázspálcáját. Vakszerencse volt a neve. „Azért — magyarázta —, mert a szüleimnek már volt hat lánya, s atyám azt mondta, hogy a hetedik gyerek legyen a vakszerencséé, a sorssal ujjat húzva.” Kellemes pajtás volt, éles eszű és gyors nyelvű. Más alkalommal Arren örömét lelte volna jó kedélyében, de most túlságosan is gondterhelt volt. Társa nem sokat törődött ezzel. Vakszerencse, pusztán azért, hogy feladatának s így saját magának fontosságát bizonyítsa, a természetes vágy hatására kezdte kihasználni a vendég nyilvánvaló szórakozottságát. Mesélt neki mindenféle furcsa történeteket az iskoláról, aztán a nyomaték kedvéért különleges

hazugságokkal is traktálta.

Arren mindenre csak annyit válaszolt: „ó, igen”, vagy „értem”, míg Vakszerencse fejedelmi idiótának nem nézte végül.

— Itt persze nem is főznek igazából — magyarázta védencének a nagy kő tűzhelyek mellett elhaladva, ahol csak úgy csengtek-bongtak a rézedények, csattogtak az aprítókések, és betöltötte a levegőt a szemfacsaró hagymaillat. — Ez csak a látszat kedvéért van mind. Azután elmegyünk a refektóriumba, és mindenki olyan eledelt varázsol magának, amire kedve szottyan. Ezért aztán mosogatni sem kell.

— Ó, igen, értem — felelte Arren udvariasan.

— Persze az új növendékek, akik még nem ismerik igazán a szükséges varázsigéket, alaposan lefogynak az első hónapokban. Azután csak belerázódnak valahogy. Van itt egy fiú Enyhelyből, aki minduntalan sült csirkével próbálkozik, de még sohasem sikerült neki más, mint kukoricamálé. Úgy látszik, a varázsigéivel sohasem mászik már ki a puliszkásfazékból. Igaz, tegnap sikerült neki egy ványadt füstölt hal is mellé. — Vakszerencse már belefáradt az igyekezetbe, hogy kiváltsa vendége megrökönyödését. Föladta hát a dolgot, és elhallgatott.

— Honnan… melyik vidékről való a főmágus? — kérdezte a vendég, ügyet sem vetve arra a nagyszerű galériára, amelyen éppen átsétáltak, s amelynek falait, boltíves mennyezetét az ezerlevelű fa gyönyörű vésetei borították.

— Gontról — felelte Vakszerencse. — Falusi kecskepásztor volt ott gyerekkorában.

E nyílt és közismert tény hallatán a rosszáni fiú értetlen hitetlenséggel fordult kísérőjéhez.

— Kecskepásztor?

— Éppen úgy, mint Gont legtöbb lakója, aki éppen nem kalóz vagy vajákos. De azt nem mondtam, hogy most is kecskepásztor lenne, megértetted?

— De hogy lehet egy pásztorgyerekből főmágus?

— Ugyanúgy, mint egy hercegfiből! Úgy, hogy idejön Kútfőre, túltesz mindegyik mesteren azzal, hogy visszalopja a gyűrűt Atuanból, végighajózik a Sárkányok útján, és hogy ő a legnagyobb varázsló Vandór-Akbé óta — hogyan másképp?

Az északi ajtón léptek ki a galériából. A frissen szántott domboldalra, Alkány város tetőire és kikötő öblére rátelepedett a napsütéses, meleg délután. Megálltak, és tovább beszélgettek az udvaron.

— Persze, mindez már jó régen történt — folytatta Vakszerencse. — Nem sokat tett azóta, hogy ő lett a főmágus. Ez mindig így van. A főmágusok csak üldögélnek itt Kútfő szigetén, és gyönyörködnek az

egyensúlyban, gondolom. Különben is nagyon öreg már.

— Öreg? Hát hány éves?

— Ó, lehet már negyven- vagy tán ötvenéves is.

— Találkoztál már vele?

— Hát persze hogy találkoztam! — felelte Vakszerencse élesen. A bamba királyfi udvari sznob is volt, minden jel szerint.

— Gyakran?

— Nem. Nagyon is magánakvaló. De amikor ideérkeztem Kútfőre, találkoztam vele a szökőkút udvarában.

— Én is ott beszéltem vele ma — mondta Arren. A hangsúly arra késztette Vakszerencsét, hogy istápoltjára nézzen és befejezze a választ:

— Ennek már három esztendeje. És annyira féltem, hogy igazán rá sem mertem nézni. Persze akkor még nagyon fiatal voltam. Nem olyan könnyű ám világosan látni ott a dolgokat. Inkább csak a hangjára emlékszem, meg a kút csobogására. — Majd egy perc múltán hozzáfűzte: — Gonti kiejtéssel beszél.

— Ha szót tudnék érteni a sárkányokkal az ő nyelvükön — vélekedett Arren —, én sem sokat törődnék a saját kiejtésemmel.

Erre Vakszerencse már némi elismeréssel tekintett rá, és megkérdezte:

— Azért jöttél ide, hogy belépj az iskolába, hercegem?

— Nem. Üzenetet hoztam atyámtól a főmágusnak.

— Rosszán a királyság egyik tartománya, igaz?

— Rosszán, Ilién és Út. Enyhely és Éa is az volt valaha, de ott már kihalt a királyi ház. Ilién Tengerész Gemaltól vezeti le a származási vonalát, Maharionon keresztül, aki minden szigetek királya volt. Út Akambartól és, a Szeliét-háztól. Rosszán, a legrégibb, Morredtől, az ő fián, Szeriádon át, a rosszáni uralkodóháztól.

Arren álmodozó hangon sorolta elő e vérvonalakat, mint egy jól képzett tudós, akinek éppen máson jár az esze.

— Gondolod, hogy még a mi életünk alatt újra király kerülhet Enyhely trónjára?

— Ezen sohasem gondolkodtam igazán.

— Bárkán, ahonnan én származom, az emberek sokat gondolkodnak ezen. Most Ilién tartományának része vagyunk, tudod, mióta megkötötték a békét. Hány éve is már, tizenhét vagy tizennyolc, hogy a királyok rúnájának gyűrűjét visszahozták az enyhelyi Királytoronyba? Akkor egy időre jobbra fordultak a dolgok, de most megint minden rosszabb, mint valaha. Itt volna az ideje, hogy ismét király üljön Óceánföld trónján és magasba emelje a béke jogarát. A nép már belefáradt a háborúkba és rablóhadjáratokba, a harácsoló kalmárokba, adófaló hercegecskékbe és a törvénytelen erők zűrzavarába. Kútfő csak irányít, de nem kormányozhat. Az egyensúly

itt van, de a hatalomnak a király kezében kellene lennie.

Vakszerencse őszinte szenvedéllyel beszélt, félretéve minden bolondozást és végre fölkeltve Arren figyelmét.

— Rosszán békés és gazdag ország — mondta csöndesen. — Sohasem vett részt ezekben a csetepatékban. Hallottuk viszont, mennyi baj van más vidékeken. De Enyhely trónja Maharion halála óta üresen áll. Annak pedig már épp nyolcszáz éve. Gondolod, hogy a szigetek tényleg elfogadnának egy új királyt?

— Ha békével jön, és van elég ereje, s ha Kútfő és Enyhely is elfogadja őt.

— És ugye a jóslat is azt mondja, hogy el kell jönnie. A jóslatnak be kell teljesednie! Maharion azt mondta, hogy a következő királynak varázslónak kell lennie.

— Az Énekmester enyhelyi származék, szóval érdekelt is a dologban, és immár harmadik esztendeje sulykolja a fejünkbe a mondókát: *„Moharion mondá: az kapja örökül az én trónomat, aki élve megjárta a sötétség birodalmát, és eljő távoli, napfényes partjainkra.”*

— Tehát egy varázsló!

— Igen, mivel csak egy igazi varázsló vagy mágus járhat a holtak között a sötétség birodalmában és jöhet vissza onnan elevenen. De még ők sem *kelnek át* rajta. Legalábbis mindig csak azt mondják, hogy a sötét világnak egyetlen határa van, s azon túl már csak a végtelen. Akkor mik azok a *távoli, napfényes partok? De* hát így szól az utolsó király jóslata, és valaha meg kell születnie annak is, aki betöltse. Őt Kútfő majd elismeri, és akkor a flották és seregek, népek és nemzetek mind a zászlaja alá gyűlnek. Akkor lesz ismét fenséges úr a világ közepén, az enyhelyi Királytoronyban. Ilyen királyhoz én is csatlakoznék. Egy jó királyt örömmel szolgálnék, teljes szívemből és minden tudásommal. — Ennyit mondott Vakszerencse, azután fölkacagott, és megvonta a vállát, nehogy Arren azt higgye, eluralkodtak rajta az érzelmei.

De a kis herceg barátságosan nézett rá, azt gondolván magában: „Biztosan úgy érezne egy jó király iránt, ahogyan én tisztelem a főmágust.” Majd hangosan így szólt:

— A királynak meg szüksége is lenne ilyen emberekre, mint te vagy.

Így álltak ott tovább, mindegyik saját gondolataiba mélyedve, s mégis valahogy együtt, míg meg nem szólalt egy gong a Nagy Házban, messze hangzó kondulással.

— Aha! — szólt Vakszerencse. — Lencse és hagymaleves lesz ma vacsorára. Gyerünk!

— Mintha azt mondtad volna, hogy nem főznek — mormolta Arren, még mindig álmatagon követve a másikat.

— Ó, azért néha… tévedésből…

A vacsora dolgába nem vontak be semmi mágiát, mégis volt mindenből elég. Evés után kisétáltak a mezőre, a lágy, kékes fényű alkonyatba.

— Ez itt a kútfői Domb — mondta Vakszerencse, amikor nekiindultak egy kis hegyecske oldalának. A harmatos fű csiklandozta a talpukat, mialatt odalent az alkányi réten apró békák kórusa köszöntötte az első langyos estét és a rövidülő, csillagos éjszakát.

Volt valami rejtelmes ebben a vidékben. Vakszerencse megilletődve suttogta:

— Ez a hegyecske emelkedett legelőször a tenger vize fölé, amikor az első szó kimondatott.

— És ez süllyed el majd legutoljára, amikor minden dolgok elbomlanak — felelte rá Arren.

— Akkor hát jó szilárd föld a talpunk alatt — mondta erre Vakszerencse, mintegy szabadulni akarván az áhítattól, de nyomban ijedten fölkiáltott: — Odanézz! A Liget!

A Dombtól délre erős fény jelent meg a föld szélén, mint holdfölkeltekor, pedig a hold már éppen lefelé ballagott a hegytetőn túl. És ez a sugárzás úgy villódzott, akár a szélborzolta lombok.

— Mi lehet az?

— A Ligetből jön, biztosan ott vannak a mesterek. Azt beszélik, akkor fénylett így, mint a holdvilág, amikor öt évvel ezelőtt a főmágust megválasztották. Most vajon mi végre gyűltek össze? Csak nem a te híreid miatt?

— Az meglehet — mormolta Arren. Az izgatott és riadt Vakszerencse nyomban vissza akart fordulni a Nagy Házhoz, hogy kihallgassa, mit pusmoghatnak a mesterek tanácsának lehetséges céljáról. Arren is vele tartott, de vissza-visszafordult a különös sugárzás felé, míg el nem takarta a dombhajlat, és nem maradt más az égen, csak a lemenő újhold és a tavaszi csillagok.

A sötét kőfülkében, amelyet hálóhelyéül adtak, Arren tágra nyílt szemmel feküdt. Eddigi életében mindig ágyban aludt, puha szőrmékkel takarózva. Még a húszevezős gályán, amely Rosszánból idehozta, még ott is több kényelemben volt része, mint itt, ahol csak egy szalmazsákja volt a kőpadlóra vetve, meg egy kopott nemeztakarója. De mindezzel egyáltalán nem törődött. „Itt vagyok, a világ közepén — gondolta magában. — A mesterek a szent helyen tanácskoznak. Vajon mit döntenek? Talán valami nagy varázslatra készülnek a mágia megmentéséért? Olyan nagy a baj, hogy még Kútfőre is veszélyes? Itt maradok! Nem megyek haza! Még a *szobáját* is szívesebben takarítom, mintsem visszamenjek Rosszán hercegének. De megengedik-e, hogy beálljak növendéknek? Bár az is lehet, hogy többé nem tanítják a varázslómesterséget, és senki sem tanulja majd az igaz neveket? Mégis itt maradok, *mellette,* még akkor is, ha eleveszíti

minden erejét és tudományát. Még akkor is, ha többé sohasem láthatom. Még akkor is, ha egyetlen szót sem szól hozzám." Lázas képzelete úgy hajszolta tovább, hogy egy pillanat múlva ismét ott találta magát a főmágussal szemben az udvaron, a berkenyefa alatt, de az ég fekete volt, az ágak lombtalanok, a kút némán hallgatott, ő maga pedig így szólt: „Uram, ránk tört a förgeteg, és mégis maradok és szolgálok teneked" — mire a főmágus rámosolygott. De itt a képzelete fölmondta a szolgálatot, hiszen még nem látta mosolyogni azt a sötét arcot.

Reggel azzal az érzéssel ébredt, hogy tegnap még fiú volt, ma már felnőtt férfi. Úgy érezte, hogy bármire kész. Amikor eljött a pillanat, mégis tátva maradt a szája.

— A főmágus beszélni óhajt veled, Arren herceg — szólt be ajtónyílásán egy csöppnyi növendék legényke, aki csak egy pillanatig állt ott, azután elszaladt, mielőtt Arren összeszedte volna magát, hogy válaszoljon.

Leballagott a torony lépcsőjén, utána végig a kőfolyosókon, a szökőkút udvara felé anélkül, hogy tudta volna, merre is kell mennie. Az egyik folyosón egy öregemberrel találta szemben magát, akinek mosolygós arcán mély ránc húzódott végig, orrától az álláig. Ugyanaz volt, aki előző nap is fogadta őt, amikor először érkezett a kikötőből a Nagy Ház kapujához. Aki megkérdezte az igazi nevét, mielőtt beengedte volna.

— Erre gyere! — szólt hozzá az Ajtónálló mester.

Az épületnek ezen a részén a termek és átjárók csöndesek és kihaltak voltak, hiányzott belőlük a fiúk zsibongása és lármázása, ami élettel töltötte meg a ház többi részeit. Itt érezhető volt, milyen ősrégiek a falak. Itt tapintható volt, milyen gondos alapossággal rakták egymásra és csiszolták össze az ősi köveket. A falakon rúnák sorakoztak, nem messze egymástól, mélyen bevésve, némelyik ezüsttel kirakva. A köznyelv rúnáit Arren megtanulta az apjától, de ezek közül egyetlenegyet sem ismert, bár egyik-másikban olyan jelentést sejtett, amit majdnem megértett, vagy tudta is valaha, csak most nem jutott az eszébe.

— Itt volnánk, kölyök — mondta az Ajtónálló, aki nem foglalkozott olyan címekkel, mint lord vagy herceg. Arren követte őt egy hosszú, alacsony mennyezetű terembe, amelynek egyik végében tűz égett egy kőkandallóban, lángjai visszaverődtek a tölgyfa padlón, hosszanti oldalán pedig csúcsíves ablakokon szűrődött be a reggeli köd lágy világossága. A tűzhely előtt férfiak csoportja várakozott. Mindannyian feléje fordultak, amint belépett, de ő csak egyet látott közülük igazán, a főmágust. Megtorpant, meghajolt, azután bénultan állt a helyén.

— Ezek itt Kútfő mesterei, Arren — szólalt meg a főmágus —,

heten a kilenc közül. A Formamester nem hagyja el az odúját, és a Nevek mestere is a tornyában maradt, innen harmincmérföldnyire északra. Mindannyian ismerik küldetésed célját. Uraim, ez itt Morred fia.

E szavakra Arren szívében nem ébredt büszkeség, csak valamiféle ijedelem. Igaz, büszke volt nemzetségére, de magára csak mint fejedelmek leszármazottjára gondolt, egyre a rosszáni uralkodóházból. Morred, akitől e ház ered, már jó kétezer éve halott. Tettei már rég legendákká nemesedtek, nem e világból valóknak számítottak. Mintha a főmágus a legendák fiának, álmok örökösének nevezte volna őt.

Nem merte tekintetét a nyolc varázsló arcára emelni. A főmágus varázsbotjának vasalt alsó végét bámulta, és érezte, amint a vér dobolni kezd a fülében.

— Menjünk, reggelizzünk együtt! — szólalt meg a főmágus, és az ablakok alatt megterített asztalhoz vezette őket. Volt ott tej, komlótlan sör, kenyér, írós vaj és friss sajt. Arren is leült az asztalhoz, és együtt evett velük.

Egész eddigi életét nemesemberek, földbirtokosok és gazdag kereskedők között töltötte. Apjának udvarában, Berilában mindig szép számmal akadt belőlük. Olyan emberekből, akiknek birtokuk nagy volt, sokat vásároltak és sokat adtak el, akik dúskáltak a földi javakban. Azok húst ettek, bort ittak, és teli szájjal hangoskodtak, sokat vitáztak, dicsekedtek, és legtöbben sokat követeltek maguknak mindenből. Fiatal létére Arren jártas volt már az udvari viselkedésben, és jól ismerte az emberi hibákat. Ilyen társaságban viszont nem volt még soha. Ezek kenyeret ettek, keveset szóltak, megőrizték arcuk nyugalmát. Ha kívántak is valamit, sosem a maguk számára. Mégis nagy hatalmú emberek voltak, Arren ezt is tisztán érezte.

Kóbor, a főmágus ült az asztalfőn, figyelt minden kiejtett szóra, mégis csend vette körül, senki sem fordult egyenesen hozzá. Arrennel sem foglalkozott senki, így azután volt elég ideje, hogy összeszedje magát. Balján az Ajtónálló foglalt helyet, jobboldalt őszes hajú, nyájas küllemű férfi ült mellette, aki végül csak megszólította őt:

— Mi földiek vagyunk, Arren herceg. Én Rosszán keleti részén születtem, Aol erdejének közelében.

— Vadásztam abban az erdőben — válaszolta Arren. Elbeszélgettek egy kicsit a Legendák szigetének erdeiről és városairól, s így, szűkebb hazájára emlékezve Arren mindjárt nagyobb biztonságban érezte magát.

— Tegnap este — szólalt meg a főmágus — tanácskozásra ültünk össze. Sokat beszéltünk, de nem oldottunk meg semmit. Szeretném most hallani mindenki véleményét, a reggel világosságában, ki tartja fenn és ki veti el esti ítéletét.

— Az, hogy nem oldottunk meg semmit — szólalt meg a Füvek

mestere, egy köpcös, sötét bőrű, nyugodt tekintetű férfi —, önmagában is egyfajta ítélet. A Ligetben születnek a válaszok, de mi semmit sem találtunk, csak kételyeket.

— De csak azért, mert nem láttuk világosan a válasz lényegét — szólalt meg az ősz hajú rosszáni varázsló, a Változás mestere. — Nem tudunk eleget. Szóbeszédeket Gázlórból, némi híradást Rosszánról. Különös híreket, amelyeket ellenőriznünk kellene. Ily csekély alapon viszont semmi szükség arra, hogy nagy rémületet keltsünk. A mi hatalmunkat nem fenyegeti veszély, csupán azért, mert néhány vajákos elfelejtette a varázsigéit.

— Én is azt mondom — vetette közbe egy magas, sovány, borjúszemű ember, a Szelek mestere. — Talán nem vagyunk erőink birtokában? Talán nem növekszenek tovább a Liget fái, nem bontogatják lombjukat? Nem engedelmeskednek szavunknak az ég viharai? Ugyan miért féltenénk a varázslás művészetét, az emberi tudás legősibb kincsét?

— Nincs ember — mondta erre mély hangján a Hívó Szó mestere, egy sötét bőrű, nemes arcú ifjú —, nincs olyan ember vagy olyan hatalom, amely gúzsba köthetné a varázserőt, aki elfojthatná igéink hatását. Hiszen azok maguk a Teremtés igéi, s aki elnémíthatná őket, lerombolhatná az egész világot.

— Így igaz, s aki ezt megtehetné, nem lehet Gázlór vagy Narveluén szülötte — folytatta a Változtató. — Annak itt kellene lennie Kútfő kapui előtt, ám akkor a világ vége is csak karnyújtásnyira lenne tőlünk. De ilyen csapás még nem közeleg felénk.

— Valami baj azért mégiscsak van — mondta valaki, mire minden tekintet felé fordult. A széles mellkasú, tölgyfakeménységű férfi ott ült a tűzhely mellett, lágy, őszinte hangja úgy zendült, mint a nagyharang zúgása. Ő volt a Dalnokmester. — Hol van a király, aki elfoglalhatná Enyhely trónusát? Nem Kútfő a világ közepe! Az a torony az, amelynek csúcsán Vandór-Akbé kardjának pengéje villog, amelyben Szeriád, Akambar fiának, Maharion utódjának trónja áll. A világ szíve immár nyolc évszázada üres. Kezünkben a korona, de nincs királyunk, aki viselné. Megleltük az elveszett rúnát, a királyok rúnáját, a béke jelét egybeforrasztottuk, de vajon helyreállt-é maga a béke? Üljön király a trónuson, s akkor szent lesz a béke, a bűbájosok a legtávolibb végeken is háborítatlan elmével űzhetik mesterségüket, akkor rend lesz, és minden dolgoknak meglesz a maga ideje.

— Így igaz — felelte rá a Kezek mestere, fürge, apró emberke, szerény öltözékében, de világos és értő tekintettel. — Igazad van, Dalnok. Mit csodálkozunk, hogy a varázslómesterség csődbe megy, amikor minden más is sorra összeomlik? Ha az egész nyáj vonul, fekete bárányunk talán nyugton marad az akolban?

Ezt hallván az Ajtónálló fölnevetett, de nem szólt semmit.

— Így tehát mindnyájatok szerint — vette át a szót a főmágus — úgy tűnik, nincs semmi komoly baj, vagy ha mégis lenne, minden oka abban rejlik, hogy országainkat nem kormányozzák vagy rosszul uralják, vagyis az emberek művészete és mesterségbeli tudása csupán a hanyagság miatt szenved csorbát? Eddig én is egyetértek veletek. Valóban, hiszen Délen egyáltalán nem szűnt meg a szabad kereskedelem, csak mindenféle pletykák járnak, és kinek van hitelt érdemlő híre Nyugatról, az egyetlen Narveluént kivéve? Persze, ha a hajók mind békében járhatnák a tengereket, és biztonságban vissza is térnének, mint azelőtt, ha Óceánföld szigeteit szoros kapocs fűzné egybe, akkor tudhanánk, hogy állnak a dolgok a messzi végeken, és annak megfelelően cselekedhetnénk. És azt hiszem, hogy cselekednénk is! De uraim, amikor Rosszán hercege azt üzeni nekünk, hogy elmondta ugyan a Teremtés varázsigéit, de közben nem értette a szavak jelentését, amikor a Formamester kijelenti, hogy félelem bujkál a gyökerek között, és többet nem szól, hát nem elég ez ahhoz, hogy aggodalom töltsön el bennünket? Vihar előtt mindig csak egy kicsiny felhő jelenik meg a látóhatáron.

— Jó érzéked van a sötét dolgokhoz, Karvaly — mondta az Ajtónálló. — Mindig is volt. Mondd hát, mit gondolsz, miben rejlik a baj?

— Nem tudom. Érzem, hogy csökken az erő. Érzem a vágyat a megoldás után. És úgy érzem, uraim… úgy érzem, hogy mindnyájan, kik itt üldögélünk és beszélgetünk, halálos sebet kaptunk, és mialatt jártatjuk a szánkat, a vér szép csöndesen kifolyik az ereinkből…

— És te inkább fölkelnél és cselekednél!

— Így van — válaszolta a főmágus.

— Nos — mondta erre az Ajtónálló —, talán a baglyok megfékezhetik-e a karvaly röptét?

— De ugyan merre indulnál? — kérdezte a Változás mestere, mire a Dalmester így felelt:

— Elmegy, hogy megkeresse és trónjára ültesse királyunkat!

A főmágus nyájas pillantást vetett a Dalmesterre, de csupán ennyit mondott:

— Elmegyek oda, ahol a baj fészkel.

— Délre vagy nyugatra — vélekedett a Szélmester.

— És északra és keletre, ha kell — fűzte hozzá az Ajtónálló.

— De reád itt lenne szükség, uram — tiltakozott a Változás mestere. — Ahelyett hogy vakon kutakodnál barátságtalan népek között, idegen tengereken, nem lenne bölcsebb, ha itt maradnál, ahol a varázslás ereje hatalmas, és tudásod erejével itt derítenéd ki, mi az oka mindeme bajoknak és zűrzavarnak?

— A tudásom ebben semmit sem segíthet — mormolta a főmágus. Volt valami a hangjában, aminek hatására valamennyien józanul és

aggodalommal telve pillantottak felé. — Én vagyok Kútfő gazdája. Nem távozom innen könnyű szívvel. Szeretném, ha a véleményem ugyanaz lehetne, mint a tiétek, de ebben… ezúttal aligha reménykedhetünk. Nekem kell ebben döntenem, s a döntés: el kell mennem!

— És mi elfogadjuk ezt a döntést — jelentett ki a Hívó.

— Egymagam indulok útnak. Ti vagytok Kútfő tanácsa, és e tanácsot nem szabad megbontanunk. Egyvalakit mégis magammal viszek… ha hajlandó lesz velem tartani. — Ezzel Arren felé fordította tekintetét. — Tegnap fölajánlottad nekem a szolgálataidat. Múlt éjjel a Formamester kijelentette: „Bárki emberfia nem jön céltalanul Kútfő partjaira. Nem véletlen, hogy Morred egyik utóda hozta e baljós híreket." Ezenkívül egész éjszaka nem volt hozzánk több szava. Megkérdezem tehát, Arren, velem tartasz-é utamon?

— Ó, igen, uram — nyögte Arren kiszáradt torokkal.

— Atyád, a herceg biztosan nem engedne ilyen veszedelmes kalandra — mondta a Változás mestere, furcsán éles hangon, majd a főmágushoz fordult. — A legényke még fiatal, és nincs gyakorlata a varázslómesterségben!

— Az én esztendőim és igéim elegendőek mindkettőnk számára. — Karvaly hangja is szárazon csörrent. — Mi a helyzet atyáddal, Arren?

— Biztosan utamra engedne.

— Ezt ugyan honnan tudhatod? — akadékoskodott a Hívó.

Arren semmit sem tudott róla, hová szól a hívás, mikor és mi végre kell útra kelnie. Ezek a szomorú, tiszta és félelmes emberek rémületet és zavart keltettek a szívében. Ha lett volna ideje a gondolkodásra, lehet, hogy nem szól egyetlen szót sem. De töprengésre nem maradt egyetlen perce sem: a főmágus újból nekiszegezte a kérdést:

— Velem tartasz-é, Arren?

— Amikor atyám elindított idevezető utamon, ezt mondta búcsúzóul: „Attól félek, sötét idők köszöntenek a világra, vészterhes idők. Ezért küldelek téged, bárki más helyett. Te képes leszel eldönteni, hogy a Bölcsek szigetének segítségét kérjük szorult helyzetünkben, vagy éppen Rosszán segítő kezét kell fölajánlanunk neki!" Ezért hát, ha szükség van rám, azért vagyok itt, hogy rendelkezésre álljak.

E szavaira a főmágus mosolya volt az egyetlen válasz. Melegség sugárzott ebből a mosolyból, bár csupán egy pillanatig tartott az egész.

— Látjátok tehát? — fordult Kóbor a hét varázslóhoz. — Talán adhatnának e szavakhoz bármit az évek vagy akármilyen varázsigék?

Arren érezte, hogy erre a többiek jóváhagyó pillantást vetnek felé,

bár szemükben ott tükröződött még a tűnődés és a kétely. A Hívó szólalt meg ekkor, ívelt szemöldöke arcának különös fintorától csaknem kiegyenesedett.

— Nem értem az egészet, uram. Hogy neked útra kell kelned, rendben van. Már ötödik éve vagy közénk bezárva. De azelőtt mindig magányos voltál, egyedül jártál minden utadon. Miért óhajtasz most mégis útitársat?

— Régen sohasem kellett segítség — felelte Karvaly, pici fenyegető vagy inkább gúnyos éllel a hangjában. — S ráadásul most megfelelő társat találtam. — Valami agresszív erő vibrált körülötte, a hosszú Hívó ezért nem is kérdezett többet, bár a fintor nem tűnt el a képéről.

Ám a szelíd szemű, bölcs és türelmes ökörhöz hasonlóan jámbor Fűmester fölemelkedett székéből teljes, lenyűgöző magasságában.

— Menj csak, uram — mondta —, vidd a fiút. És kísérjen utadon mindnyájunk bizalma!

Egyenként a többiek is hozzájárulásukat adták, nyugodtan, majd egyesével, kettesével távoztak, mígnem csak a Hívó maradt ott a hét közül.

— Karvaly — szólt —, én nem kételkedem döntésed helyességében. Csak annyit mondok: ha igazad van, ha megbomlott az egyensúly, és nagy bajok közelegnek, akkor a gázlóri vagy a Nyugati Peremvidékre, sőt talán még a világ végére tett utazás sem lesz elegendő. Magaddal viheted-é mindeme helyekre a társadat, és helyesen cselekszel-é, ha így teszel?

Kissé távolabb álltak Arrentől, és a Hívó lehalkította a hangját, de a főmágus nyíltan válaszolt neki:

— Úgy vélem, helyesen!

— Nem árulsz el nekem mindent, amit tudsz — vélekedett a Hívó.

— Ha tudnék valamit, megmondanám. De nem tudok semmit. Annál többet sejtek.

— Hadd tartsak veled én!

— Valakinek őriznie kell a kapukat.

— Ez az ajtónálló dolga…

— Nem csupán Kútfő kapuira gondolok. Maradj itt. Maradj itt, és gondod legyen rá, hogy a napfölkelte világos legyen, ügyelj a kőfalakra, lásd, ki kel át rajtuk, és merre fordítja tekintetét. Van itt egy rés, Torion, s annak mása, egy seb, egy repedés, ez az, aminek nyomába indulok. Ha én rajtavesztek, talán te még megtalálhatod. De várj! Megkötlek téged, hogy várj reám! — Ezúttal az ősi nyelven, a Teremtés szavaival szólt, amelyekből minden igazi varázsige épül, s amelyeken a mágia minden nagy tette alapul. Beszélgetéskor nagyon ritkán használják ezt a nyelvet — kivéve a sárkányokat. A Hívó nem érvelt, nem vitatkozott tovább. Meghajtotta hosszú fejét a főmágus,

majd Arren felé, és eltávozott.

A kandallóban pattogott a tűz. Más hang nem hallatszott sehonnan. Az ablakokon túl homályosan és alaktalanul gomolygott a köd.

A főmágus a lángokba bámult, látszólag megfeledkezve Arren jelenlétéről. A fiú kissé távolabb állt a tűzhelytől, nem tudva, menjen-e vagy megvárja, hogy elbocsássák, határozatlanul és valahogy reményvesztetten. Ismét parányi figurának érezte magát, valami sötét, zavaros és határtalan térben.

— Először is elmegyünk Ront városába — szólalt meg Karvaly, hátat fordítva a tűznek. — Ott fut össze minden hír a Déli Peremvidékről. Ott talán valami vezérfonálra lelhetünk. Hajód még mindig itt várakozik a kikötőben. Beszélj a kapitánnyal, vigyen felőled hírt atyádnak. Azt hiszem, olyan hamar indulunk, ahogy csak lehet. Már holnap hajnalban. Gyere a csónakház melletti lépcsőhöz!

— Uram, mit… — Itt hangja megtört egy pillanatra — minek nyomába indulsz?

— Nem tudom, Arren.

— Akkor…

— Akkor hogyan találhatok rá? Azt sem tudom. Az is lehet, hogy az talál meg engem. — Halványan mosolygott a legényke felé, de arca mintha vasból lett volna a beszűrődő szürke fényben.

— Uram — szólalt meg újra Arren, ezúttal már ismét szilárdan —, én valóban Morred nemzetségéből származom, ha egy ilyen ősi eredet egyáltalán igaz lehet. Ám ha szolgálatodra lehetek, azt életem legnagyobb megtiszteltetésének és szerencséjének tekintem, és nincs semmi más amit szívesebben tennék. Csak attól félek, hogy többnek vélsz engem, mint amennyit érek.

— Meglehet — mormolta a főmágus.

— Nincs különösebb tehetségem vagy nagy tudásom. Ismerem a vívás fortélyait a rövid és a nemes, hosszú karddal. Értek a vitorlázáshoz. Ismerem az udvari és a póri táncokat. El tudok simítani viszályt két veszekedő között. Jó birkózó vagyok, íjjal gyengén lövök, de jó vagyok a hálós labdajátékban. Jó a hangom, játszom hárfán és furulyán. De ez minden tudásom. Nincs tovább. Mi hasznodra lehetnék neked? A Hívó Szó mesterének igaza…

— Ó, hát láttad? Észrevetted te is? Féltékeny rád. A régibb hűség előnyére vágyik.

— És a nagyobb tudása, uram.

— Tehát inkább akarod, hogy ő jöjjön velem, te pedig itt maradj?

— Nem! Csak félek, hogy…

— Ugyan, mitől félsz?

A fiú szemét elöntötték a könnyek.

— Hogy csalódást okozok neked — sóhajtotta. A főmágus ismét a

tűz felé fordult.

— Ülj le, Arren — mondta, mire a legényke odaballagott a kandalló kőpadkájához. — Nem nézlek én téged varázslónak vagy harcosnak vagy bármi más, kész embernek. Hogy ki és mi vagy valójában, még azt sem tudom, de annak örülök, hogy elbírsz egy vitorlás csónakkal… S hogy mi lesz belőled, senki sem tudja. De egy dolgot biztosan tudok: te Morred és Szériád utóda vagy.

Arren nem szólt semmit.

— Ez így igaz, uram — mondta végül. — De… — A főmágus tovább hallgatott, így neki magának kellett befejeznie a mondatot: — De nem vagyok Morred. Én csupán én vagyok, uram.

— Hát nem vagy büszke a nemzetségedre?

— De igen, büszke vagyok, hiszen általa lettem herceg. Ez nagy felelősség, amelyhez föl kell nőnöm… A főmágus keményen, röviden bólintott.

— Pontosan erre gondolok. Aki a múltat tagadja — a jövőt is tagadja. Az ember saját sorsának kovácsa, de közbeszólnak más erők is. Ha a berkenyefa gyökere nem jut elég mélyre, nem nevel magának koronát. — Arren erre meglepetten kapta föl a fejét, hiszen igazi neve, Lebannen éppen berkenyefát jelentett. De a főmágus nem mondta ki a nevét. — A te gyökereid mélyek — folytatta. — Van erőd, és tér kell hozzá, hogy nagyra nőj. Ezt ajánlom én neked a biztonságos hajókázás helyett, vissza Rosszánra. Bizonytalan utat kínálok neked, ismeretlen céllal. Nem mondom, hogy jönnöd kell. Tiéd a választás joga. És én elvárom, hogy magad válassz. Beleuntam már a biztos helyekbe. Nyomasztanak a falak és a tető fölöttem. — Hirtelen elhallgatott, és megpördülve a fiúra meresztette lázban égő, de nem látó szemét. Arren megérezte a férfi mélységes nyughatatlanságát, és megrémült tőle. A félelem pedig a lelkesedésbe csaphat át, s a fiú szívrepesve kiáltotta:

— Úgy döntöttem, hogy veled tartok, uram!

Arren szívével és elméjével a titkot fürkészve hagyta el a Nagy Házat. Azt ismételgette magában, hogy boldog, s közben érezte, ez a szó nem megfelelő. Arra gondolt, hogy a főmágus erősnek, a sors emberének nevezte őt, s hogy erre büszkének kell lennie… de nem volt igazán büszke. Vajon miért? A világ leghatalmasabb varázslója szólt így hozzá: „Holnap elindulunk a vész szakadékához” — mire ő egyszerűen bólintott, és vele ment. Hát nem kellene büszkeséget éreznie? De nem! Nem érzett mást, csak kíváncsiságot.

Végigballagott lefelé Alkány városának meredek, kanyargós utcáin, megkereste hajóskapitányát a kikötőben, és így szólt hozzá:

— Holnap elvitorlázom a főmágussal Gázlór és a Déli Peremvidék felé. Mondd meg hercegi atyámnak, hogy miután letudtam ezt a szolgálatot, visszatérek hozzá, Berila városába.

A kapitány savanyú képet vágott. Tudta, hogyan fogadhatja Rosszán hercege egy ilyen hír hozóját.

— Írás kell erről, hercegem, a te tulajdon kezedtől — felelte. Átérezve igazát, Arren elsietett, úgy vélte, hogy mindent azon nyomban meg kell csinálnia. Egy különös kis boltban vett egy darab vasgálickövet, ecsetet és egy puha, vastag papírlapot, amely olyan volt, mint a nemez. Visszasietett a kikötőbe, letelepedett a hajókorlátra, és nekilátott a szüleinek szóló levél megírásának. Amikor anyjára gondolt, amint e papírdarabot tartva levelét olvassa, keserű érzés tört rá. Jókedélyű és türelmes asszony volt, de Arren tudta, hogy jókedvének ő az egyetlen forrása, s hogy anyja repesve várja mihamarabbi visszatértét. Hosszú távolléte miatt nem volt mivel megvigasztalnia. Levele szárazra és rövidre sikeredett. Az aláírás helyére odafestette a kard rúnáját, lepecsételte a levelet a mellette fortyogó üstből vett hajófoltozó gyanta-cséppel, majd átnyújtotta a kapitánynak.

— Várjatok! — kiáltotta, mintha a hajó máris indult volna, s a girbegurba utcákon visszarohant a furcsa kis boltba. Alig talált rá, mivel Alkány utcái mintha folyton változtatták volna a fekvésüket, a kanyarok és sarkok mintha minden alkalommal másutt lettek volna. Végül csak odatalált, és berontott a homályos helyiségbe az ajtónyílást elfüggönyöző piros fajanszgyöngy füzéreket félrecsapva. Amikor tintát és papírt vásárolt, egy ékszeres tálcán a mindenféle csatok és brossok között észrevett egy vadrózsát formázó melltűt. Anyjának neve Rózsa volt.

— Ezt megveszem! — mutatott rá kissé nyers, fejedelmi szóval.

— Régi ezüstmunka, O szigetéről. Látom, szakértője az ősi ékszereknek — udvariaskodott a boltos, tekintetét Arren kardjának markolatára és nem díszes hüvelyére vetve. — Négy lesz az ára, elefántcsontban.

Arren szó nélkül fizette ki a meglehetősen magas árat. Erszénye tele volt a belső szigeteken pénz gyanánt használt elefántcsont korongocskákkal. Jó érzéssel töltötte el, hogy ajándékot küld anyjának. Maga a vásárlás ténye is örömére volt. Mikor kilépett a bolt ajtaján, hetyke mozdulattal helyezte tenyerét kardja markolatának gombjára.

Apja adta neki ezt a kardot, Rosszánról való elindulásának előestéjén. Megilletődve vette át és úgy viselte, mintha különleges kötelessége lenne hordani, még a hajó fedélzetén is. Büszke volt a csípőjét verdeső súlyra és a legendás fegyver lelkére rótt terhére, mivel Morred és Elfarran fia, Szeriád kardja volt az. Nem volt régibb fegyver a világon, Vandór-Akbé kardját kivéve, amely a Királyok tornyának csúcsát díszítette Enyhely fővárosában. Szeriád kardját sohasem akasztották szögre, kincstárba sem került, mindig viselte

valaki, mégsem gyöngítették meg a századok, semmit sem kopott, mivel varázslatok csodás erejét kovácsolták vasába. Azt regélték róla, hogy sohasem húzták ki, és nem is lehetett kihúzni, csak emberélet védelmében. Senki sem használhatta volna puszta vérontásra, bosszúállásra, hatalomvágyból vagy nyereségért vívott háborúskodásra. Családjának e kincséről kapta a herceg mindennapi nevét. Kiskorában „Kardocskának", Arrendeknek hívták.

Sohasem használta a kardot, de apja, sőt nagyapja sem.

És most, a Varázslók szigetén, ennek a furcsa városnak különös utcáján izgató érzés töltötte el, amikor kezét a markolatára tette. Suta és hideg tárgy volt csupán. A súlyos fegyver akadályozta a járásban, szinte taszigálta maga előtt. A csodálkozás is ott motoszkált még a lelkében, mint valami kihűlőfélben lévő szellem. Visszabandukolt a kikötőbe, átadta a kapitánynak az anyjának szánt ajándékot, és jó utat kívánva neki búcsút vett tőle. Visszaútján köpenyének szárnyát ráhúzta az ősi, kiránthatatlan fegyver hüvelyére, halálhozó örökségére. Eltűnt belőle minden hetykeség. „De hát mit cselekszem én? — kérdezte önmagától, amint megcsöndesült léptekkel ballagott visszafelé, föl a zegzugos utcákon, a város fölött erődként magasló dombon álló Nagy Ház felé. — Hogy lehet az, hogy nem hazafelé indulok? Miért futok valami után, amit nem értek, egy olyan emberrel, akit nem is ismerek?"

De a lelkét marcangoló kérdésekre nem jött semmi válasz.

NEGYEDIK FEJEZET
Ront városa

A pirkadat előtti sötétségben magára kapkodta a ruhát, amit adtak neki: a viseltes, de tiszta tengerészgúnyát. Végigsietett a Nagy Ház néma csarnokain a szarvakból és sárkányfogakból faragott keleti kapu felé. Az Ajtónálló ott kiengedte őt, megmutatta neki, melyik utat válassza. Közben csaknem mosolygott a szeme.

Végigment a város legfölső utcáján, azután a mezei ösvényen, amely az iskola csónakházaihoz vezetett, Alkány kikötőöblének déli partján. Alig ismerte föl a keskeny utat. A fák, háztetők és halmok homályos dudorokként sejlettek elő az általános félhomályból. A sötét levegő meg sem moccant, és nagyon hideg volt. Semmi sem mozdult, mintha minden valami furcsa módon magába zárkózott volna. Csak a sötét tenger fölött, a keleti látóhatáron mutatkozott valami halvány, derengő csík.

Végre odaért a csónakházak lépcsőjéhez. Nem volt ott senki, csak mozdulatlan némaság. Bő tengerészkabátja és gyapjúsapkája elég meleg volt, mégis reszketett, amint ott állt a sötétben, a kőlépcsőn várakozva.

A csónakházak fekete tömbökként emelkedtek a még feketébb víz fölé. Hirtelen ijesztő, öblös hang szállt felőlük, valami döndülő koppanás, háromszor egymás után. Feje búbján fölborzolódott a haja. A vízre csöndesen kisiklott egy hosszú árny. Egy csónak volt az. Csöndesen úszott a móló felé. Arren lerohant a lépcsőn, végigszaladt a rakparton, és beszökkent a csónakba.

— Fogd a kormányt — szólt a főmágus, karcsú árnyalak a hajócska orrában. — Tartsd keményen, amíg fölhúzom a vitorlát.

Már kint jártak a vízen, a vitorla úgy vált el az árboctól, mint valami nagy, fehér szárny, elfogva a lassan gyarapodó világosságot.

— Ez a nyugati szellő leveszi rólunk a terhet, hogy úgy evezzünk ki az öbölből. Semmi kétség, a Szélmester búcsúajándéka. Ügyelj rá fiú, nagyon könnyű az a kormány. Jól van. Nyugati szél és tiszta hajnal a tavaszi napforduló reggelén.

— Ez a csónak a Messzilátó? — Arren mesékből és énekekből ismerte már a főmágus hajóját.

— Így van — felelte a másik a kötelekkel foglalatoskodva. A csónak bólogatott és ingadozott a megerősödő szélben. Arren összeszorította a fogát, és igyekezett egyenesben tartani.

— Könnyen kormányozható, de mintha saját akarata lenne, uram!

A főmágus felkacagott.

— Hagyd, hadd csinálja úgy, ahogy neki tetszik. Bölcs hajó ez.

Figyelj, Arren — állt meg a másik egy pillanatra, az evezőpadra támaszkodva, és a legénykéhez fordult. — Többé nem vagyok „urad” és te sem vagy herceg. Kereskedő vagyok, Kánya a nevem, te pedig az unokaöcsém vagy, a tenger útjait tanulod mellettem, és Arrennek hívnak. Ugyanis Rosszánból indultunk. És melyik városból? A legnagyobbikból, míg csak nem találkozunk valaki odavalósival.

— Legyen talán Temere, a déli parton. Az ottaniak kereskednek mindegyik peremvidékkel.

A főmágus beleegyezően bólintott.

— De — fűzte hozzá Arren óvatosan. — a kiejtésed nem igazán rosszáni.

— Tudom. A gonti nyelvjárást beszélem… — mormolta útitársa, és a kivilágosodó keleti égre tekintve fölnevetett. — De majdcsak megtanulom tőled, amire szükségem lehet. Szóval, Temeréből jövünk a *Delfin* nevű hajónkon, és én nem vagyok sem „úr”, sem varázsló, sem Karvaly, hanem… hogy is hívnak engem?

— Karvaly, uram!

És Arren nyomban beleharapott az ajkába.

— Gyakorold, öcskös! — szólt a főmágus. — Gyakorolnod kell. Még sohasem voltál semmi más, csak herceg. Én már igen sok minden voltam, csak éppen a legutolsósorban és talán a legkevésbé főmágus… Dél felé hajózunk, türkizt keresünk, tudod, azt a kék színű követ, amiből amuletteket faragnak. Tudom, milyen nagy becsben tartják Rosszánban. Varázsszereket csinálnak belőle, reuma, rándulás, idegzsába és dadogás ellen.

Egy pillanat múltán Arren fölkacagott, s amikor fölvetette a fejét, a hajó is egy magas hullám hátára kapaszkodott. Ekkor megpillantotta a napkorong szélét az óceán peremén. Hirtelen arányló fény árasztotta el őket.

Általában Karvaly egyik kezével az árbocnak támaszkodott, mivel a kis hajó csak úgy táncolt az éles hullámokon, úgy nézte a tavaszi napéjegyenlőség imént emlegetett fényes reggelének fölkelő napját. Arren nem ismerte az ősi beszédet, a varázslók és sárkányok nyelvét, amelyen társa most énekelt, de érezte a szavaiban bujkáló magasztos örömöt, sodró ritmusukat, mely változott, mint az árapály vagy a nappal és az éjszaka váltakozása, amint egyik az örökkévalóságig jött és jött a másik nyomában. Sirályok kiáltása szállt a szélben, mellettük jobbról és balról elmaradtak az alkányi öböl partjai, mialatt kiléptek a Legbenső-tenger fényben úszó, hosszú hullámainak csillogó hátára.

Kútfőtől Ront városáig nem hosszú az út, mégis három éjszakát töltöttek a nyílt tengeren. A főmágus sürgette az indulást, de miután útra keltek, angyali nyugalom töltötte el. A szél szembefordult velük, mihelyt maguk mögött hagyták Kútfő varázséghajlatát, mégsem parancsolt bűvös szelet a vitorlájukba, ahogy bármely idővarázsló

tette volna. Ehelyett hosszú órákon keresztül tanította Arrent, hogyan kormányozza a hajót csípős ellenszélben, a sziklazátonyokkal teleszórt tengeren, Issei keleti partja mentén. A második tengeri éjszakán nyakukba zúdult a sűrű és hideg márciusi eső, de egyetlen varázsigével sem próbálta távol tartani tőlük. Másnap este, amikor a ronti kikötő bejáratán kívül lehorgonyoztak a nyugodt, hideg, ködös sötétségben, Arren elgondolkodott ezen, és eszébe jutott, hogy ismeretségük rövid ideje alatt a főmágus eddig még semmiféle varázslatot sem űzött.

Ugyanakkor páratlanul jó tengerész volt. A vele való háromnapi hajózás alatt Arren többet tanult, mint Berila kikötőjében tízesztendei evezgetés és hajókázás közben. A mágus és a tengerész között különben sincs olyan nagy különbség. Mind a ketten az ég és a tenger erőivel küzdenek, a hatalmas szeleket kezük munkájával saját szolgálatukba állítják, közel hozva ezzel egymáshoz a távol lévő dolgokat. Főmágus vagy Kánya, a tengeri kalmár — majdhogynem egyre megy.

Eléggé hallgatag ember volt, de mindenkor igen jóindulatú. Arrennek semmiféle ügyetlenkedése sem hozta ki a sodrából. Mindig barátságos volt, különb útitársat el sem lehetne képzelni, gondolta Arren. De leginkább elmerült saját gondolataiban, órákig hallgatott egyvégtében, s amikor megszólalt, valami nyerseség volt a hangjában és közömbösen keresztülnézett a fiún. Ez nem csökkentette Arren iránta megnyilvánuló szeretetét, de valahogy mégis távol tartotta magától. Volt benne valami baljóslatú. Lehet, hogy Karvaly is megérezte ezt, mert azon a ködös éjszakán, Gázlór partjai előtt, kissé akadozva bár, de mesélni kezdett magáról:

— Semmi kedvem hozzá, hogy holnap emberek közé menjek megint — mondta. — Úgy gondoltam, hogy már teljesen szabad vagyok… Hogy semmi baj nincs már a világon. Hogy nem vagyok főmágus, de még egyszerű varázsló sem. Hogy egyszerűen Kánya vagyok Temeréből, nem nyom semmilyen kötelesség vagy a hatalom felelőssége, és nem tartozom senkinek semmivel… — Elhallgatott, majd kis idő múlva így folytatta: — Gondosan mérlegelj, Arren, amikor sorsod döntő elhatározását meghozod. Amikor fiatal voltam, a lomha létezés és a cselekvő élet között kellett választanom. S úgy csaptam le az utóbbira, mint béka a légyre. De bármit csinálsz is, minden cselekedeted magához láncol, következményeit rád erőszakolja, újra meg újra cselekvésre kényszerít, így azután igen ritkán juthatsz olyan pillanatokhoz, mint ez a mostani, amikor két cselekedet között megpihenhetsz és élvezheted a létezés egyszerű örömét. És elgondolkodhatsz fölötte, ki is vagy te igazán.

Hogyan kételkedhet ilyen ember abban, gondolta Arren, hogy mi és ki ő? Azt hitte, hogy az ilyen kételyek csak az ifjakat marcangolják,

akik még nem cselekedtek semmi érdemlegeset.

Közben a csónak csak hintázott a végtelen, hűvös sötétség hátán.

— Ezért szeretem ennyire a tengert — hallatszott Karvaly szava a homályból.

Arren megértette őt. Gondolatai azonban előre rohantak, mint folyton e három nap és három éjszaka alatt, előre, a céljuk, hajózásuk végállomása felé.

Mivel társának, úgy látszik, kedve támadt a beszélgetésre, végre föltehette neki a kérdést: — Gondolod, hogy Ront városában megtaláljuk, amit keresünk?

Karvaly csak megrázta a fejét, ami egyformán jelenthette azt, hogy nem és azt is, hogy nem tudom.

— Lehet, hogy ez valamilyen ragály, járvány, amely országról országra járva elsorvasztja a vetést, megtizedeli a nyájakat, és megtöri az emberek lelkét?

— A járvány a nagy egyensúly ingájának kibillenése. Ez valami más. A gonoszság bűze terjeng körülötte. Lehet, megszenvedünk érte, hogy a dolgok egyensúlya helyreálljon, de nem veszíthetjük el a reményt, nem adhatjuk föl a művészeteket, és nem feledhetjük el a Teremtés szavait. A természet nem lehet természetellenes. Ezúttal nem az egyensúly helyreállításáról, hanem éppen a felborításáról van szó. Egyetlen lény van csak, amely erre képes.

— Egy ember? — kérdezte Arren tapogatózva.

— Mi, emberek.

— De hogyan?

— A mérhetetlen életvágyunknál fogva.

— Életvágy? Csak nem baj az, ha élni akarunk?

— Nem. De amikor követeljük magunknak az erőt az élet fölött, a végtelen gazdagságot, a törhetetlen biztonságot vagy halhatatlanságot, akkor ez a vágy mohósággá torzul. Ha pedig ehhez a mohósághoz tudás is társul, megszületik a gonosz. Akkor kibillen a világ egyensúlya, és a romlás felé mozdul el a mérleg nyelve.

Arren egy darabig elrágódott mindezen, majd végül így szólt:

— Akkor tehát szerinted egy embert keresünk?

— Egy embert, egy varázslót. Így van. Azt hiszem.

— Én pedig azt hittem, legalábbis abból, amit apámtól és mestereimtől tanultam, hogy a mágia hatalmas tudománya az egyensúlyból, a dolgok lényegéből fakad, s ennélfogva rosszra nem használható.

— Ezen — felelte Karvaly némi csúfondáros éllel — vitatkozhatnánk. *Hiszen végtelenek a mágusok igéi.* Óceánföld minden országában akadnak bűbájosok, akik tisztátalan igékkel élnek, vajákosok, akik tudásukat kincsek összeharácsolására használják. A Tűz ura, aki le akarta győzni a sötétséget, megállítva delelőjén a

napot, igazán nagy varázsló volt. Még Vandór-Akbé is alig bírt el vele. Morred ellensége volt a másik ilyen. Bármerre járt, városok borultak térdre előtte, seregek harcoltak az oldalán. A Morred ellen szőtt varázsigéjének olyan óriási ereje volt, amely még eleste után sem szűnt meg: Szoléa szigetét elárasztotta a tenger, elpusztítva rajta minden életet. Emberek voltak ezek, akiknek hatalmas ereje és tudása a gonoszt szolgálta és abból táplálkozott. Hogy mindig a jó ügy oldalán küzdő varázslaté lesz-é a győzelem — nem tudhatjuk. De ebben reménykedünk.

Van abban némi borzongató, ha valaki csupán reményt talál ott, ahol bizonyosságot keres. Arren azon kapta magát, hogy továbbra is itt rostokol, e hideg szirtek alatt. Kis idő múltán mégis így szólt:

— Azt hiszem, értem, miért mondod, hogy csak az ember képes a gonoszságra. Még a cápák is ártatlanok. Csak azért ölnek, mert kénytelenek rá.

— S ezért van az, hogy semmi sem állhat ellen nekünk. A gonosz szívű emberrel csak egyetlen dolog szállhat szembe. Mégpedig egy másik ember. Szégyenünkben rejlik dicsőségünk magva is. Csupán a mi, gonoszságra is képes lelkünk képes arra, hogy le is győzze a gonoszt.

— No és a sárkányok? — kérdezte Arren. — Ők nem követnek el szörnyű gaztetteket? Talán ők is ártatlanok?

— Ó, a sárkányok! A sárkányok becsvágyók, telhetetlenek és csalárdak. Nem ismernek kegyelmet, sem könyörületet. De ezért talán gonoszak? Hát ki vagyok én, hogy megítéljem a sárkányok cselekedeteit? Sokkal bölcsebbek, mint az ember. Úgy vagyunk velük, Arren, mint az álmokkal. Mi, emberek álmokat látunk, varázslatokat végzünk, cselekszünk jót és cselekszünk rosszat is. A sárkányok sohasem álmodnak. Nem ismernek varázslatokat: a létük, maga a lényegük a mágia. Nem kell azt űzniök — ők maguk azok.

— Szerilunában van — mondta Arren — az egykori rosszáni fejedelem, Keor által megölt Bar Oth bőre. Háromszáz éve történt az eset. Egyetlen sárkány sem jött Rosszánra azóta. Saját szememmel láttam ezt az irhát. Súlyos, akár a vas, s azt beszélik, hogy ha kiterítenék, letakarná Szeriluna egész piacterét. Fogai olyan hosszúak, mint a karom, s mégis azt mondják, hogy Bar Oth kölyöksárkány volt, nem is igazi felnőtt.

— Látom, ég benned a vágy — mondta Karvaly —, hogy sárkányokkal találkozhass.

— Igen.

— A vérük hideg és mérgező. Nem szabad a szemükbe nézned. Ősibbek, mint az emberi nem… — Itt elhallgatott egy kis időre, majd így folytatta: — Bár jó lenne elfelejtenem és talán megbánnom mindent, amit tettem, de még akkor is emlékeznék rá, hogy egyszer

láttam a sárkányokat a szél hátán a nyugati szigetek fölött… és jólesne ez az emlékezés.

Mindketten elhallgattak ekkor, nem hallatszott más, csak a hullámzó víz és a csónak locsogása. Nem látszott semmi fény. Odakint, a mély vizek fölött végre álomba merültek.

A halványan sziporkázó reggeli szürkületben behajóztak Ront városának kikötőjébe, ahol száz hajó állt már kikötve, vagy igyekezett a rakodópart felé. Halászcsónakok, rákászladikok, kerítőhálós halászhajók, kereskedőbárkák, két húszevezős gálya, egy hatalmas hatvanevezős, meglehetősen ütött-kopott állapotban és néhány karcsú, hosszú vitorlás, magasba törő, háromszögletű vitorlával, amely képes befogni a Déli Peremvidék tikkasztó szélcsöndjében is a magasban lengedező szellőt.

— Ez egy hadihajó? — kérdezte Arren, amikor az egyik húszevezős mellett siklottak el, mire társa így válaszolt:

— Rabszolga-kereskedő, legalábbis a rakterében csüngő láncokból ítélve. Az itteniek embereket adnak el a Déli Peremvidékre.

Arren emésztette egy percig a hallottakat, azután odalépett a szerszámosládához, és előhúzta belőle jól bebugyolált kardját, amelyet indulásuk reggelén rejtett oda. Kibontogatta, azután megállt vele határozatlanul, mindkét tenyerén tartva a hüvelyébe dugott fegyvert. A kardszíj szabadon fityegett a levegőben.

— Ez nem tengeri kereskedő kardja — mormolta. — Túlságosan díszes a tokja.

A kormányrúddal foglalatoskodó Karvaly odapillantott.

— Viseld csak, ha akarod.

— Arra gondoltam, okosabb lenne.

— Ami a fegyvert illeti általában, lehet, hogy okosabb — felelte a varázsló, le nem véve szemét a szűk átjárókról a nyüzsgő kikötőben. — De ez a kard nem tagadja-é meg a használatát?

Arren bólintott.

— Azt beszélik róla. De mégis ölt már. Nem is egy embert. — Lepillantott a sima, tenyértől kifényesedett markolatra. — Ő már ölt, de én még nem. Úgy érzem, valahogy bolonddá tesz. Annyival öregebb nálam… Majd a tőrömet viselem. — Így szólván visszacsavarta a kardot rongyaiba, és jó mélyen eldugta a szerszámosláda fenekén. Arca feldúlt és haragos volt. Karvaly nem szólt semmit erre, csak valamivel később fordult kísérőjéhez.

— Megfognád az evezőt, pajtás? Oda igyekszünk, a mólóhoz, a lépcsők mellé.

Ront városa, a Szigetvilág hét nagy kikötőjének egyike, tarkabarkán emelkedett három lankás dombján az öböl lármás vize fölé. A házak vályogfalait vörös, narancssárga, fehér és halványsárga vakolat takarta. A tetőkön bíborszín cserép díszelgett. A virágzó

tűzakácfák sötétvörös foltokkal pöttyözték be a magasabban fekvő utcákat. Rikítóan csíkos ponyvák feszültek a háztetők között, árnyékot vetve a szűk piacterekre. A rakpartok végig ragyogó napfényben úsztak. A partról kiinduló utcák árnyakkal, emberekkel és élénk zsivajjal teli hasadékoknak tűntek.

Amikor kikötötték a csónakot, Karvaly lehajolt Arren mellett, mintha a csomót ellenőrizné, és így suttogott:

— Arren, van itt Gázlóron néhány ember, aki túlontúl jól ismer engem. Ez azt jelenti, hogy a jelenlétükben te is ismerhetsz. — Amikor fölemelkedett, többé nem voltak sebhelyek az arcán. Haja egészen megszürkült, orra megvastagodott és valahogy turcsin meredezett, saját magasságával egyenlő hosszúságú tiszafa botja helyett pedig rövid elefántcsont sétapálcája volt, amelyet éppen ingének redői közé rejtett.

— Megösmersz-é? — kérdezte széles mosollyal, rosszán lakóinak kiejtésével. — Mintha még sose láttad vóna szegíny nagybátyádat azelőtt!

Arren látott már varázslókat a berilai udvarban, akik megváltoztatták arcukat, amikor *Morred* tetteit adták elő, és tudta, hogy mindez csupán illúzió. Megőrizte hát lélekjelenlétét, és kinyögte:

— Hát mán hogyne, Karvaly bátyó.

Ám mialatt a mágus egy kikötői őrrel alkudozott a helypénzen és a csónak őrzésének díján, folyvást bámult rá, hogy megbizonyosodjék felőle, valóban ismeri őt. Mialatt így nézte, az átváltozás egyre nagyobb aggodalommal töltötte el ahelyett, hogy megkönnyebbült volna. Túlságosan tökéletes volt. Egyáltalán nem a főmágus állott előtte: ez nem egy bölcs vezető és útikalauz volt… A kikötőőr igen magas árat szabott, Karvaly zsörtölődve fizette ki, s mialatt Arren társaságában továbbment, még mindig mormogott maga elé:

— Próbára tette a türelmemet. Még hogy ennyit fizessek annak a hordóhasú tolvajnak a csónakom őrizetéért! Fél varázsige is duplán elég lett volna neki! Nos, ez lett az ára az álruhának… Viszont az eredeti beszídemet tejjesen elfelejtettem, nem így van, ücsém?

Fölfelé ballagtak egy zsúfolt, bűzös, csiricsáré utcán, amelyet mindkét oldalról boltok öveztek, kuckónyi kis lyukak. Tulajdonosaik kint álltak ajtóik előtt szedett-vedett áruik halmai és füzérei között. Ádáz ordítozással magasztalták a köcsögök, fuszeklik, kalpagok, lapátok, hajtűk, erszények, lábasok, kosarak, piszkavasak, kések, zsinegek, csavarok, ágyneműk és még ki tudja, hányféle cókmók és ringy-rongy szépségét és olcsóságát.

— Ez valami vásár?

— Mijaz? — böffentette a krumpliorrú alak, felé billentve bozontos fejét.

— Ez itt egy vásár, bátyó?

— Hogy vásár? Nem, nem. Errefelé így megy ez egész évben. Nem köll a halas lepényed, asszony, máma má reggeliztem.

Arren ezalatt egy másik alakot próbált lerázni, aki rendületlenül koslatott a sarkában, éneklő hangon sápítozva:

— Vedd meg, próbált ki, szép fiatalúr, nem hagynak cserben — rázogatta tálcáján az apró rézedénykéket. — Illatuk édes, mint Numima rózsáié, hozzádcsalják az asszonyokat, csak próbáld ki, tengerek ifjú ura, fiatal hercegem…

Karvaly egyszer csak ott termett Arren és a vándorárus között.

— Miféle varázsszerek ezek? — förmedt rá.

— Nem is varázsszerek! — sápította az alak, és megpróbált kitérni előle. — Nem árulok én varázsszereket, hajóskapitány uram. Csupán szirupokat, amelyek megédesítik a leheletet egy kis ivászat vagy ködgyökérrágás után… ezek csak szirupok, hatalmas fejedelem! — Ezzel térdre hullott, egyenesen az utcakövekre, tálcáján a vázácskák csilingelve egymáshoz ütődtek, némelyiknek a száján ki is löttyent egy-két csepp rózsaszín vagy vörös, nyúlós, ragadós folyadék.

Karvaly szó nélkül elfordult tőle, és oldalán Arrennel tovább-ballagott. Hamarosan megfogyatkozott a tömeg, a boltok egyre nyomorúságosabbak lettek. Aprócska bodegák, minden árujuk egy maréknyi görbe szög, pár kicsorbult mozsártörő vagy ócska nyüstfölvető. Ez a nyomorúság kevésbé bántotta Arren szemét, mint az eddig látottak. Az utca gazdagabbik végén nyomasztotta és fojtogatta az eladásra kínált holmik tömege és a sápítozó hangok: „Vedd meg, vedd meg!” A vándorárus hirtelen megalázkodása is megdöbbentette. Északi városának hűvös, tiszta utcái jutottak az eszébe. Berilában, gondolta, senki sem akaszkodott volna így egy idegen nyakába.

— Micsoda ostoba népség! — jelentette ki.

— Errefelé, öcskös — volt társának egyetlen válasza. Befordultak egy szűk sikátorba, magas, vörös téglás ablaktalan házfalak közé. Az utcácska a domboldalban haladt, keresztül egy viharvert zászlókkal díszített boltív alatt, majd ki egy lejtős, napsütötte térre, egy újabb piacra, ahol egymás hegyen-hátán sorakoztak a bódék és pultok, nyüzsögtek az emberek, és hemzsegtek a legyek.

A tér szélén körben seregnyi férfi és nő ücsörgött vagy hevert a hátán mozdulatlanul. Szájuk széle furcsán elfeketedett, mintha megégették volna, ajkukon legyek sürgölődtek vagy gyűltek csomókba, mint valami aszott, fekete ribizlifürtök.

— Mennyien vannak! — szólalt meg Karvaly tompa, mély hangon, mintha ő maga is megdöbbent volna. De amikor Arren rápillantott, csak Kánya, a vándorkereskedő közömbös, sima képét látta, amelyen nem tükröződött semmiféle érzelem.

— Mi a bajuk ezeknek az embereknek?

— A ködgyökér. Megnyugtat és elzsibbaszt, megszabadítja a testet

a gondolattól. S a gondolat szabadon szárnyal tovább. Ám amikor visszatér a testbe, még több ködgyökér kell neki… nő a mohó vágy utána, az élet meg rövidül, mert ez a vacak igazi méreg. Először csak egy kis reszketés jön, utána bénulás és végül a halál.

Arren egy asszonyt nézett éppen: hátát a naptól meleg falnak vetve üldögélt. Fölemelte a kezét, mintha el akarná kergetni a legyeket az arcáról, de a kéz megtorpant a levegőben, tétova körkörös mozgást végzett, mintha a gazdája elfelejtette volna, mit akar vele, és csak az idegek meg az izmok ösztönös, görcsös vonaglása mozgatná. A mozdulat olyan volt, mint valami értelmetlen ráolvasás, céljáról megfeledkezett varázsütés.

Kánya, a kereskedő szintén az asszonyt nézte kifejezéstelen arccal, és csak ennyit mondott:

— Gyerünk tovább!

Átvágott a piactéren, egy napernyő árnyékolta boltajtó felé. A napfény zöldre, narancs- és citromsárgára, karmazsinpirosra és azúrkékre színeződött sávjai a kirakatba kitett ruhákra, sálakra, kötött övekre estek. A sugarak megsokszorozódva táncoltak a holmit árusító magas, tollas fejdíszt viselő nőalak mögött a falra akasztott tükörmozaikban. A terjedelmes asszonyság öblös hangon kántálta:

— Selymek, szaténok, vásznak, szőrmék, gyapjúszövetek, gonti irhák, taóni fátylak, selymek Lorbanery szigetéről! Hé, ti északi fiúk, hajítsátok el flanelruhátokat! Nem érzitek, hogy tűz a nap? Hát ez? Nem lenne szép ajándék egy lánynak a távoli Enyhelyen? Nézzétek csak meg! Déli selyem! Finom, akár a májusi lepke szárnya! — Gyakorlott kézzel göngyölített eléjük egy fátyolfinom selyemvéget, mely ezüstös csíkozású rózsaszínben játszott.

— No nem, asszonyság, nem vagyunk mi királylányok jegyesei — mondta Kánya, mire a nő hangja még élesebb kiáltásba váltott.

— Hát mibe öltöztetitek ti az asszonyaitokat, darócba vagy vitorlavászonba? Nyavalyás, aki nem vesz egy darab selymet észak örök havában didergő szegény asszonyának! Hát ehhez a gonti irhához mit szóltok? Melegen tartaná a hosszú, téli éjszakákon. Hát ez? — és végiggördített a pultján egy nagy, négyszögletes véget az északi szigetek kecskéinek selymes szőréből szőtt, krémszínű és barna gyapjúból.

Az álkereskedő kinyújtotta a kezét, megtapogatta az anyagot, és elmosolyodott.

— Vagy úgy, szóval gonti vagy? — kiáltotta a rezes hang, s a megbillenő fejdísz ezerszínű pöttyökkel borította be a napernyőt és a kiterített szövetet.

— Ez itt narveluéni munka, látod? Egy ujjnyira csak négy nyüstfonál jut, a gontiakéban hat vagy még annál is több van. Hanem mondd, miért hagytad el a varázslást és lettél efféle ócskás? Amikor

évekkel ezelőtt erre jártam, láttalak, amint lángnyelveket húztál elő az emberek füléből, aztán tűzmadarakat meg aranycsengőket csináltál a lángokból. Jobb mesterség volt az, mint ez a rongykereskedés.

— Az nem volt igazi mesterség! — mondta a terebélyes asszonyság. Arren egy pillanatra megrettent nehéz tekintetű, agátszürke szemétől, amint rá és Kányára pillantott örökmozgó tolldíszének és tükördarabkáinak ernyője alól.

— Pedig jól mutatott az a hókuszpókusz a lángokkal — erősködött Kánya morcos, de jóindulatú hangon. — Gondoltam, megmutatom az öcskösnek is.

— No jól van, hát ide figyelj! — szólt az asszony valamivel lágyabban, vaskos barna karjaival és súlyos felsőtestével a pultra támaszkodva. — Többé nem csináljuk azokat a trükköket. Nem kellenek az embereknek. Keresztülláttak rajtuk. Most ezek a tükrök kellenek. Látom, emlékszel a tükreimre is. — S ezzel úgy rázta meg a fejét, hogy a sokszínű fénypöttyök szinte körülzümmögték őket. — Szóval el lehet ámítani az embereket ilyen tükröcskékkel, olyan szavakkal és igékkel, amilyeneket neked nem árulok el, amíg azt nem hiszik, hogy látják, amit nem látnak, ami nincs itt és nincs sehol. Olyan ez, mint a lángok vagy az aranycsengettyűk vagy azok a ruhák, amelyekbe a tengerészeket öltöztettem: csupa aranyszövet, ringlónyi gyémántokkal. Oly páváskodva vonultak el, mintha ők lennének minden szigetek királya! De ezek csak trükkök voltak, afféle bolondságok.

Könnyű bolonddá tenni az embereket. Egyetlen ujjal úgy el lehet bűvölni őket, akár a kígyó teszi a csirkékkel. Az emberek olyanok, mint a kiscsibék. De a végén csak rájönnek, hogy becsapták, lóvá tették őket, s akkor megdühödnek, és többé nem lelik örömüket az ilyen dolgokban. Hát ezért választottam ezt a mesterséget. És lehet, hogy nem minden selyem igazi selyem, nem minden irha Gontról való, de mégis viselik… méghozzá szívesen! Ezek azért valódiak, nem csupán olyanok, mint azok az aranyszövet ruhák.

— Jó, jó — mormolta Kánya —, ezek szerint már senki sem bűvészkedik a lángokkal Ront városában és nem művel semmilyen varázslást, mint valaha régen?

Utolsó szavaira a nőszemély elfintorodott.

Fölegyenesedett, és lassan összehajtogatta a finom szövetet.

— Aki hazugságokra vagy ábrándokra kíváncsi, az rágja a ködgyökeret — mondta. — Beszélj csak azokkal, ha ilyesmit akarsz. — És körülmutatott a téren heverő mozdulatlan alakokra.

— De voltak itt varázslók is, akik jó szelet parancsoltak a tengerészek vitorláiba, és szerencsét hozó varázsigékkel védték a rakományukat. Mindnyájan más mesterséget űznek manapság?

Az asszony váratlan haraggal vágott a szavába:

— Van itt egy vajákos, ha ilyet akarsz, nagy varázsló, van varázsbotja is meg mindene… látod, arrafelé. Magával Egre kapitánnyal járta a tengert, szelet csinált, és gazdag zsákmányt kerített neki, azt mondja, de hazugság ez is, az egész. A kapitány végül is megadta neki méltó jutalmát: lecsapatta a jobb kezét. Ott ül most, nézd csak, a pofája tele ködgyökérrel, a gyomra meg levegővel! Semmi! Üresség és hazugság! Hát ennyit ér a te híres mágiád, Kecske kapitány!

— Jól van, jól van, asszonyság — mormolta Kánya csökönyös nyájassággal. — Hiszen csak kérdeztem.

Az asszony nagy lendülettel hátat fordított nekik, hogy csak úgy sziporkáztak villogó tükörcserepei, mire a férfi csöndben odébbállt, Arren a nyomában.

Kullogásának azonban célja volt. Léptei az asszony által mutatott férfihoz vezettek. Amaz hátát a falnak vetve üldögélt, és békésen bámult a semmibe.

Sötét, szakállas arca vonzó lehetett valaha. Karjának ráncos csonkja szégyenteljesen hevert a macskaköveken a ragyogó, forró napsütésben.

Valami mozgolódás kelt a hátuk mögött, a boltok körül, de Arren nem tudta levenni tekintetét a porban ücsörgő férfiról. Gyötrelmes kétely marcangolta.

— Tényleg varázsló volt ez az ember? — kérdezte alig hallhatóan.

— Az lehet, akit Nyúlnak neveztek, az Egre nevű kalóz szélvarázslója volt. Nevezetes tolvajok voltak… Vigyázz! Félre, Arren!

Egy ember lélekszakadva rohant elő a bódék közül, majdnem ledöntve őket a lábukról. Egy másik jött utána kocogva és támolyogva egy kötelekkel, zsinegekkel és szalagokkal púpozva megrakott, jókora tálca alatt. Az egyik bódé recsegve összeomlott, redőnyöket rántottak le vagy húztak föl sietve. Embercsoportok vágtak át összegabalyodva a piactéren. Üvöltések és sikolyok hasogatták a levegőt. De minden hangot elnyomott a tollas-tükrös fejdíszt viselő asszony bömbölése. Arren megpillantotta, amint valami bottal vagy husánggal hadakozik egy csomó férfival. Hatalmas csapásokkal hessegette őket félre, mint valami sarokba szorított kardvívó. Csetepatévá fajult veszekedés volt ez? Tolvajbanda támadása vagy két rivális kereskedőcsapat összecsapása? Senki sem tudta volna megmondani. Emberek rohantak az utcán, nyalábnyi holmit ölelve magukhoz, ami éppúgy lehetett rablott zsákmány, mint tolvajoktól féltett saját tulajdon. Az egész teret késpárbajt, ökölharcot vívó, üvöltöző tömeg töltötte meg.

— Arra — mutatott Arren egy, a térről közelükben nyíló utca torkolatára. Neki is lódult az utcának, hisz nyilvánvaló volt, hogy jobb lesz minél hamarabb eltűnniök, de társa ekkor megragadta a karját.

Arren visszanézett és meglátta, hogy a Nyúlnak csúfolt ember

megpróbál talpra kecmeregni. Amikor végre fölegyenesedett, egy pillanatra bizonytalanul megállt, majd anélkül hogy körülnézett volna, elindult, a tér sarkát megkerülve, ép kezét végighúzva a falakon, mintha így tájékozódna vagy keresne támaszt magának.

— Tartsd szemmel! — mondta Karvaly, és megindultak a nyomában. Senki sem bántotta sem őket, sem a férfit, akit követtek. Egy perc múlva már hátuk mögött hagyták a piacteret, lefelé haladva a domboldalon, egy szűk, kanyargós utcán.

Fejük fölött a háztetők majdnem összeértek, kirekesztve a fényt, lábuk alatt a kövezet síkos volt a víztől és mocsoktól. Nyúl alaposan kilépett, de továbbra is a falon húzta a kezét, mint egy vak ember. Elég szorosan a nyomában kellett haladniok, nehogy eltűnjön a szemük elől valamelyik keresztutcában.

Arrent hirtelen elfogta a vadászláz. Érzékei kiéleződtek, akárcsak vaddisznóhajtás idején a rosszáni erdőkben. Élénken megnézett minden elhaladó arcot, és mélyen beszívta a város édeskés illatát: a szétszórt hulladék, különböző illatszerek, bűzlő állattetemek és nyíló virágok szagának keverékét. Amikor átkeltek egy széles, népes úton, dobszó ütötte meg a fülüket, és megpillantottak egy hosszú sor félmeztelen férfit és nőt, csuklójuknál és bokájuknál egymáshoz láncolva. Arcukba csüngött csapzott hajuk. Egy pillanat volt az egész, mert máris a Nyúl után ügettek egy meredek lépcsőn lefelé, majd ki egy kis terecskére, amely néptelen volt, leszámítva a kút mellett locsogó néhány fehérnépet.

Karvaly itt érte utol Nyulat. Vállára tette a kezét, mire a másik úgy összerándult, mintha megütötték volna. Félreszökkent, és hátrálva menedéket keresett egy mély ajtónyílásban. Ott állt reszketve, és csak bámult rájuk az űzött vad riadt tekintetével.

— Téged hívnak Nyúlnak? — kérdezte Karvaly keményen, ezúttal saját hangján, de cseppet sem barátságtalanul. Az ember semmit sem válaszolt, mint aki se lát, se hall. — Akarok tőled valamit — folytatta Karvaly. — Megfizetem.

— Elefántcsontban vagy aranyban? — jött végre a tétova válasz.

— Aranyban.

— És mennyit?

— Egy varázsló tudja az ige árát!

A férfi arca összerándult és elváltozott, egy pillanatra életre kelt, oly gyorsan, hogy az egész csak egy rezdülés volt, azután ismét visszaborult rá a bambaság álarca.

— Az mind elmúlt — motyogta —, elmúlt. — Köhögési roham hajlította meg a hátát, és feketét köpött. Fölegyenesedvén magatehetetlenül állt, reszketett, és úgy látszott, hogy elfelejtette, miről beszéltek az imént.

Arren elképedve nézte a beszögelést, amelyben állt, oldalt egy

ajtónyílást keretező két erőteljes szoboralak fogta közre, hátul meggörnyedt a homlokzat súlya alatt, görcsös izomzatú testük csak részben emelkedett ki a falból, mintha ki akartak volna törni a kőből, hogy életre keljenek, de félúton elfogyott volna az erejük. Mögöttük az ajtó korhadtan fityegett pántjain, s az épület, amely valaha palota lehetett, elhagyatottan tátongott. Az óriások kidudorodó kőarca megcsorbult, és benőtte a zuzmó. A gigászi alakok között álló ember, akit Nyúlnak neveztek, vézna volt és törékeny, szemei sötétek, akár az üres ház ablaknyílásai. Megcsonkított karját maga és Karvaly közé emelte, nyöszörögve:

— Csak pár fillért a szegény nyomoréknak, nagy jó uram…

A mágus arcára kiült a szégyenkezés fájdalmas fintora. Arren úgy érezte, hogy az elkeseredett vonásokban egy pillanatra igazi arcát láthatta meg. Aztán Karvaly ismét a szerencsétlen vállára tette a kezét, és lágyan néhány szót mondott neki az Arren számára érthetetlen varázslónyelven.

Nyúl viszont megértette nyomban. Ép kezével megragadta Karvalyt, s így motyogta:

— Te még tudsz… még képes vagy… így beszélni… gyere velem, gyere…

A mágus Arren szemébe nézett, és bólintott neki.

A kanyargós utcákon leereszkedtek a Ront városát alkotó három domb között húzódó egyik völgybe. Ahogy mentek lefelé, az utcák egyre szűkebbekké, sötétebbekké és elhagyatottabbakká váltak. Az ég már csak sápadt, keskeny csík volt az előreugró tetőpárkányok között, s a házak falai mindkét oldalon nyirkosan csillogtak. Az út közepén valami lé csordogált, és bűzlött, akár egy nyitott pöcegödör. Az ívelt áthidalók között mindkét oldalon egymáshoz simultak a házak. Nyúl befordult az egyik épület sötét kaputorkába, és eltűnt, akár egy lekoppintott gyertyaszál. Szótlanul követték.

A megvilágítatlan lépcső nyikorgott és rogyadozott a lépteik alatt. Fölérvén a felső lépcsőfordulóra, Nyúl betaszított egy ajtót, és megláthatták, hová is érkeztek. Üres szoba állt előttük, egyik sarkában egy kopott szalmazsákkal, egyetlen, rég nem tisztított ablakán gyér, poros fény szivárgott a helyiségbe.

A nyomorék szembefordult Karvallyal, és ismét megragadta a kezét. Szája szótlanul tátogott. Végül habogva csak kinyögte:

— A sárkány… a sárkány…

Karvaly rezzenetlen tekintettel nézett a szemébe, és nem szólt semmit.

— Nem tudok beszélni — nyöszörögte Nyúl. Karvaly karján lassan engedett a szorítása. Tehetetlenül szipogva lekuporodott a csupasz padlóra.

A mágus mellétérdelt, és halkan suttogott a fülébe az ősi nyelven.

Arren a csukott ajtó mellett állt, kezét tőre markolatán tartotta. A szürke fény és poros szoba, a két térdeplő alak, a sárkányok nyelvén szóló varázsló lágy, különös hangja úgy állt össze, akár valami álom, amelynek semmi köze ahhoz, mi történik kívüle, vagy hogyan múlik fölötte az idő.

Nyúl lassan talpra emelkedett. Leporolta a térdét épen maradt kezével, mialatt a csonkot eldugta a háta mögé. Körülpillantott, Arrenre nézett. Most már látta azt, ami a szeme előtt van. Arren állva maradt, éberen vigyázva. Karvaly azonban, mint aki egész gyermekkorát bútorozatlan kunyhóban töltötte, törökülésbe ereszkedett a csupasz padlón.

— Mondd meg nekem, hogyan vesztetted el tudásodat és mesterséged nyelvét — szólt a másikhoz.

Nyúl egy darabig nem szólt semmit. Csonka karjával a combját veregette görcsösen, szaggatottan, végül megszólalt, keservesen préselve ki ajkai közül a szavakat:

— Levágták a kezemet. Odavannak a varázsmozdulataim. Levágták a kezemet. Csak úgy ömlött a vér, folyt, míg meg nem száradt.

— De ez már azután volt, barátom, hogy elveszítetted az erődet. Különben nem tudták volna megtenni veled.

— Ó, az erő…

— A szeleket, hullámokat és embereket megzabolázó erő. Nevükön szólítottad őket, és engedelmeskedtek neked.

— Igen. Emlékszem rá… amikor még éltem — mormogta a szerencsétlen lágy s mégis reszelős hangon. — És ismertem a szavakat, és tudtam a neveket…

— Miért, most halott vagy?

— Nem. Élek. Élek! Csakhogy egyszer sárkány voltam… nem, nem vagyok halott. Néha elalszom. Az álom igen közel van a halálhoz, ezt mindenki tudja. A holtak lábra kelhetnek álmunkban, ezt is mindenki tudja. Mint élő emberek jönnek el hozzád… és beszélnek. A halálból visszatérnek az emberek álmába. Megvan ennek az útja. És ha elég messzire mégy, a visszautat is megtalálod. Mindig, minden utat. Megtalálod, ha tudod, hová kell nézned. És persze ha kész vagy megfizetni az árát.

— És mi légyen ez az ár? — Karvaly hangja úgy lebegett a sűrű levegőben, mint egy lehulló falevél árnyéka.

— Az élet… mi más? Min vásárolhatod meg az életet, ha nem saját életed árán? — Előre-hátra billegett sovány matracán, szemében csalóka, titokzatos csillogással. — Látod — folytatta, levághatták a kezemet. Lenyisszanthatják a fejemet is. Nem számít. Mégis megtalálom a visszavezető utat. Tudom, hová kell néznem. És oda csak az erő emberei juthatnak el.

— A varázslók, úgy érted?

— Igen. — Hangja megbicsaklott, látszott, hogy többször is mármár kimondta a szót. De mégsem jött ki a száján. — Az erős férfiak… — ismételte meg még egypárszor. — És még nekik… még nekik is föl kell adniok. Fizetniök kell.

Ezzel elkomorodott, mintha a „fizetni" szó fölébresztette volna emlékezetét, és fölfogná, hogy egyszerűen mesél, ahelyett hogy áruba bocsátana tudását. Többé egy szót sem lehetett jószerével kihúzni belőle, még a „visszaút" tétova emlegetéséről sem, amit Karvaly láthatóan fontosnak talált, s ezért a mágus hamarosan talpra állt.

— Jól van hát, félválaszok nem válaszok, és ugyanilyen a fizetés is. — És egy bűvészmutatvány ügyességével egy aranyat vetett a Nyúl mögött lapuló szalmazsákra.

Nyúl fölkapta a pénzdarabot, és kapkodó fejmozdulatokkal Karvalyra és Arrenre vetette tekintetét. Amint a helyzet megváltozott, szorongása is engedett, és reménytelenül kapkodott a megfelelő szavak után.

— Ma este — nyögte ki végül. — Várjatok! Ma este. Van elég ködgyökerem!

— Nincs rá szükségem!

— Megmutatom nektek… megmutatom nektek az utat. Még ma este. Elvezetlek oda. Elmegyek veletek oda, mivel ti… hiszen te… — Reménytelenül kereste a megfelelő szót, mire Karvaly közbevágott:

— Mivel én mágus vagyok.

— Igen! Így hát elmehetünk oda. Arra a helyre, amit álmomban kaptam. Megálmodtam. Értitek? Elviszlek oda. Eljöttök velem… oda… ahol megnyílik az út!

Karvaly szilárdan, a mondatokat fontolgatva állt a homályos szoba közepén.

— Meglehet — szólalt meg végül. — Ha visszatérünk, sötétedésre itt kell lennünk. — Ezután Arrenhez fordult, aki nyomban szélesre tárta az ajtót. Alig várta, hogy már kívül lehessen.

A Nyúl szobája után a nyirkos, sötét utca virágoskertnek tűnt a szemében. A legrövidebb úton igyekeztek vissza a felsővárosba, egy keskeny kőlépcsőn a mohával benőtt házfalak között. Arren úgy szuszogott, akár egy oroszlánfóka.

— Húúh! Ugyanoda akarunk visszamenni?

— No, igen, hacsak nem tudhatunk meg valamit kicsit könnyebben. Úgy tűnik, a barátunk jókora csapdát állított nekünk.

— De hát nem tudsz védekezni a tolvajok és ilyesfélék ellen?

— Védekezni? — kérdezte Karvaly. — Ugyan, mire gondolsz? Gondolod tán, hogy varázsigékbe burkolva járom a világot, mint egy vénasszony, aki a reumától retteg? Erre nincs elég időm! Elrejtem az igazi arcom, hogy elrejthessem az igazi vágyunkat. Ennyi az egész.

Egymásra gondot viselhetünk, de az a helyzet, hogy a veszélyeket nem úszhatjuk meg egykönnyen.

— Hát persze hogy nem — felelte Arren keményen, dühösen, önérzetében sértetten. — Nem is számítottam erre!

— Így van jól — jelentette ki a mágus mereven s mégis jó kedéllyel, hogy Arren kedve ne menjen el. A fiú meglepődött saját felindulásán, sohasem gondolt volna arra, hogy ilyen keményen szóljon a főmágushoz.

De most ez az alak nem is a fővarázsló volt, ez a Kánya, a turcsi orrával, szögletes, borostás képével, aki hol ilyen, hol olyan hangon szólal meg, aki valamiféle fölfoghatatlan idegen!

— Mondd, te értetted, amit mondott neked? — kérdezte Arren, mivel rettegett tőle, hogy vissza kell mennie abba a sötét szobába a bűzölgő csermely fölött. — Ez az egész zagyvaság mit jelent az életről és a halálról meg arról, hogy levágják a fejét, és mégis visszajön?

— Nem tudom, mindez jelent-é valamit. Én csupán egy varázslóval akartam beszélni, aki elveszítette az erejét. Ő maga azt mondja, hogy nem is veszítette el, hanem odaadta… eladta valakinek. De milyen áron? Életet az életért — mondja ő. Meg: erőt az erőért. Nem! Képtelen vagyok megérteni őt, de mégis érdemes rá figyelni.

Karvaly elgondolkodó nyugodtsága még inkább felborzolta Arren szégyenérzetét. Megszeppentnek és idegesnek érezte magát, akár egy gyerek. A szánalmas Nyúl egészen megigézte, de miután elszállt a varázslat, csupán fájdalmas undort érzett, mintha valami romlott dolgot kellett volna lenyelnie. Úgy döntött, hogy meg sem szólal, amíg meg nem zabolázza az indulatát. A következő pillanatban elvétette a lépést a síkos, kopott lépcsőn, és arra ébredt, hogy ujjait a csúszós, hideg kövek közé mélyeszti.

— Hogy a fene egye meg ezt a mocskos várost! — tört ki belőle a harag. Mire a mágus csöndesen csak ennyit mondott:

— Erre semmi szükség, azt hiszem!

Ront városában tényleg volt valami baj. Valami lógott a levegőben, úgyhogy az ember azt gondolhatta, valami átok ül rajta. De mindez mégsem valami gonoszság nyílt jelenlétét mutatta, sőt inkább valaminek a hiányát, minden erő meggyengülését, valamilyen fertőző betegségét, amely bárki belépőt nyomban megtámadhat. Még a délutáni napsütés is valahogyan beteges volt: túl nagy volt a fülledtség márciushoz képest. Az utcákon és tereken nyüzsgött az élet, és zajlott az üzlet, de az egészben mégsem volt rend vagy haladás. A portéka semmit érő volt, az árak magasak, és a piac egyáltalán nem volt biztonságos, sem a betérő vásárlók, sem az eladók számára, mivel a város tele volt tolvajokkal és rablóbandákkal. Az utcákon kevés asszony mutatkozott, s akik megjelentek, mindig csak csoportosan jártak. Ebben a városban nem volt sem törvény, sem kormány. Az

emberekkel beszélgetve Karvaly és Arren hamarosan kideríthette, hogy ennek a városnak valójában nincs sem tanácsa, sem polgármestere. Az a néhány ember, aki még kormányozhatta volna a várost, régen meghalt, egyesek nyugalomba vonultak, megint másokat pedig egyszerűen megöltek. A város egyes negyedeit más-más főnökök kormányozták. A parti őrök kezében volt a kikötő, ők pedig csak a saját zsebükkel törődtek. És más sem volt különb.

Az egész városnak többé nem volt semmiféle központja. A mindenféle szamárságokkal foglalkozó emberek tevékenységének nyilvánvalóan nem volt semmi célja. A mesterembereken látszott, hogy semmi kedvük tisztességesen dolgozni, sőt még a rablók is csak azért raboltak, mert nem értettek semmi máshoz. Kitárulkozott előttük a hatalmas kikötőváros minden nagyszerűsége és ragyogása, legalábbis a fölszínen, de minden sarkon ott kuporogtak a ködgyökérevők! Mozdulatlanul! A felszín alatt pedig a dolgok nem tűntek valóságosnak: sem az arcok, sem a hangok, sem pedig az illatok. Időről időre megváltoztak az árnyak, mialatt a hosszú, meleg délutánban Karvaly és Arren végigsétáltak az utcákon, és szóba elegyedtek ezzel vagy azzal. Lassan elmosódott minden. A csíkos ernyők, a szutykos karók, a színes falak, a sanyarú létezés minden villódzása megszűnt, a városnak puszta, üres vázát hagyva maga után, egy álomvárost, üresen és kongón a homályos napsütésben.

Ez a beteges nappali álom csak akkor tört meg egy rövid időre, amikor fölkapaszkodtak pihenni a város egyik legmagasabb pontjára. „Nem valami szerencsés helyen járunk” — mondta Karvaly alig pár órával ezelőtt. Most pedig, hosszú és céltalan csavargás és ismeretlenekkel folytatott értelmetlen beszélgetés után fáradtnak és elkeseredettnek látszott. Álruhája is mintha megkopott volna kissé: a tengeri kalmár hamis arcán némi keménység és sötét árny tükröződött. Arren képtelen volt megszabadulni reggeli ingerültségétől. Letelepedtek most a dombtetőn, a kemény talajon, néhány nyiladozó, pirosas barkáit bontogató szomorúfűz árnyékában. Innen nem láthattak mást a városból, mint a tenger felé lassan ereszkedő, lépcsőzetes, pirosló cseréptetőket. Az öböl szélesen kitárta, kékesen villogtatta hosszú csápjait a tavaszi párában, egészen a látóhatár távoli pereméig. De nem volt sehol szabott határ, kemény szélvonal. Üldögéltek csak ott egy darabig, a végtelen, kék térbe bámulva. Arren tudata kitárult, készen a világ üdvözlésére és befogadására.

Amikor megmozdultak, és inni mentek egy közeli kis csermelyhez —, amely tiszta hullámokban futott egy szomszédos nagyúri kertből, a barna sziklák hátán a hegytetőről a hátuk mögül —, nagyot kortyolt, és fejét a csobogó, hideg vízsugár alá dugta bátran. Imigyen fölfrissülve talpra állt, és dalolva zengte *Morred tetteinek* következő sorait:

Dicsőség Szökőkút habzó sugarának,
pengő hárfahúrok csobbanó cseppjének;
de halljátok hálám áldozó szavát ma:
örök áldozását e kút énekének!

Karvaly vidáman rákacagott, és a fiú visszanevetett rá. Megrázta a fejét, mint egy kutya, s a fényes csöppek szivárványként szóródtak szét a lemenő nap utolsó, aranysugaraiban.

De hamarosan el kellett hagyniok a békés ligetet, s vissza kellett térniök a zsúfolt utcákra, és amikor elköltötték szerény vacsorájukat egy büdös, hallal töltött lepényt áruló pultnál, már sűrű sötétség telepedett rájuk.

— Jobb lesz, ha most indulunk, fiam — mondta Karvaly, mire Arren:

— A csónakhoz? — Pedig tudta, hogy nem a hajóról van szó, hanem a patakon túli házról és az üres, poros, iszonyatos szobáról.

Nyúl bátyó már az ajtónyílásban látta és várta őket.

Olajmécses pislákolt a kezében, azzal mutatta nekik az utat fölfelé a lépcsőn. Az apró lángocska állandóan reszketett a kezében, vaskos, magas árnyakat vetve a lépcsőház falára.

Nem bírt még egy szalmazsákkal a vendégek számára, de Arren így is lekuporodott a csupasz padlóra az ajtó mellett. Az ajtó ugyan kifelé nyílt, s hogy jól védhesse, inkább odakint kellett volna elé ülnie. De a pincesötét lépcsőház homálya több volt, mint amit el tudott volna viselni, és különben is úgy döntött, hogy Nyúlon tartja a szemét. Karvaly figyelmét, s lehet, minden erejét lekötheti majd az, amit Nyúl mutat vagy mond neki. Ezért Arren dolga lesz, hogy minden csalárdságra éberen ügyeljen!

Nyúl egyenesebb derékkal ült, kevésbé remegett, tiszta volt a lehelete, és megmosta a fogát! Eléggé értelmesen, de mégis izgatottan szólt hozzájuk először, szeme oly sötét volt a lámpafényben, hogy az állatok szeméhez hasonlóan nem látszott semmi fehérje. Kemény hangon, rábeszélően próbálta arra bírni Karvalyt, hogy ő is rágcsáljon ködgyökeret:

— Kóstold meg, velem együtt… velem együtt… — erősködött. — Veled együtt… vigyél magaddal… egy az utunk… előbb vagy utóbb én is nekivágok, akár veletek, akár nélkületek! De nektek is kell a ködgyökér, hogy követhessetek!

— Azt hiszem, veled tarthatok.

— De nem oda, ahová én megyek… ez nem valamiféle… varázslás… vagy varázsló… — Mintha nehezére esett volna kiejteni ezeket a kényes szavakat. — De tudom, hogy elvezethetsz arra a helyre, oda… tudod… a falhoz. Deee… az nem ott van… valahol

máshol!

— Indulj, és én követlek!

Nyúl megrázta a fejét. Valaha kellemes, mára szétesett arca szinte kivirágzott. Gyakorta nézett Arren felé, de szavai mindig csak Karvalynak szóltak:

— Tudod, kétféle ember van… a mi fajtánk… és a másikak. Az… izé… sárkányok és mások. Erőtlen vagy csak félig élő emberek. Mit sem számítanak! Azt sem tudják, amiről álmodoznak. Félnek, rettegnek a sötéttől… Nekünk viszont van erőnk…

— Legalábbis addig, amíg tudjuk a dolgok neveit!

— De a nevek ott nem érnek semmit! Az a hely… az a pont… Ott nem azt teszed, amit akarsz, nem azt, amit tudsz, amire szükséged van. Ott az igék nem érnek semmit. Mindent el kell felejtened, hogy ott sikerüljön. Ott csak a ködgyökér segíthet. Ott elfelejted a neveket, hagyod, hogy a dolgok maguktól történjenek, egyenesen a valóságba lépsz. Hamarosan fölkészülök és útra kelek. Ha meg akarod találni azt a helyet, úgy kell tenned, ahogyan én mondom. Megmondom, hogyan kell. Az emberek urának kell lenned, hogy az élet ura lehess. Meg kell ismerned a titkot. Megmondhatnám neked a nevét, de mit számít egy név? A név nem a valóság, a valóság pedig örök! A sárkányok nem juthatnak oda. A sárkányok is meghalnak. Mind meghalnak. Ma este annyit bevettem, hogy sohasem érhetsz utol. Amikor eltévedek, akkor vezethetsz engem. Emlékszel-é a titokra? Emlékszel? Nem a halál az. Nem a halál… nem! Nincs összeizzadt ágy, rothadó koporsó. Nincs többé, soha! A vér megszárad, mint nyáron a patakmeder és kész. Nincs rettegés. Nincs halál. Eltűnnek a nevek. A szavak és a félelmek eltűnnek. Mutasd meg, hol tévedtem el, mutasd meg nekem, uram…

És így folytatta, nyögdécselve köpte a szavakat, mintha valami varázsigét mormolna, de mégsem álltak össze varázsigévé, nem alkottak egészet, nem volt semmi értelmük. Arren csak hallgatta, hallgatta, mindenáron próbálta megérteni. De hiszen ha megérthette volna! Még Karvalynak is be kellett volna vennie a mérget ez egyszer, hogy fölfogja, miről is karattyol Nyúl, a rejtélyt, amit nem akart vagy talán valóban nem tudott szavakba önteni. Mi másért jöttek ugyan ide? Hanem ekkorra (Arren a Nyúl lázban égő képéről Karvaly arcélére pillantott) lehet, hogy a varázsló már meg is értette… Arca kemény volt, akár a szikla. Hová lett a turcsi orr és a bamba tekintet! Kánya, a tengeri kalmár eltűnt, megsemmisült. A varázsló, a főmágus ült előtte a padlón.

A Nyúl hangja nyöszörgő motyogássá csendesült, s törökülésben ülve előre-hátra himbálta a felsőtestét. Arca nyúzott volt, szája tátva maradt. A padlóra közéjük tett olajmécses pislákoló, halvány fényében a másik nem szólt egy szót sem, csak kinyújtott tenyerébe fogta a szerencsétlen kezét. Arren nem vette észre, mikor nyúlt utána.

Hézagok voltak az események között, a nemlét hézagai, vagy valami álomé. Egész biztosan több óra elmúlt már. Úgy éjfélre járhatott az idő. Ha elaludt volna, talán követhette volna álmában a Nyulat, hogy titkos úton eljusson arra a helyre? Lehet, hogy igen. Most egész valószínűnek látszott. De őrt kellett állnia az ajtó előtt. Sem ő, sem Karvaly nem beszélt erről, de mindketten gondoltak rá, hogy ha éjszaka jönnek vissza, Nyúl még kitervelhet valami gazságot. Hiszen kalóz volt, ismert gonosztevőket is. Nem beszéltek erről, de Arren tudta, hogy őrködnie kell, mert a mágus, mialatt különös szellemútját járja, teljesen védtelen. Bolond fejjel kardját a csónakban hagyta, s ugyan mi hasznát vehetné egy szál tőrének, ha hirtelen kitárul mögötte az az ajtó? De ez nem történhet meg, hiszen hallgatózik, és elég jó a füle. Nyúl már nem beszélt. Mindkét férfi mélyen hallgatott, az egész ház teljesen néma volt. Senki sem jöhetett föl azon a roskatag lépcsőn zajtalanul. Szólhat, ha meghall valami zörejt, fölkiálthat, ami megtörné a bűvöletet, s Karvaly a varázslók haragos, bosszúálló villámával megvédene magát és őt is. Amikor Arren az ajtó elé telepedett, Karvaly rápillantott jóváhagyón. Beleegyezéssel és bizalommal. Őrséget vállalt. Nem lehet semmi veszély, ha ő éberen őrködik. De nem volt könnyű azt a két arcot nézni, köztük a padlón a lámpás gyöngyszemnyi lángocskáját. A két néma, mozdulatlan alakot, amint szemük nyitva, de nem látják a fényt, a poros szobát. Ők nem látják ezt a világot, hanem valami mást, álomvilágot talán vagy a halált… nehéz volt úgy nézni őket, hogy ne próbáljon velük tartani…

A száraz, sűrű sötétségben az egyik alak most hívó intéssel fölállt.

— *Jer!* — szólalt meg az árnyak hosszúra nyúlt ura. Parányi lángot tartott a tenyerén, nem nagyobbat egy gyöngyszemnél. Kinyújtotta Arren felé, az életet kínálva neki. Arren lassan felé lépett, hogy kövesse őt.

ÖTÖDIK FEJEZET
A varázsfény

Száraz a torka, teljesen kiszáradt. Poros ízt érzett a szájában. Por rakódott az ajkára is.

Fejét föl sem emelte a padlóról, úgy szemlélte az árnyak játékát. A nagy árnyékok lassan lengedeztek, fölmagasodtak, összegörnyedtek és meggyűrődtek. Körülöttük kicsik szökdécseltek a falon és a mennyezeten, mintha gúnyolódnának velük. Egy árny lapult a sarokban, egy másik meg a padló közepén. Egyik sem mozdult.

Tarkójába belehasított a fájdalom. Ugyanakkor a látvány is eljutott a tudatáig, egyetlen pillanat alatt, állóképpé merevedve: Nyúl a sarokban kuporgott, feje a térdére hajtva. Karvaly hanyatt feküdt, kiterítve, fölötte egy férfi térdelt, mialatt egy másik aranypénzeket gyömöszölt valami zsákfélébe, a harmadik pedig figyelt. Az utóbbi egyik kezében lámpást, a másikban egy tőrt — Arren tőrét tartotta.

Ha beszéltek is egymáshoz, a fiú nem hallott semmit. Saját gondolatait hallotta csupán, amelyek villámgyorsan és határozottan megsúgták neki, mit kell tennie. Azonnal engedelmeskedett is nekik. Nagyon lassan előrekúszott vagy kétlábnyit, kinyújtotta a bal kezét, megragadta a zsákba gyűjtött martalékot, talpra szökkent, és hangos üvöltéssel kirontott a lépcsőre. Nyargalt lefelé a vaksötétben, nem vétett el egyetlen lépcsőfokot sem, szinte nem is érezte őket a talpa alatt, mintha szállna a levegőben. Kirontott az utcára, és teljes erejéből nyargalva belevetette magát az éjszakába.

A házak fekete tömbökként emelkedtek a csillagos ég felé. Jobb kéz felől halvány csillagfény verődött vissza a folyó vizéről. Nem látta ugyan, hogy merre vezetnek az utcák, mégis fölismerte a sarkokat, és többször is befordult, hogy összezavarja üldözőit. Hallotta maga mögött a dobogásukat, nem is oly messze. Mezítláb voltak, lihegő lélegzetük hangosabb volt lépteik zajánál. Talán még föl is nevet, ha van rá ideje. Most végre megtudta milyen dolog, ha őrá vadásznak, és nem ő a vadász, milyen űzött vadnak lenni ahelyett, hogy a hajtást vezetné. Most magányos volt, és furcsamód szabadnak érezte magát. Hirtelen jobbra kanyarodott, és keresztülnyargalt egy magas párkányú hídon. Befordult egy mellékutcába, a következő saroknál megint, vissza a folyópartra, azt követte egy darabig, azután átkelt egy másik hídon. Cipője hangosan csattogott a macskaköveken: egyetlen zaj az egészen néma városban. A hídfőnél egy pillanatra megállt, hogy levesse a lábbelijét, de a fűzők kemény csomóra voltak kötve, üldözői pedig még nem tévesztették szem elől. A lámpás pislákolva megjelent a folyó fölött, a súlyos, dobogó lábak egyre közeledtek felé. Képtelen

volt lerázni őket. Egyetlen esélye, ha gyorsabb náluk. Csak rohan, rohan előre, hogy messze, egyre messzebb csalja üldözőit attól a poros szobától…

Kabátját is letépték róla támadói, tőrével együtt, ingujjban maradt, szakadt róla a víz, feje zúgott, és koponyája hátuljában minden lépésnél belehasított az éles fájdalom, de csak rohant, rohant tovább… A zsák zavarta a futásban. Mérgében földhöz vágta. Egy kiguruló aranypénz tiszta csengéssel pattogott végig a kövezeten.

— Nesztek itt a pénzetek! — ordította rekedten, levegő után kapkodva. Továbbrohant. Egyszer csak vége lett előtte az útnak. Sehol egy keresztutca, sehol előtte egy csillag, zsákutcába jutott. Megállás nélkül megfordult, és rárontott az üldözőkre. A lámpás fénye dühös szikrát vetett a szemében, s kihívó kiáltással lendült támadásba.

Egy lámpás billegett előtte előre-hátra, halvány fényfoltocska a nagy, mozgó szürkeségben. Hosszan nézte. Egyszerre elhalványodott, amint elvonult előtte egy árnyék. Amikor az árny továbbhaladt, a fény is eltűnt vele. Sajnálta egy kicsit. Persze az is lehet, hogy inkább magát sajnálta, hiszen tudta, hogy végképp föl kell ébrednie.

A lámpás sötéten, mozdulatlanul simult az árbochoz, ahová oda volt erősítve. A tenger körös-körül kivilágosodott egy kissé a lassan kelő naptól. Dobszó dübörgött. Az evezők súlyosan, szabályos időközönként csaptak le a vízre. A hajó deszkái száz és száz apró nyöszörgéssel nyikorogtak. A hajó orrában álló alak visszaszólt valamit a mögötte lévő tengerészeknek. Az Arrenhez láncolt férfi néma csöndben kuporgott az evezőpadon. Mindegyiküknek vaspánt volt a bokáján, és bilincs szorította a csuklóját. A két pántot rövid, súlyos lánc kötötte össze a következő emberével. Vasövüket is lánc kapcsolta a padlóhoz, tehát csak ülhettek vagy kuporoghattak, de nem állhatták föl. Túlságosan közel voltak egymáshoz, hogy lefekhessenek, szorosan zsúfolódtak össze a szűk rakodótérben. Arren az első rekesz sarkában ült. Ha fölemelte a fejét, amennyire tudta, szeme a fedélzet és a raktár közötti födémmel, egy kétaraszny vastag padozattal került egy magasságba.

Üldöztetését és a zsákutcát kivéve nem sokra emlékezett a múlt éjszakából. Harcba bocsátkozott, mire leütötték, fölkapták és elcipelték valahová. Egy férfi furcsa sustorgó hangjára emlékezett, rémlett valami kovácsműhely is, a fújtató alatt izzó parázzsal… Nem sikerült pontosan felidéznie. Azt viszont jól tudta, hogy rabszolgahajó fedélzetén van, és azért viszik magukkal, hogy valahol eladják.

Mindez nem sokat jelentett számára. Nagyon szomjas volt. Egész teste sajgott, a feje nyilallott. Amikor a nap fölkelt, a fájdalom fénylándzsáit döfte a szemébe.

Délelőtt mindegyikük kapott egy negyed cipót, és hosszan ihatott

a bőrtömlőből, amelyet egy durva, kemény arcvonású ember tartott a szájukhoz. Nyakán széles, arannyal kivert bőrpántot viselt, mint valami nyakörvet, s amikor megszólalt, Arren fölismerte gyenge, különösen sípoló hangját.

Az étel és ital egy időre feledtette vele testi nyomorúságát, sőt a feje is kitisztult valamelyest. Első ízben nézett végig rabtársai arcán. Hárman mellette ültek a padon, másik négyen pedig szorosan mögötte. Némelyikük fölhúzott térdére hajtotta a fejét, egyikük összekuporodva hevert betegen, vagy elkábítva. Az Arren mellett ülő széles, lapos képű, húsz év körüli legény volt.

— Hová visznek bennünket? — fordult hozzá Arren.

A fickó ránézett — arcuk alig arasznyira volt egymástól —, elfintorodott, és megvonta a vállát, Arren arra gondolt, hogy bizonyára ő sem tudja, de ekkor kinyitotta még mindig vigyorgó száját, és hirtelen odamutatott benne a nyelve helyén tátongó fekete ürességre.

— Biztos Szowl valamelyik piacára — mondta az egyik mögötte ülő.

— Vagy Amrunba — vélekedett egy másik.

Ekkor a bőrgalléros, aki úgy tűnt, hogy mindenütt ott van ezen a hajón, sziszegve behajolt a nyíláson.

— Csönd legyen, ha nem akartok cápacsemegévé válni. — Erre persze mind nyombán elhallgattak.

Arren megpróbálta elképzelni ezeket a helyeket: Szowl szigetét vagy Amrun piacát. Rabszolgákat is árusítottak arrafelé. Biztosan fölsorakoztatták őket a vevők előtt, ahogyan az ökröket vagy birkákat szokás Berila piacán. Ő is ott ácsorog majd, megláncolva. Valaki majd megveszi, hazaviszi, és valami parancsot ad neki. Ő persze megtagadja az engedelmességet. Vagy engedelmeskedik, és megpróbál elszökni. Akár így, akár úgy lesz, előbb-utóbb úgyis csak megölik. Még csak nem is a lelke lázongott a rabszolgaság gondolata ellen. Túlságosan zavarodott és gyönge volt ahhoz. Egyszerűen arról volt szó, hogy tudta: képtelen a rabságot elviselni. Egy-két héten belül vagy belepusztul, vagy megölik. Bár világosan látta és el is fogadta ezt a sorsot, mégis megrémült tőle, és inkább fölhagyott azzal, hogy a jövőre gondoljon. Lebámult a lábfejei között a durva, fekete hajópadlóra, és érezte csupasz vállán a tűző nap melegét, a gyötrő szomjúságot, amelytől kiszáradt a szája, és összeszűkült a torka megint.

Lassan lement a nap. Tiszta és hideg éjszaka köszöntött rájuk. Éles fénnyel ragyogtak fel a csillagok. A dob ritmusa, akár a lassú szívverés, szabályozta az evezők csapásait, mivel szellő sem rezdült. Most meg a hideg okozta a legnagyobb szenvedést. Arren hátát érte valami csekély melegség a mögötte kuporgó térdétől és oldalát is a

mellette ülő némától, aki szintén fölhúzott lábbal ült, és valami egyhangú ritmust dünnyögött maga elé. Közben váltottak az evezősök. Ismét földübörgött a dob. Arren már vágyakozott a sötétségre, de elaludni mégsem tudott. Minden csontja sajgott, és sehogy sem tudta kinyújtóztatni tagjait. Csak ült fájó testtel, reszketve, kicserepesedett szájjal, és bámult fölfelé, a csillagokra, amelyek minden evezőcsapásra mintha összerezzentek volna az égen. Aztán visszazökkentek a helyükre… kibillentek megint, visszaugrottak és elpihentek…

A nyakörves ember egy másik társaságában a hátsó raktér és az árboc között álldogált. Az árbocon billegő lámpácska halvány fényében kirajzolódtak fejük és válluk körvonalai.

— Mocskos, rohadt köd — sziszegett a nyakörves gyűlölettel teli, vékony hangja. — Mi a nyavalyát keres ilyen köd a déli vizeken, ebben az évszakban? Hogy a franc enné meg!

Dübörgött a dob. A csillagok szökdécseltek és meg-megpihentek. Az Arren mellett ülő nyelve vágott hirtelen összerándult, fölemelte a fejét, és rémülten fölnyüszített, szörnyű sikoltással.

— Csönd legyen ott! — bődült rá az árbocnak támaszkodó férfi. A néma ismét megrázkódott és elhallgatott, csak állkapcsa rángott hangtalanul.

A csillagok lassan előresiklottak a semmibe.

Az árboc megremegett és eltűnt. Arren hátára mintha ráterült volna egy hűvös, szürke takaró. A dobszó megbicsaklott, azután visszaállt a ritmusa, csak jóval lassabban.

— Sűrű, akár a tejföl — szólt a reszelős hang, valahol Arren feje fölött. — Tartsátok ott az iramot, hé! Vagy húszmérföldnyire sehol semmi zátony! — Bütykös, sebhelyes láb bukkant elő a ködből, egy pillanatra megállt Arren arca előtt, majd egyetlen lépéssel nyoma veszett.

A ködben nem volt érzékelhető, hogy a hajó előrehalad, csak hánykolódott a habokon, és az evezők csapkodták a vizet. A vezérlő dobszó egészen eltompult. Didergető volt a hideg. A hajára lecsapódó pára Arren szemébe csörgött. Próbálta benyalni a csöppeket, tátott szájjal szívta be a nedves levegőt, hátha így csillapíthatja kínzó szomjúságát. De foga vacogásától abba kellett hagynia. A lánc hideg vasa a csípőjét csapkodta, s ahol a bőréhez ért, égette, mint a tűz. Drrrumm… bummm… buuumm — és elhallgatott a dobszó.

Minden elcsöndesedett.

— Szóljon az a dob! Mi a fene történt? — süvöltött az érdesen sápító hang a hajó orra felől. Nem jött rá válasz.

A hajó enyhén megbillent a sima tengeren. A ködbe burkolózó párkányon túl nem volt semmi, csak üresség. Ekkor valami hozzásúrlódott a hajó oldalához. A hang élesen csikordult a súlyos, dermedt csöndben és sötétségben.

— Zátonyra futottunk — suttogta az egyik fogoly, de az ő hangját is elnyelte a mindent elborító csönd.

A köd egy helyen ekkor kivilágosodott, mintha tűz gyulladt volna benne. Arren világosan látta a megláncolt emberek fejét, a hajukban csillogó apró vízcsöppeket. A hajó ismét megbillent, mire ő fölegyenesedett, amennyire a láncai engedték, és nyakát kinyújtva meresztette a szemét előre, a hajóorr felé. A köd úgy fénylett a fedélzet fölött, mint a vékony felhők mögött bujkáló holdvilág: hideg sugárzással. Az evezősök faragott bálványokként ültek a helyükön. A legénység néhány tagja a hajóderékban állt, látható volt a szemük halvány villogása. A felső héjazaton egyetlen alak állt, felőle sugárzott a fény: arcáról, kezéről és olvadt ezüstként ragyogó botjáról.

A fénylő alak lábánál valami sötét árny kuporgott.

Arren szóra nyitotta a száját, de nem jött ki hang a torkán. A fenséges világosságba burkolózott főmágus odalépett hozzá, és letérdelt a padlóra. Arren érezte a keze érintését, és hallotta a hangját. Azt is érzékelte, hogy testéről lepattannak a pántok. Láncok csörgése töltötte be az egész rakteret. Valójában nem mozdult senki, csak Arren próbált meg fölállni, de a hosszú mozdulatlanságtól elgémberedve kudarcot vallott. A főmágus keményen megmarkolta a karját. Ezzel a segítséggel már nagy nehezen felmászott a hajófenékből, és végigtámolygott a fedélzeten.

A főmágus félrehúzódott mellőle, s a sejtelmes fény megvilágította az evezősök mozdulatlan arcát. A hajóhíd korlátja mellett kuporgó emberalak előtt megállt.

— Én nem büntetek — szólalt meg kemény, tiszta hangja, hidegen, akár a varázsfény a ködben —, de az igazság nevében, Egre, következőt parancsolom: némuljon el a hangod mindaddig, amíg arra érdemes szó nem jön a nyelvedre!

Ezzel visszalépett Arrenhez, és karon fogta.

— Most pedig menjünk, fiú — mondta, és segítségével Arren nagy nehezen előretántorgott. Félig beesett, félig beugrott a hajó oldalánál himbálózó csónakba. A *Messzilátó* volt az. Vitorlája lepkeszárnyként libbent a sűrű ködben.

A néma csöndben és dermedt mozdulatlanságban a fény kihunyt, a csónak félrefordult és eltávolodott a hajó oldalától. A pislákoló árboclámpa, a mozdulatlan evezősök sora, a gálya magasba törő, fekete palánkja egy szemvillanás alatt eltűnt. Arren mintha kétségbeesett kiáltozást hallott volna, de aztán egyre halkult és hamarosan teljesen elhalt. Kicsivel később a köd is elvékonyodott és remegve félresodródott a sötétben. Kiértek a csillagok alá, s a *Messzilátó* egy éjjeli pillangó röptének némaságával belesiklott a tengerre boruló tiszta éjszakába.

Karvaly takarókba bugyolálta és megitatta a fiút. Karját a vállára

téve mellételepedett, mire Arren halkan szipogni kezdett. A varázsló nem szólt semmit, de a kezének érintéséből szilárd erő és gyengédség áradt. Arren lassan megnyugodott: a takarók melege, a csónak lágy ringása könnyűvé tette a szívét.

Fölnézett útitársára. A sötét arc körül nem villódzott semmiféle földöntúli fény. Alig vette ki alakját a halvány csillagfényben.

A csónak varázserőtől hajtva suhant előre. Az oldalához csapódó hullámok mintha meglepetten sustorogtak volna.

— Ki az a nyakörves ember?

— Csak maradj nyugodtan. Egre, a tengeri rabló. Egyszer elvágták a nyakát. Azt a sebhelyet rejtegeti a gallérjával. Úgy látszik, a kalózkodásnál is lejjebb csúszott. Rabszolgavadász lett belőle. Hanem ezúttal törököt fogott. — Mintha halvány elégedettség csendült volna meg a férfi száraz hangjában.

— Hogyan találtál rám?

— Egy kis varázslat, megvesztegetés… Húztam az időt. Nem akartam elhíresztelni, hogy a főmágus és Kútfő nagymestere Ront városának nyomornegyedeiben kutakodik. Ezután is szeretném még titokban tartani a kilétemet. De meg kellett környékeznem egyik embert a másik után, s amikor rájöttem, hogy a rabszolgahajó napkelte előtt fölszedte a horgonyt, elveszítettem a türelmemet. Beszálltam a *Messzilátó*ba, szelet varázsoltam a vitorlájába a rezzenetlen szélcsendben, aztán egy kis időre a környéken járó valamennyi hajó evezőit megbénítottam. Hogyan magyarázzák meg ezt maguknak, ha minden varázslat csak csalás és légből kapott hazugság… Ez már az ő gondjuk. Dühödt igyekezetemben viszont eltévesztettem és megelőztem Egre hajóját, amely délkelet felé evezett, hogy elkerülje a zátonyokat. Ezen a napon minden rosszul sikerült. Ront városa nem szerencsés hely nekünk… Nos, végül ki kellett mondanom a keresés igéjét, csak így találhattam meg a hajót a sötétben. De most talán jobb lesz, ha alszol egyet.

— Ó, már jól vagyok. Sokkal jobban érzem magam. — Dermedtségét enyhe láz váltotta föl, s valóban egész jól érezte magát, igaz, teste még bágyadt volt kissé, de elméje vígan szökellt egyik gondolatról a másikra. — Mikor tértél magadhoz? És mi történt a Nyúllal?

— Már magasan járt a nap. És szerencse, hogy ilyen kemény a koponyám. Olyan vágás és búb van a fülem mögött, akár egy kettészelt uborka. Nyúl még nem tért magához a kábulat álmából.

— Rosszul őrködtem…

— De legalább nem aludtál el.

— Nem. — Arren ingadozott. — Én… úgy volt, hogy…

— Előttem jártál. Láttalak — mormolta Karvaly furcsán. — Azok meg belopakodtak, fejbe csaptak, mint valami tulkot a vágóhídon,

elvitték az aranyat, minden jó ruhánkat és az egyetlen eladható rabszolgát. Tulajdonképpen téged kerestek fiú. Állom piacán egy egész birtok árát kapták volna érted.

— Nem elég erősen ütöttek meg. Magamhoz tértem. Jól megfuttattam őket. Az egész zsákmányukat szétszórtam az utcán, mielőtt sarokba szorítottak. — Arren szeme büszkén csillogott.

— Észre tértél, mialatt még ott voltak… és elfutottál? Miért?

— Hogy tőled elcsaljam őket. — Karvaly meglepődése megtépázta kissé Arren büszkeségét, és indulatosan tette hozzá: — Azt gondoltam, hogy te vagy a céljuk. Attól féltem, hogy még megölnek. Fölragadtam a zsákjukat, hogy biztosan kövessenek, nagyot ordítottam, és futásnak eredtem. És tényleg nyomomba eredtek.

— Hát persze. Így kellett tenniök! — Karvaly mindössze ennyit válaszolt. Egyetlen dicsérő szót sem szólt, bár némán, elgondolkodva ült egy darabig. Aztán hozzátette: — Nem gondoltál arra, hogy tán máris halott vagyok?

— Nem!

— Az a biztosabb, ha először ölnek, s csak azután rabolnak.

— Erre nem gondoltam. Csak el akartam csalni őket mellőled.

— Miért?

— Mert te megvédhettél volna bennünket, mindkettőnket kihúzhattál volna a bajból, ha idejében magadhoz térsz. Vagy legalább magad megmenekülhettél volna valahogy. Én álltam őrt, és én követtem el a hibát. Megpróbáltam helyrehozni. Hiszen terád vigyáztam. Te vagy az, aki számít közöttünk. Azért vagyok veled, hogy vigyázzak vagy megtegyem, amire szükséged van, te pedig mutatod az utat, te vezethetsz el oda, ahová mennünk kell, és te javíthatod meg azt, ami tönkrement.

— Vajon így van-e? — mormolta a mágus. — Egészen tegnap estig magam is így hittem. Azt gondoltam, hogy követőm vagy, de végül én követtelek téged, fiam. — Hangja hűvös volt, talán hajszálnyit gúnyos is.

Arren nem tudta, mit feleljen. Végképp és teljesen összezavarodott. Először azt gondolta, őrködés közbeni elszenderedése vagy kábulata akkora hiba, hogy aligha vezekelhető le holmi futással, a rablók Karvalytól való elcsalásával, most pedig kiderül, hogy az utóbbi volt szamárság, a rossz pillanatban elszédülni pedig bölcs cselekedet.

— Nagyon sajnálom, uram — nyögte ki végül reszkető ajakkal, nehezen küzdve le a sírhatnékját —, sajnálom, hogy cserbenhagytalak. Te pedig megmentetted az életemet…

— Te pedig lehet, hogy az enyémet — mondta a varázsló majdnem nyersen. — Ki tudja. Lehet, hogy elvágták volna a torkomat, miután végeztek. Ne is beszéljünk róla többé, Arren. Örülök, hogy itt

vagy velem megint.

Odament a szerszámosládához, begyújtotta kis, faszenes tűzhelyüket. Akörül tett-vett valamit. Arren hanyatt fekve bámulta a csillagokat, érzelmei lassan elcsitultak, száguldó gondolatai megpihentek. Megértette akkor, hogy bármit is tett vagy nem tett, Karvaly afölött nem mond ítéletet. Ha valamit csinált, társa elfogadta azt úgy, ahogy történt.

Én nem büntetek — vágta hűvös hangon Egre szemébe. Nem is jutalmazott. De eljött érte a háborgó tengeren, varázserejét latba vetette az ő szabadítására.

És ezt megtenné máskor is. Őtőle függött minden.

Megérdemelte Arren iránta érzett szeretetét és bizalmát. Hiszen ő is bizalmat táplált a fiú iránt. Amit Arren cselekedett, jóváhagyta.

Odajött most, és egy csésze gőzölgő forralt bort nyújtott a legénykének.

— Ettől talán majd elalszol. Csak vigyázz, meg ne égesse a szádat.

— Honnan vetted a bort? Nem láttam borostömlőt a hajón…

— Több minden van itt, a *Messzilátó*n, mint amit a szem megláthat — mondta Karvaly, miközben letelepedett mellé, s Arren hallotta, amint fölnevet, csaknem némán a sötétben.

Arren fölült, hogy megigya a bort. Nagyon jó volt: testet-lelket frissítő.

— És most merre menjünk? — kérdezte végül.

— Nyugat felé.

— És hová mentetek Nyúllal?

— A sötétségbe. Én nem tévesztettem őt szem elől, s mégis eltévedt. Külső határokon kóborolt, a mámor és a lidércnyomás végtelen dzsungelében. Lelke úgy tátogott a rémségek birodalmában, ahogy egy sirály rikoltozik a tengertől távolra szakadva. Ő nem lehet az útmutatónk. Mindig is tévúton járt. Hiábavaló volt minden varázstudománya, sohasem látta maga előtt az utat. Saját magán kívül nem látott senki mást.

Arren nem értette teljesen a mondottakat, de ebben a pillanatban nem is akarta megérteni. Maga is alámerült egy darabon abba a „sötétségbe”, amelyről a varázslók beszélnek, s most semmi kedve nem volt, hogy emlékezzen rá; tehetetlen lett volna vele szemben. Az elalváshoz sem volt semmi kedve, nehogy visszatérjen álmában a rémség, nehogy látnia kelljen a sötét alakot, az árnyat, amint a gyöngyszemet feléje nyújtva így szól: „Jer hát!”

— Uram — szólalt meg miközben elméje önkéntelenül és váratlanul más tárgyra váltott —, miért…?

— Aludj! — suttogta felé Karvaly lágyan.

— Nem tudok aludni, uram. Folyvást az jár az eszemben, miért nem szabadítottad ki a többi rabot is.

— Hiszen megtettem. Egy sem maradt láncaiban a hajón.

— De Egre martalócai fegyverben voltak. Ha *őket* láncoltad volna le…

— Nos, igen. Ha így tettem volna. Hiszen csak hatan voltak. Az evezősök éppolyan leláncolt rabszolgák voltak, mint ti. Egre és az emberei lehet, hogy már halottak, vagy a többiek kötözték meg őket, esetleg már el is adták valamelyik rabszolgapiacon. Én csak kiszabadítottam őket, hogy megküzdjenek vagy megalkudjanak. Nem vagyok én rabszolgakalmár.

— De tudtad, hogy milyen gonosz népség…

— Szóval hozzájuk kellett volna csatlakoznom? Hagynom, hogy az ő tetteik irányítsák az enyéimet? Nem döntök és nem választok helyettük, ahogyan azt sem tűröm, hogy ők tegyék ezt helyettem.

Arren csöndben emésztette a hallottakat. A mágus halk szóval folytatta tovább:

— Lásd, Arren, a tett nem olyasmi, amint azt az ifjak hiszik, mint, mondjuk egy kődarab, amit fölkapsz, elhajítasz, aztán vagy talál, vagy nem és ezzel kész. Ha fölemelsz egy követ könnyebb lesz tőle a föld, s a kéz, amely tartja, nehezebb. Ha elhajítják, csillagpályán halad, s ahová becsapódik vagy leesik, megváltozik a világ. Minden cselekedet befolyásolja az egész egyensúlyát. Amit a tenger, a szél, a vizek vagy a föld erői tesznek, minden, amit a vadállatok vagy a zöld növények cselekszenek, az helyes, az jogos. Mindez a nagy egyensúlyon belül megy végbe. A forgószéltől a hatalmas bálna fújtatásáig, az elszáradt levél lehullásáig és a szúnyog röptéig minden az egész egyensúlyán belül történik. Ám mivel nekünk hatalmunk van a világon és egymás fölött, nekünk úgy kell *megtanulnunk,* hogy azt tegyük, amit a falevél, a bálna vagy a szél cselekszik a maga természetének parancsára. Nekünk tanulnunk kell az egyensúlyozás művészetét! Mivel eszünk van, semmit sem tehetünk öntudatlanul. Mivel választhatunk, nem cselekedhetünk felelőtlenül. Hát ki vagyok én, hogy — bár megvan hozzá az erőm — jutalmazzak vagy büntessek, hogy játszadozzam az emberek sorsával?

— Akkor tehát — mormolta a fiú a csillagok felé mosolyogva — azzal tartjuk fönn az egyensúlyt, hogy nem csinálunk semmit? Az ember köteles tenni valamit, még ha nem sejtheti is tettének minden következményét… már ha egyáltalán tennie kell valamit.

— Ez ne bántson. Sokkal könnyebb az embernek cselekednie, mintsem visszautasítania bármely tettet. Ezután is teszünk majd jót és rosszat is… Ám, ha ismét lenne fölöttünk egy nagy király, és annak egy mágus lenne a tanácsadója, és én lehetnék ez a varázsló, bizony ezt mondanám néki: uram, semmit se tégy csupán azért, mert úgy helyes, dicséretes, vagy mert nemes dolog. Csak azt tedd, amit tenned kell és csak akkor, ha nem tudod másképp csinálni.

Volt valami a hangjában, ami arra kényszerítette Arrent, hogy felé fordítsa arcát. Azt remélte, hogy ismét ott ragyog rajta az a sugárzás, úgy látja majd sasorrát, régi sebhelyeit és sötét, szúrós tekintetét. Szeretettel nézett rá, és mégis némi félelemmel. Túlságosan magasan áll fölöttem — gondolta magában. Amint elnézte, lassan rájött, hogy nem varázsfény, nem a mágia hideg és vakító világossága játszadozik körülötte néma glóriával, hanem közönségesebb valami: a reggel, a felkelő nap fénye. Vannak hatalmasabb erők a mágusénál. És az évek sem voltak kíméletesebbek Karvallyal, mint akárki mással. Rátelepedtek már a kor ráncai, és határozottan fáradtnak látszott az egyre erősödő fényben. Nagyot ásított…

Így nézelődve, csodálkozva és a hallottakon rágódva végre Arren is álomba merült. De Karvaly csak leült mellé, úgy nézte a derengő hajnalt, majd a fölkelő napot, mint valami kincset, amelyet megraboltak, mint amikor egy törött ékszert vagy egy beteg gyermeket néz az ember.

HATODIK FEJEZET
Tengeri álmok

Délelőtt azután Karvaly visszaparancsolta vitorlájukból a varázsszelet, és hagyta, hogy a csónakot lágyan dél-délnyugat felé fújó e világi szelek röpítsék tovább. Jobb oldalt a távolban Gázlór déli hegyvidéke távolodott tőlük és tűnt a messzeségbe, egyre kisebbedve kéklett, mint valami tarajos hullámfodor a tenger valódi hullámai fölött.

Arren fölébredt. A tenger sütkérezett a forró, aranyló déli napsütésben: végtelen víz a végtelen fény ölelésében. A csónak orrában Karvaly egy szál derékkötőben és vitorlavászonból csavart turbánfélében üldögélt. Halkan dúdolgatott, tenyerével dobolva az evezőpadon, valami könnyű, egyhangú dallamot. Az énekben nem voltak varázsigék, nem hősök vagy királyok tetteiről szóló himnusz volt, hanem dudorászva összehordott csacska, csaknem értelmetlen szavak sora, ahogy egy legényke énekelhet hosszúhosszú nyári délutánokon, magányosan terelgetve kecskenyáját Gont magas hegyei között.

A tenger felszínéről fölszökkent egy hal, és jó pár ölnyire elszállt a levegőben, szaporán verdesve szitakötő szárnyához hasonló merev, csillogó uszonyaival.

— A Déli Peremvidéken járunk — szólalt meg Karvaly, mikor abbahagyta a dúdolást. — Furcsa része ez a világnak, ahol a halak röpködnek, a delfinek meg énekelnek — azt beszélik. A víz viszont egész biztos kitűnő az úszáshoz, és nekem szót fogadnak a cápák. Mosd le magadról a rabszolgavadászok keze nyomát.

A fiúnak a legparányibb izma is sajgott, s először úgy érezte, meg sem tudna moccanni. Különben sem volt valami jó úszó, mivel Rosszán tengere túl rideg, és az ember inkább csak birkózik vele, mintsem úszna benne, és bizony hamar belefárad. Ez a sokkal kékebb tenger csak első érintésre volt hűvös, utána már kellemesen lágy. A sajgás hamarosan kiállt a tagjaiból. Úgy paskolta a vizet a *Messzilátó* oldalánál, mint valami serdületlen tengeri kígyó. Szökőkútként verte föl a tajtékot. Karvaly is csatlakozott hozzá, szabályosabb, erős tempózással. A csónak engedelmesen és türelmesen várta őket, laza fehér szárnyával a csillogó víztükör fölött. Ismét egy hal ugrott a levegőbe. Arren utánavetette magát. Visszamerült, majd megint kiszökkent, úszva a levegőben és szállva a víz alatt. Most már ő volt a fiú nyomában. Aranyló bőrrel és vidáman hancúrozott a vízben és a fényben, míg a napkorong széle bele nem csobbant a tengerbe. A férfi ezalatt takarékosan bánva a mozdulatokkal és a kor csappanó erejével

úszva irányban tartotta a kis hajót, egy darab vitorlavászonnal elárnyékolta a szemét. Így nézte a lubickoló gyereket és a szökellő halakat részrehajlás nélküli szeretettel.

— És most merre megyünk? — kérdezte Arren már a szürke alkonyatban, miután jól belakott sózott hússal és kétszersülttel. Elálmosodott.

— Lorbanery felé — felelte Karvaly. Ezek voltak az utolsó, duruzsoló szótagok, amelyek akkor este eljutottak Arren agyáig. Ezért aztán első álmai is e név köré szövődtek.

Azt álmodta, hogy valami lágy, halvány színekben játszó anyagban gázol, rózsaszín, aranyló és azúrkék szálak és indák között, s valahogy ostobán boldognak érzi magát, miközben valaki ezt mormolja a fülébe: „Ezek itt Lorbanery selyemrétjei, ahol sohasem sötétedik be." Később pedig az éjszaka vége felé, amikor az ősz csillagai ragyognak a tavaszi égen is, már valami romos épületben bukdácsolt álmában. Minden száraz volt ott és porlepte, sűrű pókhálók csüngtek körös-körül. Lába belegabalyodott a hálókba, száját és orrát betapasztották, nem kapott levegőt. S a legborzalmasabb az volt, hogy tudta: ez a magas falú, romos helyiség az a terem, ahol Kútfő Nagy Házában a mesterekkel együtt reggelizett.

Rémülten ébredt, hangosan dobogó szívvel, lábát az evezőpadnak feszítve. Gyors mozdulattal fölült, megpróbálva elhessegetni magától a rémítő álmot. Keleten még nem volt igazi fény, csak a sötétség ritkult meg valamelyest. Az árboc nyikorgott, s a keleti szellőtől dagadozó vitorla magasan és sejtelmesen csattogott fölötte. Útitársa mélyen és némán aludt a hajófenéken. Visszahanyatlott, és újból elszunnyadt, míg a kelő nap végleg föl nem ébresztette.

Ezen a napon a tenger kékebb és simább volt, mint amilyennek egyáltalán el tudta képzelni. A víz olyan lágy és tiszta, hogy az úszás félig siklásnak, félig repülésnek tetszett benne. Különös volt az egész és álomhoz hasonlatos.

Déltájban megkockáztatta a kérdést:

— Fontosnak tartják a varázslók az álmokat?

Karvaly éppen horgászott. Minden figyelmét lekötötte a zsinór. Hosszú várakozás után kérdezett vissza:

— Miért?

— Csak azt szeretném tudni, lehet-e bennük igazság.

— Biztosan.

— Előre megmondják a jövőt?

De a mágusnak ekkor kapása volt, és tíz perccel később, amikor a fedélzetre vonszolta leendő ebédjüket, egy jól megtermett tengeri sügért, már rég megfeledkezett az előbbi kérdésről.

Délután, amikor a perzselő napsugár ellen fabrikált ernyő alatt lustálkodtak, Arren újabb kérdéssel állt elő:

— Mit keresünk Lorbanery szigetén?

— Azt, amit egyáltalán keresünk — felelte Karvaly.

— Nálunk, Rosszánon — szólalt meg Arren kisvártatva — van egy történet egy diákról, akinek egy darab kő volt a tanítója.

— Valóban?… És mit tanult?

— Azt, hogy ne tegyen föl kérdéseket.

Karvaly prüszkölt egyet, mintha nevetését akarná elfojtani, majd fölült.

— Nagyon jó! Persze én inkább nem szólok semmit, amíg nem tudom, mit akarok mondani. Miért szűnt meg a varázslás Ront városában, Narveluén szigetén és talán minden peremvidéken? Ennek okát akarjuk kideríteni, vagy nem?

— De igen.

— Ismered azt a régi mondást, hogy „a szabályok megváltoznak a peremvidékeken”? Legtöbbször a tengerészek szájából hallani, de ez is varázslóbölcsesség, s azt jelenti, hogy még a varázslás is függ a helyszíntől. Lehet, hogy egy, Kútfőn jól bevált varázsige Szikesen nem több üres locsogásnál. A Teremtés nyelvét sem ismerik mindenütt. Erre egy szót, amarra egy másikat. Az igéket is átszövik annak a helynek a vizei, földjei, szelei és fénysugarai, ahol ki akarják mondani őket. Egyszer olyan messzire elhajóztam keletre, hogy sem a szél, sem a víz nem engedelmeskedett a szavamnak, mert egyik sem tudta a saját, igazi nevét. Vagy inkább én nem tudtam az ottani nevüket. A világ igen hatalmas. A nyílt tenger túlterjed minden tudás határán, és vannak más világok a mi világunkon túl. Nem hiszem, hogy lenne olyan szó vagy ige, amely az űr végtelen mélységei fölött és az idők végezetéig mindig és mindenütt megőrzi a súlyát, a jelentését és az erejét. Hacsak nem az első szó az, amelynek kimondásával Segoy mindent megteremtett, vagy nem az utolsó szó, amelyet még nem mondott ki senki, és nem is mond ki senki, amíg minden dolgok meg nem szűntenek… De még ezen a világon, a mi Óceánföldünkön, e kis szigeteken, melyeket ismerünk, még itt is akadnak különbségek, rejtélyek és változások. A legkevésbé ismert és legtöbb titokkal övezett világrész pedig ez a Déli Peremvidék. A Belső földekről kevés varázsló jött el eddig az itteni népek közé. Nem nagyon szeretik őket errefelé, mert — legalábbis úgy hiszik — nekik is megvan a saját mágiájuk. De ez csak afféle szóbeszéd, és biztos, hogy a varázslás művészetét sohasem ismerték errefelé igazán, sosem értették meg egészen. Ha pedig így van, akkor könnyebben elbánhat vele az, aki erre a célra tör, hamarabb meggyöngítheti, mint a belső vidékek erősebb varázslatait. És akkor hallunk majd meséket arról, hogyan vallottak kudarcot a mágusok itt, a Délvidéken.

A fegyelem az a csatorna, amelyben tetteink erősek és mélyenszántók. Ahol nincs irányítás, ott az ember cselekedetei

sekélyesek, céltalanok és szertefoszlanak.

Az a kövér asszony is a tükrös fejdíszével, ugye, azt hiszi, hogy elveszítette a tudását, vagy hogy sohasem rendelkezett vele. Meg Nyúl is csak rágcsálja a ködgyökeret, és úgy véli, hogy messzebb jut vele, mint a legnagyobb varázslók, holott épphogy belép az álmok világába, és máris elveszett. De mégis mit *gondol,* hová juthat el? Ugyan mit keres? Mi lehet az, ami elemésztette a varázstudományát? Ront városáról már éppen eleget megtudtunk, azt hiszem. Ezért továbbmegyünk délre, Lorbanery felé, megnézzük, mit művelnek arra a varázslók, és talán megtaláljuk azt, amit keresünk. Elég-e ennyi válasz?

— Igen, de…

— Akkor egy darabig ne bolygassuk tovább a dolgokat! — vágta el a beszélgetés fonalát a mágus. Ezzel leült az árboc tövébe, a napellenző sárgás, áttetsző árnyékában, és kibámult a tengerre nyugat felé, mialatt kis hajójuk déli irányban hasította a napsütötte tengert. Egyenes derékkal ült, mozdulatlanul. Teltek-múltak az órák. Arren néhányszor megmártózott a vízben. Mindig a tatról siklott a tengerbe csöndesen. Nem akart elhaladni az előtt a sötét tekintet előtt, amely nyugat felé fordulva bizonyára túllátott a csillogó horizonton, túl az ég kékjén és talán túl a fény határain.

Karvaly néha megtörte saját csöndjét, és meg-megszólalt, de egy-két szónál sohasem mondott többet. Neveltetése révén Arren gyorsan fölismerte az udvariasság vagy a titoktartás mögé rejtőző igazi érzelmeket, s így most is tudta, hogy társának nehéz a szíve. Nem kérdezett többet, és este is csak ennyit mondott:

— Ha énekelnék, nem zavarnám a gondolataidat?

Karvaly kissé erőltetett ízű tréfával válaszolt:

— Attól függ, mit énekelsz.

Arren is az árbocnak vetette hátát, és rázendített. Hangja már nem volt édeskés és magas, mint pár évvel ezelőtt, amikor a dallamot hosszú hárfáján pengetve a berilai palota énekmestere tanította őt. Magasabb hangjai valahogy elhomályosultak, a mélyek viszont lágyan, de tisztán búgtak, mint a hegedű húrja. *A Fehér varázsló siratóját* énekelte, azt a dalt, amelyet Elfarran költött, amikor Morred pusztulásáról értesül, és saját halálának közeledtét várja. Ritkán adták elő ezt a dalt. Nem is volt könnyű. Karvaly hallgatta a vöröslő égbolt és a tenger között szárnyaló erős, magabiztos és szomorú hangot, és tekintetét lassan elhomályosították a könnyek.

A sirató után Arren egy darabig hallgatott, azután rövidebb, könnyebb dallamokra zendített, lágyan, fölkavarva a szélcsendes levegő, az elsimult tenger és a halványuló világosság egyhangú nyugalmát, miközben föléjük lopakodott az éjszaka. Amikor abbahagyta, minden elnémult, szellő sem rezdült, a víz alig

fodrozódott, a kötelek és deszkák is csak néha nyikordultak meg egy picit. A tenger tükröt tartott az ég alá, amelyen egyenként megjelentek a csillagok. Délen sárga fénysugár gyulladt föl ragyogva, sziporkázó arany szikrákkal hintve be a hullámokat.

— Nézd! Világítótorony! — Majd egy perc múltán: — Lehet, hogy az is egy csillag?

Karvaly nézte egy darabig, majd halkan mormolta:

— Azt hiszem az lesz a Gobardon. Csak a Déli Peremvidéken látható. Gobardon azt jelenti „korona". Kurremkarmerruk úgy tanította, hogy még délebbre hajózva, szép sorjában még nyolc csillag jön fel a Gobardon alatt, és egy hatalmas csillagképet formáz a láthatáron. Egyesek szerint futó ember alakját, mások azt mondják, hogy az Agnen rúnát. A bevégeztetés jelét.

Nézték, amint elszakad a tenger vibráló felszínétől, és töretlen fénnyel világít tovább.

— Úgy énekelted Elfarran dalát — szólalt meg Karvaly —, mintha érezted volna a gyászát, sőt képes voltál velem is megéreztetni. Az egész Szigetvilág minden dala közül mindig is ez ragadott magával a legjobban. Morred halhatatlan bátorsága a reménytelenséggel szemben. És Szériád, a nyájas király, aki szintén a keserűség árnyékában jött a világra. És ő, Elfarran, az asszony. Amikor életem legnagyobb ostobaságát elkövettem, az ő szépségének emlékéhez fordultam bánatomban, és megláttam őt. Láttam Elfarrant egy teljes pillanatig.

Hideg bizsergés futott végig Arren gerincén. Nyelt egyet, de nem szólt semmit. Mint a megbabonázott, tovább bámulta a pompás, topázsárga, baljós csillagot.

— Melyik hőst választottad példaképedül? — kérdezte a varázsló, amire a fiú parányi tétovázás után felelte:

— Vandor-Akbét.

— Azért, mert ő volt a legnagyobb?

— Azért, mert uralhatta volna egész Óceánföldet, de nem tette, inkább magányos vándorútra kelt, hogy magányos halálát lelje Magador partjain az Orm nevű sárkánnyal vívott küzdelemben.

Ezután egy darabig mind a ketten saját gondolataikkal voltak elfoglalva. Azután Arren kérdezett tovább, még mindig a sárga Gobardont nézve:

— Tehát igaz, hogy a mágia segítségével életre kelthetők a holtak, és szólni is tudnak az élőkhöz?

— A hívás varázsigéivel ezt valóban megtehetjük. De nagyon ritkán fordul elő ilyesmi, és nem hiszem, hogy akkor is bölcs dolog lenne. Ebben a Hívó Szó mestere egyetért velem. Nem használja és nem alkalmazza a pálni törvényt, amelyben előfordulnak ilyen varázsigék is. A legerősebbet egy Szürke varázsló néven ismert pálni

mágus hirdette ki, jó ezer esztendővel ezelőtt. Előhívta a régi hősök és mágusok szellemét, még Vandór-Akbét sem kímélte, hogy háborúikban és a kormányzásban tanácsokat adjanak Páln fejedelmeinek. A holtak tanácsainak az élők azonban semmi hasznát sem vehetik. Gyászos idők köszöntöttek Pálnra, s a Szürke varázslót elűzték. Nyomorult névtelenségben pusztult el végül.

— Tehát gonosz dolog az ilyesmi?

— Inkább félreértésnek nevezném. Az élet helytelen értelmezésének. Az élet és a halál egyetlen dolog, akár a kezem: a tenyér és a kézfej. De a tenyér és a kéz háta mégsem egészen ugyanaz… Nem lehet őket sem elválasztani egymástól, sem összekeverni.

— Manapság senki sem használja az ilyen varázsigéket?

— Csak egyetlen embert ismertem, aki szabadon alkalmazta őket, mit sem törődve a következményekkel. Kockázatosak azok és veszedelmesek, sokkal inkább, mint bármely más varázslás. Azt mondtam, hogy élet és halál olyan, mint a kezem két oldala, de az igazság az, hogy nem tudjuk, mi is az élet és mi a halál. Olyasminek parancsolni, amit nem értünk igazán, nem bölcs dolog, s különben is, aligha vezethet jóra.

— És ki volt az, aki használta ezeket az igéket? — Eddig még nem tapasztalta Arren, hogy Karvaly ilyen szívesen válaszolt volna a kérdéseire. Ilyen nyugodtan és elgondolkodón. Mindketten örömüket, lelték ezúttal a beszélgetésben, bármily sötét és baljós volt is a tárgya.

— Enyhelyi volt az illető. Egyszerű vajákosnak tekintették csupán, de a veleszületett erő révén igazi nagy varázsló volt. Pénzért csinálta, amit csinált. Bárkinek, aki megfizette, előszólította a kívánt személy szellemét: halott férjét, feleségét vagy gyermekét, házát régmúlt századok nyughatatlan árnyaival, a királyok idejének bűbájos asszonyaival népesítve be. Saját szememmel láttam, amikor a Kiszáradt földről előhívta ifjúkorom főmágusa, Nemmerle szellemét, pusztán azért, hogy az unatkozókat elszórakoztassa vele. S a hatalmas lélek úgy jött elő hívó szavára, mint ahogy a kutya oson gazdája lábához. Haragomban versenyre hívtam őt — akkor még nem voltam fővarázsló —, mondván: „Te arra kényszeríted a holtakat, hogy házadba jöjjenek. Nos, követsz-é engem oda, hol ők tanyáznak?” Kényszerítettem rá, hogy elkísérjen a Kiszáradt földre, bár harcolt akaratom ellen minden erejével, elváltoztatva alakját és zokogva, amikor más már nem segített.

— Végül megölted őt? — suttogta Arren megigézve.

— Nem! Csak kényszerítettem rá, hogy velem jöjjön a holtak birodalmába és vissza is térjen onnan velem. Nagyon félt. Ő, aki oly könnyedén parancsolta maga elé a holtakat, sokkal jobban rettegett a haláltól — a tulajdon halálától —, mint bárki más, akit ismertem

életemben. És az a kőfal… De többet elmondtam neked, mint amennyit egy újoncnak tudni illik. — Az esti szürkületben a nyájas tekintet egy pillanatra fogva tartotta Arren ijedten rebbenő szemét. — De nem számít — folytatta a főmágus. — Szóval van ott egy kőfal, valahol a túlvilág határán. Haláluk után azon lépnek át a lelkek. Élő ember is beléphet, és vissza is jöhet rajta, ha igazi varázsló. Amikor a falhoz értünk, ez az ember a földre omlott az élők oldalán, és megpróbált ellenszegülni akaratomnak, de nem sikerült neki. Ujjait a kövek közé mélyesztette, és káromkodott és sikoltozott. Addig még sohasem tapasztaltam ilyen iszonyú rettegést. Saját nyomorúságával engem is kis híján megnyomorított. Akkor már tudnom kellett volna, hogy helytelenül cselekedtem. De eluralkodott rajtam a harag és a hiúság. Nagyon erős volt az az ember, és én be akartam bizonyítani, hogy én vagyok az erősebb!

— És mit csinált azután… amikor visszatértetek?

— A porban csúszva esküdözött, hogy többé nem nyúl a pálni törvényhez. Csókolgatta a kezemet, de biztosan megöl, ha van hozzá bátorsága. Elhagyta Enyhelyt. Elment nyugatra. Lehet, hogy éppen Pálnba.

Évek múlva vettem hírét a halálának. Mióta ismertem, már ősz volt a haja, de hosszú keze gyors, mint a birkózóké. De mit is beszélek róla ennyit?! Hiszen még az sem jut eszembe, mi volt a neve.

— Az igazi neve?

— Nem. Arra emlékszem… — Ekkor elhallgatott, és három szívdobbanásnyi időre néma csönd telepedett közéjük.

— Az enyhelyiek Kob néven ismerték — szólalt meg aztán megváltozott, kimért hangon. A beállt sötétben vonásai már kivehetetlenek voltak. Arren csak annyit látott, hogy elfordul az arányló csillag felé, amely már magasabbra emelkedett a látóhatár fölé, pókfonálnyi vékony sárgás csíkot vonva a táncoló hullámok tarajára.

— Látod, nemcsak álmunkban fordul elő, hogy szembetaláljuk magunkat rég elfeledett dolgok mélyén bujkáló rejtelmekkel, és butaságnak tűnő szavakat hordunk össze, mert nem értjük igazi jelentésüket — szólalt meg hosszú hallgatás után.

HETEDIK FEJEZET
Lorbanery

Vagy tízmérföldnyi napsütötte vízen túl Lorbanery olyan élénkzöld volt, mint egy szökőkút karimáján tenyésző csillogó mohapárna. Közelebb érve a kép fölbomlott levelekre, fatörzsekre, árnyékokra és utakra, házakra, emberi arcokra és ruhadarabokra, porra, sárra és minden egyébre, amiből egy emberek lakta sziget arculata összeáll. De mindezeken túl, alapvetően mégiscsak zöld volt. Ugyanis minden talpalatnyi földjén, amit nem építettek be vagy nem tiportak le, sűrűn tenyésztek a gömbölyű koronájú, alacsony szederfák. Azok levelét rágták az apró hernyók, amelyek vékony selyemszálat bocsátottak ki magukból. E szálakat sodorták fonallá és szőtték finom kelmévé a férfiak, nők és gyermekek, Lorbanery minden városában. Alkonyattájt a levegő tele van apró, szürke denevérekkel, amelyek férgekkel táplálkoznak. Sokat fölfalnak belőlük, de hát kénytelenek, és a selyemszövők nem pusztítják el őket, ellenkezőleg, nagy vételnek tekintik a kis szürke szárnyúak megölését. Hiszen ha emberi lények a hernyókból élnek — mondják —, igazán joguk van erre a csöppnyi denevéreknek is.

Házaik furcsák voltak ötletszerűen elhelyezett szűk ablakaikkal, szederfaágakból összetákolt, moha- és zuzmólepte, zöldellő tetőikkel. Valaha gazdag föld volt ez, mint általában a peremvidéki szigetek. Mindez még most is látszott a szépen kifestett és tisztességesen bútorozott házakon, a fészerekben és a színek alatt álló hatalmas rokkákon és szövőszékeken, és a Szószára városkájának kis kikötőjét körülölelő szilárd, jól megépített rakpartokon, amelyek mellé jó néhány kereskedőgálya beállhatott. De a kikötőben nem volt egyetlen hajó sem. A házak jó részéről mállott a vakolat, igazán új bútort sehol sem látni, a legtöbb rokka és szövőszék pedig munkátlanul porosodik. Pedáljaikat, orsóikat és nyüstvetőiket sűrű hálóval szőtték be a pókok.

— Hogy varázslók? — kérdezte Szószára polgármestere, egy alacsony emberke, akinek képe olyan barna és kemény volt, mint bütykös lábán a tyúkszemek. — Nincsenek vajákosok ezen a szigeten. Soha nem is voltak.

— Ki gondolta volna? — csodálkozott rá Karvaly. Nyolc vagy kilenc helybélivel üldögélt, híg és kesernyés szederbort kortyolgatva. Szorultságból azt mondta, hogy zafírkövet keres a Peremvidéken, de különben semmivel sem álcázta sem magát, sem útitársát. Persze Arren, mint rendesen, most is a csónakban eldugva hagyta a kardját, és vele sem volt ott a botja, vagy ha mégis, hát nem volt látható. A helybéliek eleinte mogorvák és ellenségesek voltak, és bármelyik

pillanatban ismét elzárkóztak és ellenségesekké válhattak. Csupán Karvaly talpraesettsége és tekintélye kényszerített ki belőlük némi vonakodó szívélyességet.

— Nagyszerű emberek és pompás kertek vannak errefelé — hízelgett éppen. — És hogyan védekeztek legutóbb a tavaszi fagyok ellen?

— Sehogyan — dünnyögte egy csont és bőr emberke valahol a sor végén. Egymás mellett üldögéltek az eresz alatt, hátukat a kocsma falának vetve. Csupasz lábuktól alig arasznyira paskolta a földet a langyos és szapora áprilisi eső.

— Az eső az igazi sorscsapás, nem is a fagy — panaszkodott a polgármester. — Elrohasztja a hernyósdobozokat. De nincs ember, aki elállíthatná az esőt. Sohasem is volt. — Nagyon is ellenséges volt a vajákosokkal és praktikáikkal szemben.

A többiek közül néhányan, mintha engedékenyebbek lettek volna ez ügyben.

— Azelőtt sohasem esett ilyentájt — mormolta az egyik —, legalábbis addig, amíg még élt az öreg.

— Hogy ki? Ja, a vén Mildi? Nos hát, nincs többé. Felfordult — szögezte le a polgármester.

— Úgy is nevezték őt, hogy „a kertész” — mondta a sovány.

— Így igaz, kertésznek is nevezték — bizonygatta egy másik is. Ezután leszállt közéjük a csönd, akár az esőfelhő.

Arren az egyetlen helyiségből álló kocsma ablakában ült. A falra akasztva talált egy öreg lantot, hosszú nyakú, háromhúros hangszert, amilyenen ősidőktől játszottak a selyem szigetén. Most azt próbálgatta, hogyan csalhatna elő belőle valami muzsikát, alig hangosabban pengetve, mint ahogy az eső dobolt a háztetőn.

— Ront város piacán — folytatta Karvaly a beszélgetést — láttam olyan anyagot, amit itteni selyemként árultak. Tényleg akadt benne selyem is. De egyetlen arasznyi sem itt készült belőle, Lorbaneryn.

— Rossz évek vannak mögöttünk — panaszkodott a nyúzott képű. — Most már negyedik vagy ötödik éve.

— Ugarszántás ünnepén lesz ötödik éve — szólt közbe egy öreg ember elégedetten csámcsogó hangon —, mióta a vén Mildi meghalt, ó igen, elvitte a kaszás, pedig még annyi idős sem volt, mint én most. Éppen az ünnep estéjén halt meg szegény, úgy bizony.

— A ritkaság fölveri az árakat — magyarázta a polgármester. — Egyvégnyi félfinom kék selyemért most annyit adnak, mint azelőtt háromért.

— Ha van vevő. De hol vannak a hajók? Különben is, az a kék hamis — méltatlankodott a sovány, ezzel elindítva jó félórás parázs vitát a műhelyekben használt különféle festékek minőségéről.

— Honnan veszik a festéket? — kérdezte Karvaly, mire újult

erővel fellángolt a vita.

A lényeg abban csúcsosodott ki, hogy az egész festést tulajdonképpen egyetlen család végezte, amelynek tagjai különben varázslóknak tekintették magukat. De ha azok voltak is valaha, már rég elfelejtették a tudományukat, és senki sem tanulta meg helyettük, jegyezte meg savanyúan a nyúlánk alak. A polgármester kivételével mindannyian megegyeztek abban, hogy Lorbanery nevezetes kék és páratlan karmazsinszínű selyme, a híres „sárkánytűz" nevű, amelyet régen az enyhelyi királynék is viseltek, bizony már nem az igazi. Valami hiányzik belőlük. Hogy a rosszkor lezúduló eső a hibás, vagy a festékkő, esetleg a festék keverője?

— Vagy azoknak a szeme — verte a vasat a vézna emberke —, akik nem látják a különbséget a valódi azúrkő és a kék sár között! — És mérgesen a polgármesterre nézett. Amaz nem fogadta el a kihívást, elhallgattak hát megint.

A gyöngécske bortól láthatóan csak megsavanyodott a lelkük, és megnyúlt a képük is. Csak az eső surrogása volt hallható a kertekben sorakozó fák számtalan levelén, a tenger mormolása odalent, az utca végén és a lant halk pengése a behajtott ajtó mögül.

— Aztán tud-e énekelni ez a lányos képű kölyök? — kérdezte a polgármester.

— Tud hát, hogyne tudna. Arren! Énekelj nekünk egy verset, fiam!

— Sehogy sem boldogulok ezzel a hangszerrel. Csak moll hangnemben játszik — jelent meg az ablakban Arren mosolygó képe. — Csak sírni tud. De mit akarnak hallani a kedves vendégek?

— Valami újdonságot — dörmögte a polgármester. A lant húrjai megpendültek. A legényke már otthonosan játszott rajtuk.

— Talán ezt még nem hallották errefelé — mondta, s ezzel rázendített.

> Ebéa fényes tengerére és a ráhajló bíbor ágra,
> a sok-sok lehulló virágra, szomorú, lehajtott fejére,
> eltűnt szerelem emlékére, fehérlő ágra, bíbor ágra,
> soha nem múló bánatára esküszöm néked, jó Szeriádom,
> ki fia Morrednek és anyámnak, hogy a gonosztett nemcsak álom,
> nem feledem, nem feledem.

Mind hallgattak. A keserű arcok és a kemény munkában megtört vállak és kezek nem mozdultak. Csak ültek ott a langyos, esős délvidéki alkonyatban, és úgy hallgatták ezt az éneket, mint Éa hideg tengerén úszó szürke hattyúk kiáltását, epekedőn és reménytelenül. Sokáig nem szólt senki, miután a dal hangjai elhaltak.

— Szokatlan muzsika — szólalt meg aztán egy hang bizonytalanul.

Egy másik megerősítette, mintha Lorbanery szigete lenne a világ mindenkori közepe térben és időben:

— A külföldi muzsika mindig furcsa és rejtelmes.

— Hát csináljatok valami idevalót — javasolta Karvaly. — Magam is szívesen hallgatnék kicsit vidámabbat. A fiú folyvást csak régóta meghalt hősökről dalol.

— Majd én — vállalkozott az utolsó beszélő, azzal hümmögött egy sort, majd rázendített egy derék, teli boroshordóról szólóra, megfűszerezve a nótát némi hejhóval és nosza rajtával. De mivel a kutya sem csatlakozott hozzá, a következő hejhónál elnémult.

— Nincs már tisztességes éneklés sem! — morogta haragosan. — A fiatalok a hibásak. Mindig mindent megváltoztatnak és másképpen csinálnak. A régi dalokat meg sem tanulják.

— Nem így van — vélekedett a csont és bőr alak. — Fenekestül fölborult minden. Semmi sem úgy van, ahogy lennie kellene.

— Bizony, bizony — nyammogta a legöregebb. — Oda a szerencse. Így van, bizony. Eltűnt a jó szerencse.

Ezután senkinek sem maradt semmi mondanivalója. A helybéliek kettesével-hármasával elszállingóztak, magára hagyva Karvalyt odakint és Arrent odabent. Karvaly végül fölkacagott, de ez egyáltalán nem volt valami vidám nevetés.

Előjött a kocsmáros szégyenlős felesége, megágyazott nekik a padlón, aztán szótlanul eltűnt. Lefeküdtek aludni. A helyiség magas szarufái között igazi denevértanya volt. Az üvegezetlen ablaknyíláson egész éjszaka ki-be cikáztak a denevérek, elképesztően magas hangon vinnyogva. Csak pirkadatkor tértek vissza a helyükre. Apró, szürke csomagocskákká hajtogatták össze magukat, úgy függeszkedtek föl sorjában, fejjel lefelé.

Lehet, hogy a denevérek szüntelen röpködése lopta meg Arren álmát. Sok-sok éjszakával ezelőtt volt, hogy utoljára szárazföldön tért nyugovóra. Teste elszokott a földi mozdulatlanságtól, s álmában is hiányzott neki a tenger állandó ringása… aztán, mintha a világ kicsúszott volna alóla, mire összeszoruló szívvel fölriadt. Amikor végre sikerült rendesen elaludnia, azt álmodta, hogy leláncolva görnyed a rabszolgahajó fenekén. Mások is ott kuporodtak mellette láncaikon, de mind halottak voltak. Többször is fölébredt ebből a rémálomból, megpróbálta elhessegetni magától, de ha visszaaludt, mindig ott folytatódott, ahol az imént abbamaradt. Végül már egyedül maradt a rabszolgahajón, de szoros láncai moccanni sem engedték. Ekkor különös hang sustorgott a fülébe: „Oldd el kötelékeidet — mondta. — Oldozd el kötelékeidet.” Újból megpróbálkozott a mozgással, s ezúttal sikerült is neki. Fölállt. Valami tágas, ködös réten találta magát,

nyomasztóan alacsony égbolt alatt. Rettegés lapult a földben és a nyálkás levegőben, valami iszonyú rettegés. Ez a hely a félelem helye volt, vagy éppen maga a félelem, és ő bele volt zárva, és nem volt előtte semmiféle út. Találnia kell valami utat, de még egy ösvényke sem volt sehol. Maga pedig egészen parányi volt, mint egy kisgyerek, mint egy hangya, a hely meg hatalmas, szinte végtelen. Megindult vaktában, de nyomban megbotlott — mire fölébredt végre.

Most, éberen már belülről mardosta a félelem, de ettől nem volt kevésbé hatalmas vagy kevésbé végtelen. Nyomasztotta a helyiség mélyfekete sötétsége, mire az ablak homályos négyszögében kereste a csillagokat, de hiába állt el az eső, a csillagok nem voltak sehol. Éberen és rettegve feküdt a helyén, mialatt a denevérek fáradhatatlanul röpködtek ki-be nesztelen bőrszárnyaikon. Néha-néha, füle teljesítőképességének határán érzékelte vékony vinnyogásukat.

Tiszta reggel köszöntött rájuk. Korán fölkeltek. Karvaly szorgosan kérdezősködött a zafírkövek után. Bár a helybéliek egyike sem tudta, miről is van szó tulajdonképpen, mindannyiuknak határozott véleménye volt a dologról, és jókat veszekedtek rajta. Ő meg csak hallgatta a fecsegésüket figyelmesen, bár valami egészen másra volt kíváncsi, nem holmi kövekre. Végül aztán nekivágtak Arrennel annak az útnak, amelyet a polgármester javasolt nekik. A tárnák felé, ahol a kék festőkövet bányászták. Menet közben azonban Karvaly letért az útról.

— Ez lesz az a ház — mormolta. — Azt beszélték, hogy ez a festőcsalád, ezek a kivert varázslók valahol ezen az úton laknak.

— Származhat belőle bármi hasznunk, ha beszélünk velük? — kérdezte Arren, élénken emlékezve Nyúl esetére.

— Valahol csak megtaláljuk a balszerencse nyitját — felelte a mágus szárazon. — Van egy hely, ahol elszivárog a szerencse. Kell valaki, aki odavezet! — Ezzel továbbment, mire Arren — mi mást tehetett volna? — követte.

A ház egy kert közepén állt, magányosan. Tisztes kőépület, bár látszott, hogy a birtokkal együtt már régen senki sem viseli gondját. A töredezett ágakon összeszedetlenül fityegtek a kifakult selyemgubók, a földet vastagon borította az elhalt lárvák és lepkék kiszáradt szemétje. A ház körül, a sűrűn ültetett fák között a rothadás bűze szállongott. Ahogy közeledtek felé, Arren hirtelen visszaemlékezett az éjszaka torkát fojtogató rémületre.

Mielőtt odaértek volna hozzá, az ajtó szélesre kitárult előttük. Őszes hajú asszony rontott elő mögüle, kivörösödött szeme dühödten villogott.

— Kifelé, átkozottak, tolvajok, gyalázatosak, tökkelütöttek, hazug kutyák és hülye fattyúk! Takarodjatok, kifelé! Hordjátok el az irhátokat! A balszerencse legyen veletek, örökre!

Karvaly megtorpant, mintha meglepődött volna, majd villámgyors, különös mozdulattal fölemelte a kezét. Egyetlen szót kiáltott:

— Félre!

Erre a vénasszony fölhagyott az üvöltözéssel. Döbbenten meresztette rá a szemét.

— Ezt miért csináltad?

— Hogy elhárítsam az átkaidat!

A nő csak bámult rá némán még egy darabig. Végül megszólalt rekedten:

— Idegenek vagytok?

— Északról jövünk.

Közelebb lépett hozzájuk. Arren először kis híján kinevette: nézd csak, egy házának küszöbén rikácsoló vén banya, de a közelében már csak némi szégyent érzett. Bűzös volt a nő, rongyokba öltözött, lehelete áporodott, szeméből szörnyű fájdalom sütött.

— Nincsen már erőm átkozódni sem — nyöszörögte. — Nincs erőm! — Megpróbálta utánozni Karvaly mozdulatát. — Még mindig értenek ehhez? Honnan jöttök hát?

A férfi bólintott. Keményen az asszony szemébe nézett, aki viszonozta a pillantását. Arca hirtelen megrándult, elváltozott, s csak ennyit nyögött maga elé:

— Hol van a pálcád?

— Itt nem mutathatom föl, nővér.

— Nem. Tényleg nem teheted. Megmenti még az életedet. Akár az én erőm: az is megmentette az én életemet. Így veszítettem el azután. Elhagyott minden tudásom, elfelejtettem minden szót és az összes neveket. Úgy folytak ki belőlem, mint valami pókfonál: a szememen és a számon. Rés támadt a világon, azon szökik el a fény. És a világossággal együtt elmennek a szavak. Tudtad te ezt? A fiam egész nap a sötétbe bámul, keresi a rést a világ falán. Azt mondja, jobban látna, ha megvakulna. A festőtudás kifutott a kezéből. Mi voltunk itt a festők, Lorbanery szigetén. — Megrázta előttük vékony, izmos karjait. Vállig borították a legkülönbözőbb, színes festékfoltok.

— Ez sohasem kopik le a bőrről — mondta. — De az elme végképp kiüresedik. Az ész nem tartja meg a színeket. Mégis, kik vagytok hát?

Karvaly nem szólt semmit. Tekintetét ismét az asszonyéba mélyesztette. Arren, oldalt állva, kényszeredetten figyelte őket.

Az öregasszony teljesen váratlanul megrázkódott, és halkan suttogta maga elé:

— De hiszen én ismerlek téged.

— Ó, igen. A hasonló felismeri a hasonlót, nővér!

Furcsa látvány volt, amint megrettenve visszatántorodott a

varázsló elől. Menekülni akart előle, s mégis felé, támolygott, mintha oda akarna borulni a lábaihoz.

A férfi megragadta és kemény markába szorította a kezét.

— Szeretnéd-e visszanyerni az erődet, a tudásodat, ismét tudni a neveket? Megadhatom ezt neked!

— Te vagy az a nagy ember! — suttogta az öregasszony. — Te vagy az árnyak királya, a sötét hely ura…

— Nem vagyok az. Nem vagyok király. Csupán egy férfi vagyok, egy halandó. A te fivéred, és hozzád hasonló.

— De nem halsz meg soha?

— De igen, meghalok.

— De visszajössz, és örökké élni fogsz!

— Nem én. Ahogy senki más sem!

— Akkor nem te vagy… nem te vagy a sötétség óriása — vigyorodott el az öregasszony, ferde pillantást vetve rá, és nyilvánvalóan kevesebb félelemmel.

— De mégis nagy ember vagy te. Hát kettő is van belőletek? Mondd, mi a neved?

Karvaly sziklakemény arca egy pillanatra meglágyult.

— Ezt nem mondhatom meg neked — válaszolta szelíden.

— Elárulok neked egy titkot — mondta az asszony. Most valahogy egyenesebben állt szemben vele, szavából és tartásából valami régi méltóság sugárzott, valami súlyos bánat. — Én nem akarok örökkön örökké élni! Inkább szeretném, ha ismét tudhatnám… a dolgok neveit! De mind elveszett immár. A nevek most már mit sem számítanak. Többé nincs titok. Akarod tudni az én nevemet? — Szeme fölvillant, keze ökölbe szorult, s előrehajolva suttogta: — Az én nevem Akaren. — Azután hangosan felüvöltött:

— Akaren! Akaren! A nevem Akaren! Most már mindenki tudhatja titkos nevemet, az igazi nevemet, és nincs többé titok, nincsen igazság és nincs halál, halál, halál! — Zokogva sikoltotta az utolsó szavakat, szája széléről fröcsögött a nyál.

— Nyugodj meg, Akaren!

És megnyugodott. Könnyek csorogtak végig az arcán, lemosva róla a piszkot.

Karvaly két keze közé fogta ezt aráncos, könnyáztatta arcot, és könnyedén, testvéri lágysággal csókot lehelt a vénasszony szemeire. Amaz mozdulatlanul, csukott szemmel állt előtte. Ekkor a mágus, száját füléhez közelítve, néhány szót mondott az ősi nyelven, még egyszer megcsókolta, és hagyta, menjen útjára.

Az öregasszony kinyitotta megtisztult szemét, s egy hosszú pillanatig tétován, csodálkozva nézett az arcába. Egy újszülött néz így az anyjára, egy ifjú anya néz így az újszülöttjére. Ezzel az asszony megfordult, lassan ajtajához lépett, bement rajta, és becsukta maga

mögött. Mindezt szó nélkül, arcán a megbékélt merengés kifejezésével.

A varázsló ekkor szó nélkül megfordult és elindult, vissza az elhagyott útra. Arren ott bandukolt a nyomában. Kérdezni nem mert semmit. A varázsló váratlanul megállt az elhagyatott kert közepén, és így szólt:

— Elvettem tőle a nevét, és egy újat adtam neki. Tehát valahogy… újrateremtettem őt. Más reményem nem volt, másképpen nem segíthettem neki.

Hangja fojtott volt és feszült.

— Erős asszony volt valaha — folytatta. — Nemcsak valami vajákos vagy bájitalkotyvasztó, hanem a művészet és a tudás asszonya, aki a szépséget szolgálta erejével, egy büszke asszony és tiszteletre méltó. Ez volt az élete. És mindez odaveszett. — Ezzel hirtelen letért az ösvényről, behúzódott a lombok alagútjába, és megállt egy kidőlt fatörzs előtt, hátát fordítva a világnak.

Arren várakozott rá a forró, lombok árnyékolta fényben. Tudta, hogy Karvaly szégyellene reá hárítani lelke terhét, s valóban nem volt, amit a fiú mondhatott vagy tehetett volna. De a szíve ráfonódott a társa lelkére, és nem a hirtelen rátört romantikus csodálattal vagy ámulattal, hanem fájdalmasan, mintha valami kapocs indulna ki a lelke legmélyéről és eltéphetetlenül összekovácsolódna a másik lényegével. Megérezte, hogy szeretetét ettől fogva betölti a szenvedély, ami nélkül a szeretet zabolátlan, nem teljes, és tartós sem lehet.

Karvaly visszafordult hozzá a kert zöld lombjainak ernyője alatt. Egyikük sem szólt egy szót sem, csak némán lépdeltek egymás mellett tovább. Már nagyon meleg volt: a tegnapi eső fölszáradt, és lépteik fölverték az út porát. Arren szemében eddig ijesztőnek és nyomasztónak tűnt egyszerre ez a nap, mintha megfertőzték volna éjjeli álmai. Most viszont élvezte a tűző napsugarat, az árnyék hűvösét, és jókedvűen ballagott, mit sem törődve az előttük álló nehéz küldetéssel.

Jól is volt ez így, mivelhogy éppen nem készültek semmire. A délutánt végigbeszélgették a festékkövet bányászó emberekkel, jókat alkudozva néhány, úgymond őket érdeklő darab ára fölött. Amint visszafelé poroszkáltak Szószára felé, miközben hátukat és nyakukat perzselte a napsugár, Karvaly megjegyezte:

— Ez persze nem más, mint kék malachit, de odalent aligha tudja bárki is, mi a különbség.

— Különösek errefelé az emberek — vélekedett Arren. — És így van ez mindennel. Nem tudják, mi a különbség. Ahogy egyikük mondta tegnap a főnöknek: „Ugyan ki tudja, mi a különbség az igazi azúrkő és a kék színű sár között!” Nyavalyognak, hogy rossz idők járnak rájuk, de nem tudják, mikor kezdődtek ezek az idők.

Panaszkodnak, hogy rosszul megy a munka, de semmit sem tesznek, hogy jobban menjen. Még azt sem tudják, mi a különbség egy iparos és egy bűbájos között, hogy meddig tart a mesterség, és hol kezdődik a varázslat! Mintha a fejükben nem lennének rendben a gondolatok, a határok és a színek! Ezeknek minden egyforma. Minden egyformán szürke.

— Így igaz — mormolta a varázsló elgondolkodva. Továbbbandukolt egy darabig, fejét vállai közé húzva, mint egy keselyű. Alacsony ember létére, jó hosszúakat lépett. — De mi hiányzik nekik?

— Az élet öröme! — vágta rá Arren gondolkodás nélkül.

— Biztosan — dünnyögte Karvaly megint, latolgatva egy darabig a fiú megjegyzését. — Örülök neki — mondta végül —, hogy helyettem is gondolkodsz, fiam… Fáradtnak és ostobának érzem magam. Reggel óta beteg a szívem, azóta, hogy beszéltünk azzal, aki Akaren volt valaha. Nem szeretem a pocsékolást és a rombolást. Nem akarom, hogy ellenségem legyen. Ám, ha mégis akad ellenségem, semmi kedvem a nyomába szegődni, megkeresni és találkozni vele… Ha valaki arra vetemedik, hogy vadásszon, akkor valami értékes legyen a célja és ne holmi megvetendő préda!

— De miféle ellenségről van szó, uram — kérdezte Arren.

Karvaly erre csak megvonta a vállát.

— Talán, amit a vénasszony mondott a nagy emberről, az árnyak királyáról…?

Karvaly megint csak bólintott.

— Igen, azt hiszem — mondta. — Attól tartok, hogy nem csupán egy helyet, hanem egy bizonyos személyt kell keresnünk. Gonoszság árasztotta el ezt a szigetet, gonoszság, amely elveszi tudásukat, a büszkeségüket, amely rájuk kényszeríti az életuntságot és a pocsékolást! Egy gonosz akarat munkája mindez! De ez az akarat nem itt dúl, nem csak Akarent és Lorbanery szigetét sújtja. A nyom, amelyet követünk, egy katasztrófa nyoma, mintha egy elszabadult kocsit követnénk lefelé a hegyoldalon, és látnánk, amint a szakadékba zuhan.

— És ő… Akaren… mondhatott volna többet erről az ellenségről… hogy ki ő, hol található, és *mi* ő?

— Most még nem, fiam! — szólt a mágus lágy, tétova hangon. — Kétségtelenül mondhatna még. Az őrültségében még mindig lappang valami varázstudomány. Tulajdonképpen tébolyában van a varázstudománya. De nem kényszeríthettem rá, hogy válaszoljon nekem. Túlságosan erős fájdalom gyötörte.

És így ballagott tovább, fejét valahogy furcsán behúzva, mintha magának is valami fájdalmat kellene elviselnie, vagy éppen azon igyekeznie, hogy azt elkerülje.

Valami csoszogást hallván maguk mögött az úton, Arren

hátrafordult. Egy férfi loholt utánuk, még elég messze, de sebesen közeledve. Az út pora és merev, drótszerű hajkoronája vöröses dicsfényt vont köré a lemenő nap sugaraiban. Hosszú árnyéka fantasztikus szökellésekkel közeledett az utat szegélyező kertek fatörzseire és lombjaira vetődve.

— Figyeljetek! — üvöltötte. — Várjatok! Megtaláltam! Megtaláltam!

Nagy lendülettel érte őket utol. Arren keze először oda kapott, ahol kardjának markolata lehetett volna, azután oda, ahol elveszett tőrének kellett volna lennie, majd támadóan ökölbe szorult: mindezt alig fél másodperc alatt. Összeszorított foggal előrelépett. Az illető széles vállú alak volt, és Karvalynál egy teljes fejjel magasabb. Egy lihegő, hebegő, bomlott tekintetű őrült.

— Megtaláltam, megtaláltam! — hajtogatta egyre, miközben Arren kemény fenyegető hangon ráförmedve próbálta sakkban tartani:

— Mit akarsz? — Az alak meg akarta kerülni őt, hogy Karvalyhoz lépjen, de Arren ismét elébe szökkent.

— Te vagy Lorbanery kelmefestője — szólt hozzá Karvaly.

Ekkor Arren megértette, mekkora szamárság volt tőle, hogy meg akarta védeni útitársát. Csöndesen félreállt az útból. A varázsló négy szavára a tébolyodott ugyanis abbahagyta a lihegést és nagy, festékfoltos öklének rázását. Tekintete is nyugodtabbá vált. Némán, igenlően billentette a fejét.

— Én voltam a festő — mondta —, de most már nem tudom csinálni. — Szeme sarkából Karvalyra pillantott és elvigyorodott. Megrázta dús, poros, vörös lobonccal borított koponyáját. — Elvetted anyám nevét! — kiáltotta. — Most már nem ismerem meg öt, és ő sem ismer meg engem! Még mindig igazán szeret engem, de elhagyott mégis. Meghalt!

Arren szíve görcsbe rándult, de látta, hogy Karvaly csak csöndes fejcsóválással válaszol:

— Nem, nem — mondta —, nem halt meg!

— De meg fog! Meg fog halni!

— Ez igaz. Ez a következménye annak, hogy él! — mondta a mágus. A kelmefestő ezen láthatóan elgondolkodott egy percig, azután szorosan Karvalyhoz lépett, megragadta a vállát, és fölébe tornyosult. Mozdulata olyan gyors volt, hogy Arren nem tudta megakadályozni, de olyan közel lépett mellé, hogy hallhatta rekedt suttogását:

— Megtaláltam a rést a sötétségben. Ott áll előtte a király. Csak nézi, és parancsol neki. Van nála egy kis láng. Egy kis gyertya a kezében. Ráfújt és kialudt. Aztán megint ráfújt, mire meggyulladt! És égett, égett!

Karvaly nem tiltakozott ellene, hogy megragadta és a fülébe sugdosott. Csak ennyit kérdezett:

— És hol voltál, amikor ezt láttad?

— Az ágyamban!

— Álmodtál?

— Nem!

— Akkor a falon át?

— Nem — felelte a kelmefestő, hirtelen kijózanodott hangon, s mintha kellemetlenül érintené a kérdés. Elengedte a mágus vállát, és egylépésnyit hátratántorodott.

— Nem… nem tudom, hol van. Megtaláltam. De nem tudom, hogy hol…

— Pedig én azt szeretném tudni — mondta Karvaly.

— Segíthetek neked.

— Hogyan?

— Van egy csónakotok, amin idejöttetek, és amelyen elmentek innen. És merre mentek? Nyugatra? Mert arra vezet az út. Arra a helyre, ahol ő előjön. Kell ott lenni egy helynek, *itt* lennie egy helynek, mivelhogy él… nem úgy, mint a lelkek, a szellemek, akik átjönnek a falon, nem úgy… a falon nem hozhatsz át mást, csak lelkeket, de ez test, maga az élő húsa halhatatlan. Láttam, amint a sötétben lángokat lehel, a lángot, amely kijön belőle. Én láttam ezt. — A dadogó ember arca átszellemült, volt benne valami vad szépség az alacsony, esti aranyvörös fényben. — Tudom, hogy legyőzte a halált. Tudom. A varázstudományomat adtam ezért a tudásért. Valaha én is mágus voltam! És ti is tudjátok, és oda tartotok. Vigyetek magatokkal engem!

Ugyanaz a fény világította meg Karvaly arcát is, de az nem változott meg, kemény maradt.

— Igen, megpróbálok elmenni oda — mondta.

— Hadd menjek veletek!

Karvaly csak egy rövid biccentéssel válaszolt.

— Ha készen leszel, amikor fölvonjuk a vitorlát — mondta éppoly hűvösen, mint az előbb.

A kelmefestő még egy lépést hátrált előle, úgy nézett szembe vele. A lelkesedés lassan lehervadt a képéről, és helyt adott valami furcsa, elrévedő kifejezésnek. Úgy látszott, mintha a tudat keresztül akarna hatolni a zavarát okozó szóáradaton, érzésein és látomásain. Végül szó nélkül megfordult, és futásnak eredt visszafelé az úton, bele a porfelhőbe, amely még nem ült le, mióta idefelé trappolva fölverte.

Arren hosszan, megkönnyebbülten fölsóhajtott.

Karvaly is sóhajtott egyet, bár a szíve egyáltalán nem lett könnyebb.

— Jól van — mormolta. — Különleges úton furcsa az útikalauz is. Gyerünk tovább.

Arren szorosan a nyomába szegődött.

— De csak nem akarod, hogy magunkkal vigyük? — kérdezte.

— Csak rajta múlik.

No meg rajtam is! — gondolta magában Arren haragosan. De nem szólt semmit. Némán bandukoltak együtt tovább.

Szószárában nem valami szívélyesen fogadták őket. Olyan kis szigeten, mint Lorbanery, mindennek azonnal híre megy, mihelyt megtörténik. Azt is bizonyára látták, amint lefordulnak az útról a kelmefestők háza felé, s hogy visszafelé jövet szót váltottak útközben a tébolyodottal is. A kocsmáros barátságtalanul szolgálta ki őket, felesége pedig láthatóan halálra rémült tőlük. Estefelé, amikor a helybéliek összejöttek a szokásos üldögélésre a vendégfogadó eresze alatt, látványosan kerülték, hogy szóba elegyedjenek az idegenekkel, annál kedélyesebben fecsegtek egymás között. Sok tréfálkozásra persze ne futotta tőlük. Hamarosan abba is hagyták a mókázást. Sokáig üldögéltek hallgatagon, mire végül a polgármester Karvalyhoz fordult:

— Aztán találtatok-e olyan kék köveket?

— Találtam néhány darabot — felelte Karvaly udvariasan.

— Sopli mutatta meg, hol keresd őket, biztosan.

— Hahaha — fakadtak harsány kacajra a többiek e mesteri tréfa hallatán.

— Az a vörös hajú lenne Sopli?

— Az eszehagyott. Az ő anyját látogattátok meg reggel.

— Egy varázsló után kutattam — mondta a mágus. A közvetlenül mellette ülő nyamvadt erre kiköpött a sötétbe:

— Ugyan minek?

— Azt gondoltam, nyomára vezethet annak, amit keresek.

— Az emberek selyemért jönnek Lorbanery szigetére.

— Sohasem keresnek köveket — vélekedett a polgármester. — És varázsszereket sem. Se összevissza hadonászást, vajákos hablatyolást vagy trükköket. Itt becsületes népek laknak és tisztességes munkából élnek.

— Így igaz. Igaza van — helyeseltek a többiek.

— Ha akadna itt valami bűbájos, aki nem teljesen bolond, kaphatna tisztességes munkát a műhelyekben. De azok nem tudnak rendesen dolgozni.

— Tudnának azok is, ha lenne mit — mormolta Karvaly. — De a műhelyeitek üresek, fáskertjeitek elhanyagoltak, a raktáraitokban levő selymet is évekkel ezelőtt szőtték. Hát mit műveltek ti itt, Lorbanery népe?

— A saját dolgunkkal törődünk — förmedt rá a polgármester, de a sovány izgatott hangon közbevágott:

— Miért nem jönnek többé a hajók? Ezt mondd meg, ha tudod! Ők mit művelnek ott, Ront városában? Talán azért, mert mi hitvány munkát végeztünk? — Félbeszakította a többiek fölháborodott tiltakozása. Egymásra üvöltöztek, talpra ugráltak, a polgármester

öklével hadonászott Karvaly orra előtt, némelyek kést rántottak elő. Teljesen megvadultak. Arren is talpra szökkent. Karvalyra nézett, várva, hogy ő is föláll, hirtelen varázsfényt árasztva maga körül, és bűvös erejével elnémítja az acsarkodókat. De semmi ilyesmi nem történt. Csak ült tovább a helyén, egyik alakról a másikra nézett, és szótlanul hallgatta a szidalmaikat. Lassacskán elcsitult a lárma, mintha a haragjuk sem tartana tovább, mint a vendégszeretetük. A kések eltűntek, a szidalmak morgolódássá csendesedtek. Úgy oldalogtak el, mint a marakodásba beleunt kutyák, némelyek fölszegett fejjel, mások behúzott nyakkal.

Amikor már csak ketten maradtak, Karvaly belépett a fogadóba, s jót húzott az ajtó mellett álló vizeskorsóból.

— Gyerünk, fiam — mondta ezután. — Ebből éppen elegem van.

— A hajóhoz?

— Úgy bizony. — Kétegységnyi kereskedőezüstöt tett az ablakpárkányra a vendéglátás fejében, majd vállára vetette könnyű ruhásbatyujukat. Arren fáradt volt. Álmosan nézett körül a rendetlen, kopott helyiségben és föl a tetőhéjra, ahol a szarufákon fáradhatatlanul nyüzsögtek az apró denevérek. Eszébe jutott az előző napi álmatlan éjszaka, mire könnyű szívvel szegődött Karvaly nyomába. Az is megfordult a fejében, hogy most útra kelvén a bolond Soplit is jól becsapják. Ám, amikor végigmenve Szószára egyetlen, sötét utcáján, leértek a kikötőbe, az eszehagyott már ott várt rájuk a mólón.

— Itt vagy hát — szólította meg a varázsló. — Szállj be, ha velünk akarsz jönni!

Sopli szó nélkül belépett a csónakba, és lekuporodott az árboc tövébe, akár valami nagydarab, kóbor kutya. Arrenből kitört a düh.

— Uram! — kiáltott föl. Karvaly felé fordult. Farkasszemet néztek egymással a parton, a kis hajó fölött.

— Ezen a szigeten mind bolondok, de én azt hittem, te nem vagy az, uram. Mi végre visszük őt magunkkal?

— Útikalauznak.

— Útmutatónak… a még nagyobb őrültség felé? A vízbefúláshoz? Vagy a hátunkba fúródó késhez?

— A halálhoz, de hogy mi módon, azt még nem tudom.

Arren nekihevülten beszélt, s bár Karvaly nyugodtan válaszolt neki, a hangjában mégis érződött a kemény indulat. Nem szokott hozzá, hogy kérdőre vonják. Viszont Arrent, mióta meg akarta védeni az eszehagyottól az úton, és láthatta, milyen fölösleges az igyekezete, keserűség töltötte el. Hol volt már az a lelkes elszántság, amelyet reggel érzett a szívében? Nem volt képes megvédelmezni Karvalyt. Nem volt joga rá, hogy bármi döntést hozzon. Képtelen volt — vagy tán nem volt szabad — megérteni, hová is tartanak. Csak cipelték őt

végig az úton, mint egy kisgyereket, egy koloncot. De már nem volt többé gyerek!

— Nem szeretnék vitába szállni veled, uram — mondta oly hűvösen, amennyire csak telt tőle. — De ez… ez túlmegy a józan ész határán!

— Túl van a józan ész határán, igen. Oda megyünk, ahová az ész nem vezérelhetne el bennünket soha. Nos, jössz hát, vagy inkább maradsz?

Arren szemét elöntötték a tehetetlen harag könnyei.

— Azt mondtam, hogy veled megyek, és szolgállak utadon. Én nem szegem meg a szavamat!

— Így van jól — mondta a mágus mosolyogva, és úgy tett, mintha el akarna fordulni. De inkább ismét Arren szemébe nézett. — Szükségem van rád, Arren, és neked is szükséged van énrám. Megmondom neked az igazat. Azt hiszem, ez az út, amelyet most követsz, nem az irántam való engedelmességed vagy hűséged folytán a te utad. Ezt szemelte ki számodra a végzet már jóval azelőtt, hogy először láttál engem. Azelőtt, hogy lábadat Kútfő partjára tetted. Azelőtt, hogy vitorlát bontottál Rosszán tengerén. Erről az útról nincs számodra visszalépés.

Hangja nem lágyult meg, és Arren éppolyan indulattal válaszolt neki:

— Hogyan is fordulhatnék vissza, hajó nélkül, innen a világ végéről?

Ezzel lehajtotta fejét, és beszökkent a csónakba. Karvaly eloldotta a kötelet, és lágy szellőt parancsolt a vitorlába. Amint elhagyták Lorbanery rendetlen, üres dokkjait, tiszta és hűvös szél kerekedett a sötét észak felől, a hold ezüstfénnyel hintette be előttük a sima tengert, és velük tartott bal kéz felől, amint délnek fordultak, hogy megkerüljék a szigetet.

NYOLCADIK FEJEZET
Az eszehagyott

Az őrült, Lorbanery kelmefestője összekuporodva ült az árboc tövében, karját a térdére kulcsolta, fejét vállai közé húzta. Dróthajának bozontja feketének látszott a holdfényben. Karvaly egy takaróba burkolódzott, és a hajófenéken feküdt le aludni. Egyikük sem moccant. Arren a csónak orrában ült. Megfogadta magának, hogy egész éjszaka ébren marad és őrködik. Ha a varázsló úgy vélekedik, hogy holdkóros utasuk nem végez sem vele, sem Arrennel az éjszaka leple alatt, az az ő dolga. Neki azonban megvan a maga véleménye és a maga felelőssége is.

Az éjszaka nagyon hosszú volt és nagyon nyugodt. Ezüstösen csörgött az égről a holdvilág. Az árboc mellett kuporogva horkolt Sopli. Hosszú, lágy horkantásokat hallatott. A csónak lágyan siklott előre. Arrenre is puhán leereszkedett az álom. Egyszer fölriadt, de látta, hogy a hold alig emelkedett valamit égi útján. Fölhagyott hát önkéntes őrszolgálatával, kényelmesebben elvackolódott és mélyen elaludt.

Ismét álmodott, ahogy, úgy látszik, ezen az úton, minden éjszaka, de töredékes álma ezúttal először volt furcsán kellemes és megnyugtató. A *Messzilátó* árbocának helyén terebélyes, dús lombú fa nőtt. A hajót szélesre tárt szárnnyal sikló, nagy hattyúk vezették. Előttük a távolban, a berillzöld tenger fölött soktornyú város fehérlett. Hirtelen az egyik torony belsejében találta magát, amint fürgén és könnyedén nyargal fölfelé a csigalépcsőn. A jelenetek váltakoztak, vissza-visszatértek, vagy újakban folytatódtak, azután nyomtalanul elenyésztek. De hirtelen rettegett félhomályban találta magát valami mocsárban, s rémület addig növekedett benne, míg el nem akadt a lélegzete. Mégis csörtetett előre, mert tudta, hogy mennie kell tovább. Hosszú idő múltán rádöbbent, hogy az előre itt körbenjárást jelent, és az ember előbb-utóbb ismét csak a saját nyomába léphet. De mégis ki kell törnie, ki kell szabadulnia! Egyre sürgetőbbé vált benne ez az érzés. Futásnak eredt. Ahogy rohant, a körök egyre csak szűkültek, a talaj lejteni kezdett a lába alatt. Csak futott a sötétedő félhomályban, gyorsabban, egyre gyorsabban, egy hatalmas gödör befelé hajló szája körül, egy óriási örvény szélén, amely lefelé húzta a feketeségbe. Amikor ez eljutott a tudatáig, a lába megcsúszott, és ő lezuhant a mélybe.

— Mi baj van, Arren? — Karvaly szólt hozzá a hajófenékről. A szürke hajnal mozdulatlanságot parancsolt az égre és a vízre.

— Semmi.

— Valami rossz álom?

— Á, semmi.

Fázott, és teste alá szorult karja sajgott. Behunyta a szemét az erősödő fény elől, és azt gondolta magában: „Hol ezt mondja, hol arra utal, de világosan sohasem árulja el, hová igyekszünk és miért, és nekem miért kell vele tartanom. Most pedig magunkkal hurcoljuk ezt az eszehagyottat. Vajon melyikünk a bolondabb, a holdkóros vagy én, hogy vele tartok? Ők ketten talán meg is értenék egymást. Hiszen Sopli is azt mondta, hogy a varázslók megháborodtak. Már akár otthon is lehetnék ez időre, otthon, Berila palotájában, faburkolatú szobámban, ahol a padlón piros szőnyegek pompáznak, a kandallóban ég a tűz és ébredés után solymászni indulnék atyámmal. Miért jöttem vele? Miért hozott magával? Azt mondja, azért, mert ez az én utam, de ez csak amolyan varázslóbeszéd, üres szavakkal teszi látszólag naggyá a dolgokat. Kötelességeim vannak otthon, és lám, elhanyagolom őket. Ha tényleg azt hiszi, hogy a varázserőnek valami ellensége működik a világban, miért indult magányosan a keresésére? Egyedül velem! Hozhatott volna magával seregnyi harcost, egész hadiflottát! Hát így kell szembeszegülni egy nagy csapással? Egy öregembert és egy fiút küldve ellene, egyetlen kis hajóval? Ostobaság az egész! Ő maga is őrült. Legalábbis ha úgy van, ahogy mondja, s valóban a halált keresi. A halál után fut, és engem is magával cipel! De én nem vagyok sem bolond, sem öreg. Én nem akarok meghalni. Nem is tartok vele!”

Félkönyékre emelkedett és előrenézett. A hold, mely előttük kelt föl, amikor elhagyták Szószára kikötőjét, most is előttük járt, de már lemenőben. Hátuk mögött közelgett a reggel, ólmos, tompa fénnyel. Az égen nem voltak felhők, de vékony, kellemetlen ködlepel borult föléjük. Később rájuk köszöntött a forróság, de a napsütés fátyolos és örömtelen maradt fölöttük.

Egész nap Lorbanery jobb kézre eső lapos, zöldellő partjai mellett haladtak. A sziget felől fújó könnyű szél duzzasztotta a vitorlájukat. Estefelé hagyták maguk mögött az utolsó, hosszan elnyúló földfokot. Ekkor a szellő is elállt. Karvaly varázsszelet parancsolt a vitorlába, és a *Messzilátó,* mint egy szíjáról elengedett sólyom, hevesen nekilódult, maga mögött hagyva a selyem szigetét.

Sopli, kelmefestő egész nap mozdulatlanul kuporgott a helyén. Nyilvánvalóan iszonyodott a csónaktól és a tengertől, teljesen összeroppant, és tengeribetegségtől szenvedett. Egyszer csak nyersen fölmordult:

— Nyugat felé haladunk?

Bár a lemenő nap egyenesen a szemébe sütött, Karvaly, a legostobább kérdésekkel szemben is türelmesen, csupán bólintott egyet.

— Obehol felé?

— Obehol nyugatra esik Lorbanerytől.

— Messzire, nyugatra. Lehet, hogy ott van az a hely.

— És mégis, milyen az a hely?

— Honnan tudhatnám? Hogy láthattam volna? Hiszen nem is Lorbanery szigetén van! Évekig kerestem, hosszú évekig, teljes öt évig, a sötétben, éjnek idején, szememet behunyva és állandóan hallva a hívását: *„gyere, gyere”,* de sehogy sem jutottam oda. Nem vagyok én a varázslók fejedelme, hogy sötétben is megtaláljam az utat! De van egy hely, amelyet nappal is, napfénynél is meg lehet találni. Ez az, amit Mildi és anyám sohasem értene meg. Ők csak a sötétben tapogatóztak. Aztán az öreg Mildi meghalt, szegény anyám meg elvesztette az eszét. Elfelejtette a festéshez használt varázsigéket, ettől bomlott meg az elméje. Meg is akart halni, de mondtam neki, hogy várjon még vele. Várjon, amíg megtalálom azt a helyet. Léteznie kell ennek a helynek! Ha a holtak visszajöhetnek e világra, az élők közé, akkor lennie kell egy helynek, ahol ez megtörténhet!

— Hogy a holtak újra életre kelnek?

— Azt hittem, te tudod, hogy van ez — mondta Sopli rövid szünet után, szeme sarkából figyelve Karvalyt.

— Azért vagyok úton, hogy megtudhassam.

Sopli nem válaszolt semmit. A varázsló hirtelen rászegezte a szemét, keményen és kihívóan, de hangja lágyan zengő maradt.

— Azután futsz, Sopli, hogy örökké életben maradhass?

A tébolyodott egy pillanatig állta a tekintetét, azután rozsdavörös fejét és térdét szorosan ölelve, lassan előre-hátra billegett. Úgy látszott, amikor fél, mindig ezt a testtartást veszi fel. Amikor pedig így esett, sohasem szólt egy szót sem, és oda sem figyelt bárki más szavára. Arren elkeseredve és undorral fordult el tőle. Hogyan is hajózhatnának tovább Soplival együtt napokig vagy tán hetekig egy tizennyolc lábnyi hosszú csónakban? Olyan volt ez, mintha a lelkét kellene megosztania egy halálos beteg testtel…

Karvaly odalépett a hajó orrába Arren mellé, fél térddel a korlátra támaszkodott, úgy nézett a fakó esti fénybe.

— A fickónak nemes lelke van. — Csak ennyit mondott.

Arren nem felelt rá semmit. Kisvártatva hűvösen kérdezte:

— Mi az, hogy Obehol? Még sohasem hallottam ezt a nevet.

— Én is csak a nevét tudom, meg hogy merre van a térképen. Semmi mást. Nézd csak! A Gobardon kísérői!

A hatalmas, topázszínű csillag immár magasabbra emelkedett a déli égbolton, és alatta, a sápadt tengerből éppen kikelőben, tőle balra világított egy fehér, jobbra pedig egy fényes, kékbe játszó csillag. Szabályos háromszöget formáztak.

— Van saját nevük?

— A Nevek mestere sem tudja. Lehet, hogy Obehol vagy Wellogy

lakosai adtak nekik nevet. Én nem tudom. Idegen tengeren járunk most, Arren. A vég rúnájának jegyében.

A fiú semmit sem válaszolt, miközben határozatlan gyűlölettel és undorral nézte a csillogó, névtelen csillagokat a végtelen víz fölött.

Amint nap nap után nyugat felé vitorláztak és a déli tavasz melege eluralkodott a vizeken, az ég is kivilágosodott. Arren mégis úgy érezte, hogy valahogy nem tiszta az a fény, mintha valami üvegfelületen megtörne. Még a tenger is langymelegnek bizonyult, amikor némi fölfrissülés végett beleugrott. Sózott ételüknek nem volt semmi íze. Sehol nem volt semmi frissesség, sem élénkség, hacsak nem éjszaka, amikor még a csillagok is fényesebben ragyogtak, mint emlékezetében valaha. Lefeküdt, és addig bámulta őket, ameddig csak bírta. Elaludván ismét álmot látott. Mint mindig, ugyanarról a mocsárról vagy gödörről, hatalmas szirtek övezte völgyről vagy az alacsony égbolt alatt hosszan húzódó, lejtős útról. Megint az a homályos világosság, a bensejét marcangoló félelem, a reménytelen menekülésvágy.

Karvalynak minderről sohasem beszélt. Mellesleg semmi lényegesről nem beszélt vele, csak a hajózás mindennapi apróságairól. Karvaly, akiből általában úgy kellett kicsikarni a szót, szokása szerint most is hallgatott.

Arren most jött csak rá, mekkora ostobaság volt, hogy testét-lelkét rábízta erre a hallgatag és titokzatos emberre, aki hagyja, hogy pillanatnyi ötletei vezéreljék, sehogyan sem irányítja az életét, még azzal sem törődik, hogy megvédelmezze. Most is ez a gyászos hangulat uralkodott rajta, Arren szerint azért, mert nem mert szembenézni a kudarccal, azzal, hogy az emberek semmibe veszik a varázserő hatalmát.

Világossá vált számára, hogy a titkok ismerői előtt nem is volt olyan sok igazi titok a mágia művészetében, amelyből Karvaly és a vajákosok és a varázslók számtalan nemzedéke kétes hírnevét merítette. Nem volt sokkal több erő benne, mint hogy parancsolhatott a szélnek és az időjárásnak, megadta művelőjének a gyógyfüvek ismeretét és olyan illúziókat, mint a ködcsinálás, fényvarázslás, mindenféle alakváltozások, ami elámította a tudatlanokat, de nem volt több holmi trükknél. A valóságot nem változtatta meg. Nem volt a varázslásnak semmi valóságos ereje, amit az egyik ember használhatott volna a másik fölött, és semmi hatalma nem volt a halállal szemben. A varázslók sem éltek semmivel se tovább, mint a közönséges emberek. Összes titkos igéjük sem volt elegendő ahhoz, hogy akár csupán egy órával is elodázza halálukat.

A mágiára még kisebb dolgok esetében sem lehetett igazán számítani. Karvaly különben is elég gyöngén alkalmazta saját tudományát: amikor csak tehették, földi széllel haladtak, ebédre halat

fogtak, és takarékoskodtak a vízzel, mint bármely tengerész. Mikor már negyedik napja küszködtek az erős szembeszéllel, Arren megkérdezte tőle, nem varázsolna-e egy kis hátszelet a vitorlába, válaszul csak megrázta a fejét.

— De miért nem?

— Egy beteg embert sohasem kényszerítenek versenyfutásra — felelte Karvaly —, s egy túlterhelt hátra sem tennék még egy súlyos követ. — Az sem volt mindig világos, mikor beszél saját magáról és mikor a világról általában. Válaszai is többnyire szűkszavúra sikeredtek, nehéz volt megérteni őket.

Lám, ez az egész varázslás lényege, gondolta magában Arren: valami nagy titkot emleget, de valójában nem mond semmit, s az a bölcsesség koronája szerinte, ha semmit sem csinál.

Arren megpróbált nem törődni Soplival, de semmire sem ment vele. Legtöbbször valami furcsa szövetség alakult ki közötte és az eszehagyott között. Sopli nem volt annyira őrült vagy olyan egyértelműen tébolyodott, ahogy az torzonborz hajkoronája és összefüggéstelen locsogása alapján vélhető volt. A legbolondabb tulajdonsága valójában az volt, hogy kétségbeesetten félt a víztől. Óriási bátorság volt a részéről, hogy egyáltalán beszállt a csónakba, és tulajdonképpen sohasem múlt el a rettegése. Fejét leszegve tartotta majdnem egész idő alatt, hogy ne kelljen látnia a körülötte emelkedő-süllyedő vizet. Ha föl kellett állnia, nyomban elszédült, és az árbocba kapaszkodott. Amikor Arren először határozta el, hogy úszik egyet és a hajó orráról a vízbe ugrott, Sopli rémületében fölsikoltott. A csónakba visszamászó legényke látta, hogy a szerencsétlen szinte belezöldült a félelembe.

— Azt hittem, hogy vízbe akarod veszejteni magad — motyogta, mire Arren szívből fölkacagott.

Délután, amikor Karvaly se látott, se hallott, elmélyedvén a meditálásban, Sopli, óvatosan keresztülmászva az evezőpadokon, odakúszott Arrenhez.

— Te sem akarsz meghalni, ugye? — suttogta, hangját egészen lehalkítva.

— Hát persze hogy nem.

— De ő igen — intett állának apró mozdulatával Karvaly felé.

— Miért mondod ezt?

Arren nagyúri beszédmodort vett föl, ami természetes volt számára, és Sopli is teljesen természetesnek fogadta el, jóllehet jó tíz, ha nem tizenöt évvel idősebb volt nála. Udvariasan válaszolgatott, persze a maga zaklatott, szétszórt módján.

— El akar jutni a titok helyére. De nem tudom, miért. Nem akar… nem hisz… az ígéretben.

— Miféle ígéretben?

Sopli éles pillantást vetett a fiúra, megrendült önbizalmának maradéka csillogott a szemében. Azonban Arren akarata bizonyult erősebbnek. Alig hallhatóan suttogta a tébolyult:

— Tudod. Az életében. Az örök életében!

Arren egész testén végigfutott a hideg. Eszébe jutottak az álmai: a mocsár, a gödör, a szirtek, a homályos fény. Az volt a halál, a halál vak rettenete. A halál elől menekült, kereste eszelősen a menekülés útját. A küszöbön pedig ott állt az az árnyékkoronát viselő alak. Parányi fényt tartott a tenyerén, nem nagyobbat egy gyöngyszemnél: a halhatatlan élet csillogását.

Először sikerült Sopli szemébe néznie. Tiszta, halványbarna szemébe. Ott látta meg végre magát a megértés tükrében, és Sopli szívesen megosztotta vele a tudását.

— Ő — intett állával ismét Karvaly felé — nem árulja el a nevét. Az igazi nevét senki sem tudhatja meg. Nem viheti át. Túl keskeny az az ösvény.

— Te már láttad talán?

— Csak a sötétben. Csak gondolatban. De az nem elég. El akarok jutni oda! Látni akarom! Ebben a világban, a saját szememmel. És mi lesz, mi lesz, ha meghalok, és nem találhatom meg a helyet, az utat? A legtöbb ember úgysem találna rá. Még azt sem tudják, hogy létezik. Csak néhányunknak van hozzá ereje. De nehéz dolog, mert rá kell áldoznod minden erődet, hogy odajuthass… Aztán nincs többé szó, nincsenek nevek. Nagyon nehéz ezt puszta ésszel fölérni. És mikor… meghalsz, az elméd is… meghal veled együtt. — A félelmes szónál mindig megakadt. — *Tudni* akarom, hogy visszatérhetek! Ott akarok lenni! Az élet oldalán. Élni akarok biztonságban! Utálom… gyűlölöm ezt a vizet…

A festőmester úgy összehúzta kezét-lábát, mint a zuhanó pók, gyapjas, bozontos fejét mélyen a vállai közé rejtette, hogy kirekessze maga elől a tenger látványát.

Arren ezután sem kerülte vele a társalgást, tudván, hogy Sopli nem csupán a látomását, de félelmét is osztja. Ha netán kenyértörésre kerül sor, Sopli segítségére is lehet Karvallyal szemben.

Rendületlenül, ám lassan vitorláztak a langyos, jó irányú széllel nyugat felé, amerre Karvaly kívánságára Sopli mutatta az utat. Persze nem a tébolyult volt megbízható útikalauzuk, hiszen nem ismerte a tengert, még sohasem látott térképet, sohasem utazott hajón, és beteges rettegéssel félt a víztől. A mágus volt az, aki vezette, sőt szántszándékkal tévútra kalauzolta őket. Arren most már végképp rájött erre, és megértette az okát is. A főmágus tudta, hogy ők és sokan hozzájuk hasonlók az örök életet keresték, amit megígértek nekik, ami vonzotta őket, s amelyet talán még el is érhettek. És büszkeségében, mindent felülmúló főmágusi gőgjében attól rettegett,

hogy utóbb még valóban meg is találják. Irigyelte őket, féltékeny volt rájuk, hiszen nem akart senkit magánál hatalmasabbként elismerni. Az volt a célja, hogy kivitorlázik a nyílt tengerre, amíg annyira el nem tévednek, túl az ismert vizek határán, hogy többé már nem találnak vissza saját világukba, és végül szomjan vesznek. Inkább maga is meghal, csak ők meg ne szerezhessék az örök élet bizonyosságát.

Néha eljött egy-egy pillanat, amikor Karvaly beszélt hozzá: megkérte valami apróságra a hajó kezelésével kapcsolatban, vagy hogy ússzon egyet vele a meleg tengerben, vagy jó éjszakát kívánt neki a hatalmas, csillagos ég alatt. A fiú ilyenkor végtelen ostobaságnak érezte lázongó gondolatait. Akkor társára nézett, látta őt, kemény, rideg, mégis türelmes arcát, és azt gondolta magában: „Ez az én uram és barátom." Ilyenkor hihetetlennek tűnt a szemében, hogy valaha is kételkedhetett benne. Kicsivel később azonban ismét elfogta a kétely, titkos pillantásokat váltottak Soplival, kölcsönösen figyelmeztetve egymást közös „ellenségükre".

Nap mint nap forró s mégis fátyolos napsütés perzselte őket. Fénye csalóka színt vont a lomhán hullámzó tengerre. Kék volt a végtelen víz, és a legkisebb változatosságot sem mutatva kéklett fölöttük az égbolt. A szellő hol föltámadt, hol elhalt megint, mialatt ők úgy forgatták a vitorlát, hogy befoghassák és lassan vánszorogjanak tovább végtelen útjukon.

Egyik délután végre könnyű hátszél támadt. Alkonyattájt Karvaly fölmutatott az égre.

— Nézzétek! — Magasan az árboc fölött egy csapat vadlúd húzott el, mint valami fekete rúna. A madarak nyugat felé röpültek. Nyomukat követve a *Messzilátó* másnap látótávolságban közelített meg egy nagy szigetet.

— Az az — mondta Sopli. — Ez az a föld. Oda kell mennünk.

— Ott van a hely, amit keresel?

— Igen. Ki kell ott kötnünk. Ez a végső határ, ameddig eljöhetünk.

— Ez itt Obehol lesz. Rajta túl még egy sziget van a Déli Peremvidéken: Wellogy. A Nyugati Peremvidéken pedig vannak szigetek, amelyek jóval nyugatabbra fekszenek tőle is. Biztos vagy hát a dologban, Sopli?

Lorbanery kelmefestője erre megdühödött. Szemébe visszatért a görcsös, mozdulatlan tekintet. De már nem őrült módjára beszélt — gondolta magában Arren, mint sok nappal azelőtt, amikor először találkoztak vele Lorbanery szigetén.

— Igen, ki kell ott kötnünk! Elég messzire eljöttünk már. Itt van a hely, amit keresünk. Ha akarjátok, meg is esküszöm rá. Akarjátok, hogy esküdjek a nevemre?

— Azt nem teheted! — mondta Karvaly föltekintve rá, hiszen

Sopli jóval magasabb volt nála. Sopli állt, és szorosan ölelve az árbocot, mereven nézte az előttük lévő földarabot. — És ne is próbáld!

A festőmester dühödten elvicsorodott, mint akit fájdalom ért. A távolságtól kékes színben játszó hegyeket nézte a csónak előtt, a hullámzó és vibráló víztükör fölött, és így szólt:

— Útikalauznak hoztál magaddal. Ez az a hely. Ki kell itt kötnünk!

— Mindenképpen kikötünk, vizet kell vennünk — mondta Karvaly, és a kormányrúdhoz lépett. Sopli motyogva telepedett vissza a helyére, az árboc tövébe. Arren hallotta, amint maga elé mormolta:

— A nevemre esküszöm. A tulajdon nevemre! — S valahányszor kimondta, elfintorodott, mintha fájna valamije.

Közelebb hajóztak a szigethez a kedvező északi széllel, a part mentén haladva kerestek valami öblöt vagy más kikötőhelyet, de a magas hullámok az egész északi part mentén mennydörögve törtek meg a veszedelmes sziklazátonyokon. Beljebb zöld hegyek sorakoztak a tűző napsütésben. Egészen a csúcsaikig erdő borította őket.

Egy kiugró fokot megkerülve végre kitárulkozott előttük egy félhold alakú öböl fehér homokpartja. Ide már elcsitulva hatoltak be a szirtfokon megtörő hullámok, és a csónakot a partra kormányozhatták. Sem a homokparton, sem a fölötte húzódó erdőben nem volt semmi nyoma embernek. Nem láttak sem egy csónakot, sem egy háztetőt, de még egy füstpamacsot sem. Amint a *Messzilátó* besiklott az öbölbe, a könnyű szellő is elcsendesült. Csak nyugalom volt, csönd és forróság. Arren az evezőket húzta, Karvaly kormányzott. Az öböl fölé tornyosuló zöldellő ormok teljesen körülzárták őket. A nap fehéren izzó fénylepellel vonta be a vizet. Arren fülében érezte a szíve dobogását. Sopli elhagyta az árboc biztonságát, a hajó orrába kuporodott, a korlátba kapaszkodott, úgy bámult előre a szárazföld felé. Karvaly sötét, sebhelyes arca úgy csillogott a verejtéktől, mintha be lenne olajozva. Tekintete állandóan járt a lapos homokzátonyok és a fölötte húzódó, zöld lepelbe burkolózó lombok között.

— Most! — mondta Arrennek és egyúttal a csónaknak. A fiú három erőteljeset csapott az evezőkkel, mire a *Messzilátó* könnyedén megfeneklett a homokon. Karvaly kiszökkent, hogy a hullámok ellaposodó hátán még följebb taszítsa a kis hajót. Amint előrenyújtotta a kezét, megbotlott és kis híján előrebukott, de még idejében belekapaszkodott a tatdeszkába. Hatalmas erőfeszítéssel visszarántotta a csónakot a vízre, és a mellvéden keresztül bevetette magát a part és a víz között bukdácsoló hajó rakterébe. — Evezz! — kiáltotta négykézláb állva, s miközben csurgott róla a víz, próbálta visszaállítani légzése ritmusát. Egy dárdát, kétlábnyi hosszú, bronzhegyű hajítódárdát tartott a kezében. Honnan vehette? Míg

Arren rémülten csapkodott az evezőkkel, újabb dárda csapódott be. Ferdén vágódott bele az egyik evezőpadba, átütötte a deszkát, hegye kitüremkedett a másik oldalon. A homokpart fölött szétszórt alacsony szirteken és a fák között görnyedten osonó alakok mozogtak. Sivító, füttyögő hangok töltötték be a levegőt. Arren behúzta a nyakát, és ívbe hajló háttal, kemény csapásokkal evezett. Két csapással kijutott a vízre, másik hárommal megfordította a csónakot, azután ki az öbölbe!

Sopli Arren háta mögött, a hajó orrában üvölteni kezdett. A fiú karját vasmarok szorította össze. A rántástól az evezők kiemelkedtek a vízből. Az egyik vége belevágódott a gyomorszájába, hogy egy pillanatra elhomályosult a látása és elakadt a lélegzete.

— Fordulj vissza! Fordulj vissza! — üvöltötte Sopli.

A csónak hirtelen megrezdült a vízen, majd csöndesen ringatózott tovább. Arren, mihelyt szilárdan markolta ismét az evezőket, haragosan hátrafordult. Sopli nem volt a hajóban.

Körös-körül a öböl mély vize csöndesen hullámzott, és vakítóan csillogott a napsütésben.

Arren értetlenül nézett hátra megint, azután a hajófenéken kuporgó Karvalyra.

— Ott van — mutatott oldalra a mágus, de nem volt ott semmi, csak a tenger és a szemkápráztatóan visszaverődő fény. A csónak közelében, alig pár yardnyira becsapódott egy hajítódárda, csobbanás nélkül merült a vízbe, és eltűnt a mélyben. Tucatnyi kemény evezőcsapás után Arren fékezett, majd újból Karvalyra pillantott.

Annak mindkét kezét és bal karját vér borította. Egy darab vitorlarongyot szorított a vállára. A bronzhegyű dárda a csónak fenekén hevert. Amikor Arren először észrevette, nem a kezében látta a fegyvert: a vállán ejtett mély sebből meredezett. A varázsló a köztük és a fehér homokpart között húzódó vizet fürkészte.

A parton apró alakok ugráltak és hadonásztak. Végül csak ennyit mondott:

— Gyerünk tovább.

— De Sopli…

— Egyszer sem bukkant föl.

— Megfulladt? — kérdezte a fiú hitetlenkedve.

Karvaly bólintott.

Arren addig evezett, míg a part már csak keskeny, fehér csíknak látszott az erdő és a fölé tornyosuló magas, zöldellő csúcsok alatt. Karvaly a kormányrúd mellett ült a rongyot sebére szorítva, de különben nem sokat törődött vele.

— Eltalálta egy dárda?

— Nem, beugrott.

— De hisz nem tudott úszni. Rettegett a víztől.

— Igaz. Halálosan félt tőle. De partra akart szállni.

— De miért támadtak meg bennünket? Kik ezek?

— Bizonyára ellenségnek néztek. Egy kicsit… segítenél ezzel a vacakkal? — Arren ekkor vette csak észre, hogy a sebre szorított vászon teljesen átázott és vöröslik a vértől.

A dárda a vállízület és a kulcscsont között csapódott be. Megsérthette a vénát, mert a seb erősen vérzett. Karvaly irányításával Arren csíkokat hasogatott egy vászonlepedőből. Tépést csinált, hogy bekötözze vele a sebesültet. A varázsló ekkor elkérte a fegyvert, s amikor a fiú a térdére fektette, szabad jobb kezével megérintette a hosszú, bronzból durván kikovácsolt, fűzfalevél alakú dárdahegyet. Mintha meg akart volna szólalni, de azután csak megcsóválta a fejét.

— Nincs erőm a varázsigéhez — mondta. — Majd később. Minden rendben lesz. Kivinnéd a hajót ebből az öbölből, Arren?

A legényke szó nélkül visszatelepedett az evezőkhöz. Nekifeszült a munkának, és hamarosan, mivel sima bőrű, karcsú testében jelentős erő rejtőzött, a *Messzilátó* már maga mögött is hagyta a félhold alakú öblöt, és kint volt a nyílt tengeren. A Peremvidék hosszan tartó déli melege rátelepedett a vízre. A vitorla renyhén csüngött. A nap páraleplen keresztül tűzött, a zöld ormok mintha imbolyogtak és reszkettek volna a délibábos levegőben. Karvaly kinyújtózott a csónak fenekén, fejét a kormányrúd előtti evezőpadnak támasztotta. Mozdulatlanul feküdt, szemhéja és szája félig nyitva. A forróság úgy lebegett a víz fölött, akár valami égből aláereszkedő pókháló. A fiú keze már remegett a kimerültségtől, de azért csak evezett tovább.

— Merre viszed a hajót? — kérdezte Karvaly, félig ülő helyzetbe emelkedve. Megfordulván, Arren rádöbbent, hogy az öböl zöld karjai ismét már-már körülölelik őket, előttük fehérlik a homokpart csíkja, és a hegyek ismét fölébük tornyosultak. Tudtán és akaratán kívül megfordította a csónakot.

— Nem bírom tovább — nyögte, és az evezőket behúzva előrement, hogy lekuporodjon a hajóorrban. Úgy érezte, hogy Sopli most is ott ül a háta mögött, az árbocnak támaszkodva. Hosszú napokig vitorláztak együtt, és halála túl váratlanul és túl értelmetlenül következett be ahhoz, hogy tudata befogadhassa. Nem értett semmit.

A csónak általában himbálózott a vízen, a vitorla petyhüdten csüngött keresztrúdján. Az öböl száján beáramló dagály lassan keresztbefordította a *Messzilátó*t, és apró lökésekkel terelte a partvonal felé.

— *Messzilátó* — suttogta a mágus becézőn, és hozzátett még pár szót az ősi nyelven. Erre a hajócska lomhán megrázkódott, szembefordult a hullámokkal és kisiklott az öböl karjainak öleléséből a nyílt vízre.

De olyan lassan és tétován, hogy alig egy óra múltán teljesen leállt, és a vitorla megint dologtalanul vergődött az árbocon. Arren

hátranézett a hajótérbe, és látta, hogy társa éppúgy hever, mint azelőtt, csak feje éppen hátrahanyatlik, és a szeme csukva van.

Ezúttal a fiút dermesztő, bénító rémület kerítette hatalmába, teljesen eluralkodott rajta, tehetetlenné tette, mintha testét-lelkét laza gombócba gyűrné. Nem ébredt föl benne a bátorság, hogy szembeszegüljön a félelemmel. Csupán valami tétova bosszúságot érzett a vaksorssal szemben.

Nem kellett volna hagynia, hogy a hajó ennyire közel sodródjék a sziget sziklás partjaihoz, amelynek lakói még meg is támadják az idegeneket. Elméje világosan értette ezt, de különben nem sokat törődött az egésszel. Mit kellett volna másképp tennie? Evezzen talán vissza egészen Kútfőig? Elveszettnek, reménytelenül elhagyatottnak érezte magát a Peremvidék végtelen térségein. Sohasem tudná visszavezetni a hajót bármely vendégszeretőbb földre, végig ezen a hetekig tartó, hosszú úton. Csak a varázsló segítségével számíthatna sikerre, de Karvaly éppoly váratlanul és értelmetlenül sebesült meg és vált tehetetlenné, ahogyan Sopli elveszett. Még az arca is megváltozott, arcvonásai ellazultak, bőre sárgás színt öltött. Lehet, hogy éppen haldoklik. Arren arra gondolt, be kellene vonszolnia az ernyő alá, hogy megvédje a nap tűző sugaraitól, és vizet kellene adnia neki. A sok vért vesztett ember mindig szomjas. De már napok óta alig van vizük. A tartály majdnem üresen kongott. De ugyan mit számított mindez? Semmi sem alakult jól, tehetetlen volt. Szerencséjüknek vége szakadt.

Teltek-múltak az órák, a nap rendületlenül tűzött, magába ölelt mindent a szürkés, tompa hőség. Mozdulatlanul ült tovább a helyén.

Egyszer csak valami hűvösség simította meg a homlokát. Fölegyenesedett. Beköszöntött az este, a nap lement, a nyugati ég bíborszínben izzott. A *Messzilátó* lassan úszott előre a langyos keleti szélben, Obehol meredek, erdős partjai előtt.

Lemászott a hajótérbe, hogy gondját viselje társának. Valami fekhelyet eszkábált neki az ernyő alatt, és megitatta. Kapkodva végezte a dolgát, tekintetét félrefordítva az igencsak kicserélendő kötésről: a seb vérzése még nem állt el egészen. A gyöngeség szakadékába zuhant Karvaly nem szólt egy szót sem. Még akkor sem nyitotta ki a szemét, amikor mohón kortyolta a vizet, és nyomban ismét álomba zuhant: ez a kényszer erősebb volt még szomjúságánál is. Némán feküdt, s amikor a szellő sötétedés után elállt, nem váltotta föl varázsszél, s a csónak magatehetetlenül billegett a lágyan ringó tengeren. A jobboldalt sorakozó hegyek most feketén meredeztek a csillagokkal sűrűn behintett égbolt előterében. Arren hosszan bámulta őket. Körvonalaik ismerősnek tűntek a szemében, mintha már azelőtt is látta volna, mintha egész életében ismerte volna őket.

Amikor aludni tért, arcát dél felé fordította, ahol a sima víztükör

fölött jó magasan világított Gobardon csillaga. Alatta a vele háromszöget formázó másik kettő, s még lejjebb újabb három bukkant elő, még nagyobb háromszögét alkotva. Azután, ahogy az éjszaka előrehaladt, az ezüstösfekete folyékony tükörfelületből kiemelkedett még kettő. Ezek is sárgák voltak, mint a Gobardon, csak halványabbak, és a nagy háromszög jobb sarka alatt húzódtak jobbról balra. Már nyolc látszott tehát abból a kilenc csillagból, amelyeknek futó emberalakot, ahogy a köznyelv nevezi Agnen rúnáját kellett volna alkotniok. Arren szemében nem mutattak emberformát, hacsak nem teljesen eltorzítva, ami gyakran megesik a csillagképekkel. A rúna viszont majdnem teljes volt, ferdén álló karjaival és a keresztirányú vonallal, csak a legalja, az utolsó vonás hiányzott még, hogy kiegészüljön. Az a csillag még nem jött föl.

Szemlélése közben Arren elaludt.

Amikor hajnalban fölébredt, a *Messzilátó* már jócskán maga mögött hagyta Obehol szigetét. Pára takarta a partokat és az egész földarabot, a hegyek legmagasabb csúcsait kivéve, lassan fátyollá vékonyodott a délvidék violaszín vizei fölött, elhalványítva az utolsó csillagok sziporkázását.

Útitársára nézett. Karvaly egyenetlenül lélegzett, mint amikor az álom leple alatt ott motoszkál a fájdalom, de nem tud egészen keresztültörni rajta. Arca megnyúlt és öreg volt az árnyéktalan fényben. Arren egy minden hatalmát elvesztett embert látott maga előtt, akinek varázsereje, testi ereje odavan, ifjúsága a múlté, semmije sem maradt. Nem mentette meg Soplit, nem hárította el magától a dárdát. Belehajszolta mindnyájukat a veszélybe, de semmit sem tett a megmentésükre. Sopli immár halott, ő maga haldoklik, és Arrenre is csak a pusztulás vár. Ennek az embernek a hibájából és ráadásul hiába, semmiért.

Így nézett rá Arren, a reményvesztettség megvilágosult tekintetével — és nem érzett semmit.

Nem merült föl emlékezetében a találkozás a szökőkútnál, a berkenyefa alatt, sem a fehér varázsfény a rabszolgahajón a ködben, sem a kelmefestők házának elhanyagolt kertje. Nem támadt föl benne semmiféle büszkeség vagy dacos akarat. Nézte, amint a hajnal szétömlik a nyugodt tengeren, ahol alacsony, sápadt ametisztszínű, széles hullámok hömpölyögtek.

Minden álomszerű volt, fakó, a valóság szorítása vagy elevenszerűsége nélkül való. Az álom és a tenger mélyén sem volt semmi, csak tátongó űr és homály. Még ez a mélység is egykedvűséggel töltötte el.

A csónak neki-nekilendülve, araszolva haladt előre, a szél kényekedve szerint. Hátuk mögött Obehol hegyei feketén tornyosultak a fölkelő nap előtt, amely a szellőt küldte rájuk, hajtva a csónakot el a

földtől, el a lakott világtól, egyre kijjebb és kijjebb, a nyílt tenger felé.

KILENCEDIK FEJEZET
A nyílt tenger gyermekei

Aznap déltájban Karvaly megrázkódott, és inni kért. Szomját csillapítván megkérdezte:

— Merrefelé haladunk? — A vitorla ugyanis gömbölyűre feszült a feje fölött, és a hajó fecskeként szárnyalt a széles hullámokon.

— Nyugat vagy északnyugat felé.

— Fázom — mormolta Karvaly, miközben a nap csak úgy ontotta a hőséget a csónakra. Arren nem szólt semmit.

— Próbálj nyugatnak tartani. Ott van Wellogy, Obeholtól nyugatra. Ott van a szárazföld. Vízre van szükségünk.

A fiú előrenézett, a kopár vízsivatagra.

— Valami baj van, Arren?

Semmi válasz.

Karvaly megpróbált fölülni, de miután nem sikerült, a szerszámosláda mellett fekvő varázsbotja után nyúlt. Nem ért el odáig a keze. Mikor pedig újra szólni akart, a szavak megrekedtek kiszáradt ajkain. A vér ismét szivárogni kezdett lucskossá ázott és gyűrött kötése alól, vékony erecskék pókhálófinom rajzolatával borítva a mellét. Mélyet sóhajtva becsukta a szemét megint.

Arren rápillantott, majdhogynem érzéketlenül és csak egy másodpercre. Visszament előre, a helyére guggolt, és csak nézett a távolba a hajó orra fölött. Az ő szája is teljesen kiszáradt. A nyílt tenger fölött megerősödött keleti szél is olyan száraz volt, mintha sivatagból fújna. Már csak egy-két pint víz maradt az utolsó kulacsukban. Az már mind Karvalyé, gondolta Arren. Abból a vízből még sohasem ivott. Kivetette a horgokat, mivel Lorbanery óta megtanulta, hogy a nyers halhús egyszerre csillapítja az éhséget és a szomjúságot. De a horgaira nem akadt semmi zsákmány. De ez sem számított. A hajó meg csak haladt tovább a vízi sivatag hátán. A csónak fölött, az égbolton a nap is töretlenül keletről nyugat felé bandukolt szokott útján.

Egyszer úgy tűnt Arrennek, hogy messze délen valami kékes gomolyagot lát, ami egyformán lehetne föld vagy felhő. A hajó néhány órája már enyhén északnyugati irányban úszott. Meg sem próbálkozott vele, hogy igazítson a menetirányon, hagyta, hadd fusson, amerre neki tetszik. Az a föld lehetett valóság, de éppúgy káprázat is. Ez sem számított semmit. Számára a szél, a fény és az óceán egész végtelen, tüzes dicsfénye homályos volt és hamis.

Leszállt a sötétség, aztán megint kivilágosodott. Újból sötétség, majd ismét világosság váltotta egymást, akár valami hatalmas díszlet

az ég kifeszített vásznán.

A csónak oldalából a vízbe mártotta a kezét. Egy pillanatra élénken látta maga előtt az elven víz alatt halványzöld színben játszó ujjait. Kiemelte a kezét, és leszopogatta róla a nedvességet. Keserű volt, és égette a száját, de megint csak megpróbálkozott vele. Azután rosszul lett, hányinger fogta el, de csak keserű epe égette meg vonagló gégéjét. Már nem volt több víz, amit Karvalynak adjon. Közelébe sem merészkedett. Kinyújtóztatta tagjait, és a hőség ellenére hevesen reszketett. Minden csöndes volt, száraz és fényes. Borzalmasan ragyogó. Eltakarta szemét a fény elől.

Ott álltak a csónakban. Hárman, karóvékonyak, szögletesek, nagy, szürke szemekkel, mint valami furcsa gémek vagy gólyák. Hangjuk vékony volt, mint a madárcsipogás. Nem értette, mit beszélnek. Egyikük fölétérdelt, és egy sötét tömlőből valamit a szájára csöpögtetett: víz volt! Arren mohón ivott, köhögött, aztán megint ivott, míg csak volt valami az edényben. Körülnézett, és nagy erőfeszítéssel talpra állt. Fölkiáltott:

— Hol van? Hol van ő? — mivel a *Messzilátó*ban rajta kívül csak ez a három különös, karcsú ember tartózkodott.

Értetlenül bámultak rá.

— A másik ember! — Megköszörülte kisebesedett torkát, cserepes szájával nem tudta rendesen formálni a szavakat.

— A barátom…

Egyikük nyilván megértette elkeseredését, ha szavait nem is, mert könnyű kezét a karjára tette, mialatt a másikkal valahová mutatott.

— Ott! — mondta biztatóan.

Arren odanézett, és a csónak előtt meg tőle valamivel északra meglátott egy csomó tutajt. Némelyek csoportba verődve, mások lazán szétszórva úsztak a tengeren. Olyan sok volt belőlük, hogy őszi, hullott falevelekként hemzsegtek a víz felszínén. Nem sokkal a vízszint fölött, mindegyiken volt középtájt egy vagy két kunyhó vagy kalyiba, körös-körül pedig több árboc meredezett. Lágyan emelkedtek és süllyedtek, ahogy a hosszú, lapos hullámok ringatták őket a nyugati óceán végtelen tükrén. Közöttük ezüstösen tükrözött a vízfelület földarabolt mozaikja, fölöttük aranylilába játszó, súlyos esőfelhők tornyosultak, elsötétítve a nyugati égboltot.

— Ott — mutatott még egyszer az emberke a *Messzilátó*hoz legközelebb úszó tutajra.

— Él?

Csak meresztették rá a szemüket, végre az egyik fölfogta a kérdést.

— Él. Életben van.

Arren ekkor sírva fakadt, száraz, szaggatott zokogással. Az egyik ember megfogta a csuklóját keskeny, erős kezével, és kihúzta a

csónakból, föl a tutajra, amelyhez a *Messzilátó* szorosan oda volt kötözve. Olyan hatalmas és jól kiegyensúlyozott volt a tutaj, hogy hajszálnyit sem billent meg a súlyuk alatt. A férfi keresztülvezette rajta a fiút, miközben egy hosszú, a gyilkosbálna görbe hegyű fogából készített csáklyával közelebb húzott egy másikat, míg át nem léphettek a közöttük összeszűkülő nyíláson. Azután odavezette Arrent egy kunyhóhoz vagy szárnyékhoz, amelynek egyik oldala nyitott volt, a másik hármat gyékényfüggönyök zárták el.

— Feküdj le — mondta, s ettől a pillanattól fogva Arren nem emlékezett semmire.

Hanyatt feküdt, teljesen kinyújtózva, és nézte maga fölött a kis fényfoltokkal tarkálló, durva, zöldes színű tetőt. Azt hitte, hogy Szemerminában van, az almáskertekben, ahol a rosszáni fejedelmek töltötték a nyarakat a berilai lankákon. Azt gondolta, hogy ott hever a magas fűben, és a virágzó almafaágak között nézi a napot.

Egy idő múlva felfogta és világosan hallotta a víz locsogását a tutaj alatti üreges részekben. Körülötte magas hangjukon csipogtak a tutajlakók. A Szigetvilág köznyelvét beszélték, de annyira elváltozott ritmusban és hanghordozással, hogy alig értett belőle valamit. És ekkor rájött, hogy hol van: túl Óceánföldön, túl a Peremvidéken, minden lakott szigeten, kint a nyílt tengeren. De nem bántotta a fölismerés, olyan nyugodtan hevert tovább, mintha otthon pihenne valamelyik gyümölcsös bársonyos füvén.

Kicsivel később eszébe jutott, hogy föl kellene kelnie. Úgy is tett. Testét soványnak és napégetettnek találta, lába gyenge volt, de megbírta a súlyát. Félrehúzta a gyékényfüggönyt, a kunyhó libegő falát, és kilépett a délutáni napsütésbe. Mialatt aludt, esett az eső. A tutaj hatalmas, simára gyalult, szorosan egymáshoz illesztett és kötözött rönkökből összeálló felülete sötét volt a nedvességtől, és a karcsú, félmeztelen emberkék haja is feketén és csapzottan fénylett. Az égbolt fele azonban már kitisztult nyugaton, a lemenő nap irányában, és a felhők ezüstös gomolygással vonultak egyre messzebb, északkelet felé.

Az egyik férfi félénken Arrenhez közeledett, s néhány lépésnyire megállt tőle. Vékony volt és alacsony, nem nagyobb egy tizenkét éves fiúcskánál. Nagy szemei mandulavágásúak és sötétek. Elefántcsont hegyű szakállas dárda volt a kezében.

— Neked és a népednek köszönhetem az életemet — mondta neki Arren. Az emberke bólintott válaszul.

— Elvezetnél a társamhoz?

A tutajlakó félrefordult, és magas kiáltást hallatott, ahogy a tengeri madarak rikoltanak. Azután várakozóan leguggolt, mire Arren is követte a példáját.

A tutajoknak voltak árbocaik, de azét, amelyen éppen tartózkodtak, nem állították fészkébe. Vitorlát is fölhúzhattak rájuk, persze a tutajok méreteihez képest elég kicsinyeket. A vitorlák valami barnás anyagból készültek, nem ponyvából vagy vászonból, hanem különös, rostos szövedékből, amit ugyan nem úgy szőttek, inkább ványolták, mint a posztót. Az egyik, körülbelül negyedmérföldnyire lévő tutajon kötelekkel lehúzták keresztrúdjáról a barna vitorlát, és a tutaj lassan Arrenék felé lavírozott, útközben félrelökdösve-taszigálva a közöttük lévőket. Amikor már csak háromlábnyi víz választotta el őket, az Arren mellett guggoló férfi fölkelt, és lazán átszökkent a rés fölött. Arren követte példáját, és esetlenül négykézlábra érkezett. Térdének rugalmassága még nem tért vissza. Talpra vergődött, és látta, amint a kis emberke nézi őt, de nem gúnyos tekintettel, hanem várakozással és tisztelettel: nyilvánvalóan imponált neki a fiú termete.

Ez a tutaj nagyobb volt és magasabban állt ki a vízből az összes többinél. Negyvenlábnyi hosszú, négy-öt lábnyi vastag gerendákból építették. A használattól és az időjárás viszontagságaitól simára kopott és megfeketedett. A rajta szétszórt számos kunyhó vagy szárnyék körül különös, faragott faszobrok álltak, a négy sarkában lévő magas póznákon pedig tengeri madarak tollából készült bokréták lengedeztek. Vezetője Arrent a legkisebb kunyhóhoz vezette, ott találta Karvalyt, mély álomba merülve.

Arren letelepedett a szárnyékon belül. Kísérője visszament a másik tutajra. Senki sem háborgatta őt. Úgy órányi idő elteltével egy asszony ennivalót hozott neki: hideg hallevesfélét, amiben áttetsző, zöldes növénydarabkák úszkáltak. Sós volt, de különben jóízű. Meg egy kis bögrényi vizet, amelynek a szurkozott hordótól kissé kátrányos volt az íze. Ahogyan az asszony átnyújtotta neki a vizet, rögtön érezte, hogy most valami nagy kincset, áhítatos tiszteletre méltó dolgot kap. Méltósággal kiitta az edény tartalmát, és nem kért többet, holott akár a tízszeresét is könnyedén elnyelte volna.

Karvaly vállát igazi hozzáértéssel bekötözték. Mélyen és láthatóan megkönnyebbülten aludt. Amikor fölébredt, szeme tisztán csillogott. Arrenre nézve kivirágzott kedves, örömteli mosolya, amely mindig olyan megindítóan hatott kemény arcán. A fiú kis híján ismét sírva fakadt. Markába szorította Karvaly kezét, és nem szólt semmit.

Egy tutajlakó érkezett hozzájuk, és szótlanul leguggolt a széles eresz árnyékában. Utóbbi valami szentély lehetett: bejárati nyílása fölött nagy, bonyolult mintázatú négyszögletes rajzolat ékeskedett, az ajtófélfákat pedig vízsugarat fújó szürke bálna formájára faragták. Ez a férfi is kis termetű és vékony alkatú volt, teste, mint egy kamasz legénykéé, de arcára kemény vonásokat vésték életének hosszú évei. Egy ágyékkötőtől eltekintve semmit sem viselt, méltósága mégis mintha tekintélyes öltözéket varázsolt volna rá.

— Aludnia kell — szólt halkan, mire Arren fölkelt Karvaly mellől, és csatlakozott hozzá.

— Te vagy ennek a népnek a főnöke — szólította meg a fiú, aki nyomban fölismerte benne a fejedelmet.

— Az vagyok — felelte a férfi kurta biccentéssel. Arren egyenesen, mozdulatlanul állt előtte. A másik sötét szeme egy pillanatra elkapta az ő tekintetét:

— Te is vezér vagy — állapította meg tárgyilagosan.

— Az vagyok — felelte Arren. Nagyon szerette volna tudni, hogy jöhetett rá a tutajlakó, de megőrizte higgadtságát. — De itt, most az én uramat szolgálom.

A tutajlakók első embere most mondott valamit, amit Arren egyáltalán nem értett: talán eredeti formájukból teljesen kiforgatott szavakat vagy tán neveket, nem tudta.

— És miért jöttetek Balatránra? — kérdezte a kis ember.

— Keressük…

De Arren nem tudta, mennyit mondhat, vagy mit kellene mondania egyáltalán. Mindaz, ami eddig történt, kutatásuk egész célja a messzi múltba veszett, és csak zavart keltett fáradt elméjében.

— Odaértünk Obehol elé. Az ottaniak ránk támadtak, amikor partra akartunk szállni. Az én uramat megsebesítették.

— És téged?

— Én sértetlen maradtam. — S ebben a pillanatban igazán jól jött neki az az önuralom, amit gyermekkori, udvari neveltetése során sajátított el. — De volt… volt ott valami szörnyűség. A velünk tartó ember vízbe ölte magát. Valami rettegés volt a levegőben — S itt elhallgatott, némán állt tovább.

A főnök csak nézett rá, fekete, értetlen szemeivel.

— Tehát a véletlen vetett ide benneteket — szólalt meg végül.

— Alighanem. Még a Déli Peremvidéken vagyunk?

— Peremvidéken? Nem! A szigetek — s a vezér karjával körülintett egy negyed körszeletnyit északkelet felé —, a szigetek arra vannak — mondta. — Minden sziget arra van. — Azután, az egész alkonyi tengert befogó karmozdulattal, északról kiindulva, keresztül egész nyugaton, dél felé körülmutatott: — Az ott a tenger!

— És ti milyen földről valók vagytok, uram?

— Semmilyen földről. Mi a nyílt tenger gyermekei vagyunk.

Arren kíváncsian nézte az élénk arcot. Aztán átnézett fölötte, végig a nagy tutajon, a furcsa templomon, a magas, egy darab fából kifaragott bálványokon, a rejtélyes istenfigurákon, amelyek delfinek, madarak, halak és emberek alakját ötvözték magukban. Látta az embereket, amint munkálkodnak: szőnek, faragnak, halásznak, főznek megemelt tűzhelyeiken, ápolják csecsemőiket. Végig a többi tutajokon, amelyek széles, legalább mérföldnyi körben úsztak a vízen. Legalább

hetven volt belőlük. Egész város képe bontakozott ki előtte: vékony csíkokban szállt föl a füst a távol eső kunyhókból, gyermekek sivalkodása szállt a szélben. Város volt ez, amelynek padlója alatt csak a mélység tátongott.

— Sohasem szálltok partra? — kérdezte a legényke visszafogott hangon.

— Évente egyszer. Hosszú dombra megyünk olyankor. Fákat vágunk ki, hogy kijavítsuk a tutajokat. Ősszel van ez, azután a szürke bálnák nyomába eredünk, észak felé. Télvíz idején szétválunk: mindegyik tutaj megy a maga útján. Tavasszal összejövünk Balatrán körül megint. Akkor tutajról tutajra járunk, akkor kerül sor a lakodalmakra és a hosszú táncra. Ez a balatráni utazás, ezután a nagy áramlat félrefordul. Ennek hátán vonulunk dél felé egész nyáron, Iámig meg nem pillantjuk a leghatalmasabbakat, a szürke bálnákat, amint észak felé vonulnak. Akkor a nyomukba szegődünk, míg vissza nem érünk Emah homokpadjára, a Hosszú domb oldalában, ahol rövid pihenőt tartunk.

— De hát ez csodálatos, uram — szólt Arren. — Még sohasem hallottam ilyen népről, mint a tiétek. Az én hazám nagyon messze van innen. De még ott, Rosszán szigetén is eljárjuk a hosszú táncot a nyári napforduló idején.

— Letapossátok a földet magatok alatt, hogy biztosabb legyen — jelentette ki a főnök szárazon. — Mi viszont a mély tenger tetején táncolunk.

Elhallgatott egy darabig, majd megkérdezte:

— És hogy hívják a te útitársadat, uradat?

— Karvalynak — válaszolta Arren. A főnök megismételte a számára érthetetlen szótagokat. S ez bármi másnál jobban megértette Arrennel, hogy a mese igaz volt, hogy ez a nép évről évre kinn él a tengeren, távol minden földtől vagy szigettől, túl azon, ameddig a szárazföldi madarak elrepülnek, és túl azokon a határokon, amelyeket az emberek ismernek.

— Benne volt a halál — mondta a vezér. — Aludnia kell. Menj vissza Csillag tutajára. Majd küldök érted. — Ezzel fölállt. Bár nyilvánvalóan teljesen biztos volt saját magában, azt nem értette világosan, ki is tulajdonképpen Arren. Minek tekintse? Egyenrangú félnek vagy csupán egy kölyöknek? Jelen helyzetében Arren jobban örült az utóbbinak, és szívesen vette az elbocsáttatást, de azon nyomban szembe kellett néznie a saját gondjaival. A tutajok ismét elváltak egymástól, és százölnyi sík víztükör feszült közöttük.

A nyílt tenger gyermekeinek vezére még utánakiáltott:

— Úsz!

Arren óvatosan a vízbe vetette magát. Hűvössége jólesett napégette bőrének. Szerencsésen átúszta a távot, és fölkapaszkodott a

másik tutajra, ahonnan öt-hat kölyök és ifjú leplezetlen figyelme kísérte.

— Úgy úszol, mint egy horogra akadt hal — jelentette ki egy pöttömnyi kislány.

— Miért, hogy kellene? — kérdezte Arren, kissé sértődötten, de azért udvariasan. Csak nem lehet durva egy ilyen csöppnyi emberi lénnyel! A kislány úgy nézett ki, mint egy csiszolt mahagóniszobrocska: törékeny volt és elragadó.

— Így ni! — kiáltotta, és mint egy kis fóka, bevetette magát a csillogó hullámok közé. A fiú csak jó idő múltán és hihetetlen távolságból hallotta meg vidám sikkanását, és látta, amint sima, fekete fejecskéje kibukkan a felszínre.

— Gyere te is! — szólt egy fiú, aki hozzá hasonló korú lehetett, bár termete és testalkata nem mutatott többet tizenkét évnél. Komoly képű legényke volt, egész hátát betakarta egy kék színnel rátetovált jókora rák képe. Beugrott ő is, és mind a többiek, még a legkisebb is, aki talán hároméves lehetett. Arren is kénytelen volt követni őket, és nagyon igyekezett, hogy ne csobbanjon nagyot.

— Mint egy angolna — mondta a fiú, a válla mellett fölbukkanva.

— Mint egy delfin — vágta rá egy csinos kislány, bájos mosollyal, azzal eltűnt a mélyben.

— Mint én! — sikkantotta a hároméves csöppség, aki vízbe dobott palackként bukdácsolt a közelben.

Ezen az estén sötétedésig, aztán a következő aranyfényű napon meg az utána következőkön is Arren együtt úszkált, locsogott és dolgozott Csillag tutajának fiatal lakóival. Egész utazásának minden eseménye közül, egészen azóta, hogy a tavaszi napéjegyenlőség reggelén Karvallyal útra kelt Kútfőről, valahogy ez tűnt neki a legkülönösebbnek, hiszen semmi köze sem volt mindahhoz, ami útközben vagy egész addigi életében megesett vele. És még kevesebb köze lehetett ahhoz, ami ezután vár még rá. Este, amikor a többiekkel együtt nyugovóra tért, ez járt a fejében: „Ha így haltam meg, és ez a túlvilági élet, itt a napfényben, a világ végén, a tenger fiai és lányai között…”

Elalvás előtt mindig odapillantott a messzi délre, a nagy, sárga csillagra és a végzet rúnájára, és mindig látta a Gobardont meg a kisebbik, néha a nagyobbik háromszöget. De errefelé valahogy később jött fel, és sohasem volt képes addig nyitva tartani a szemét, míg az egész csillagkép fölemelkedett a látóhatár fölé. A tutajok éjjel-nappal dél felé haladtak, de a tenger az égvilágon semmit sem változott, hiszen az örökké változó mindig ugyanolyan marad. Elvonultak fölöttük a májusi viharok, s azóta minden éjjel ragyogtak a csillagok, nappal pedig tűzött a napsugár.

Tudta, hogy életük nem folytatódhat örökké így, mint egy könnyű

álom. Megkérdezte, mi lesz télen, mire meséltek neki a hosszú esőkről, a hatalmas hullámokról és arról, hogy a tutajok egymástól messze, külön-külön úszva viaskodnak a szürkeséggel és a sötéttel, hétről hétre és így tovább. Múlt télen, egy teljes hónapig tartó vihar idején, azt mondták, olyan hatalmas hullámokat láttak, „akár a zivatarfelhők”, hiszen azt nem tudták, milyenek a hegyek. Az egyik hullám tetejéről nézték, hogyan közeledik feléjük többmérföldnyi távolságból a másik. Megkérdezte tőlük, hogy megbirkóznak-e a tutajok ilyenkor a tengerrel, mire azt felelték, hogy igen, de nem mindig. Amikor tavasszal összejönnek a Balatrán felé vezető úton, mindig hiányzik egy vagy két tutaj, de volt már olyan, hogy hat is…

Különben nagyon fiatalon házasodnak. Kékrák, a fiú, aki hátára tetoválva viselte névadójának képét és Albatrosz, a csinos lányka, férj és feleség volt, holott a fiú csak tizenhét éves múlt, a lány pedig nála is két évvel fiatalabb. Sok ilyen házasság köttetett a tutajok között. Sok kis kölyök mászkált és totyogott rajtuk, hosszú szíjakkal kikötözve a kunyhók négy tartóoszlopához. A nap heve elől bemásztak a szárnyék alá, ott aludtak egymás hegyén-hátán. A nagyobb gyerekek gondot viseltek a kisebbekre, a férfiak és nők pedig megosztottak egymással minden munkát. Sorban váltották egymást az útvonalukon tenyésző *nilgu* nevű, hatalmas, barna levelű vízinövény gyűjtésében. Szerteágazó, páfrányszerű levelei nyolcvan, sőt száz láb hosszúra is megnőttek. Együtt tömörítették a leveleket valami nemezféle anyaggá, a legerősebb rostokból meg köteleket fontak, hálókat kötöttek. Közösen halásztak, szárították a zsákmányt, faragták eszközeiket bálnacsontból, és így végeztek minden tevékenységet. Mégis mindig akadt idejük úszkálásra és beszélgetésre. Különben sohasem határozták meg előre, mikorra kell befejezni valamilyen munkát. Az órákat nem is számolták, csak nappalokat és éjszakákat. Néhány ilyen nappal és éjszaka után Arren úgy érezte, hogy már időtlen idők óta él a tutajon, hogy Obehol csak egy rossz álom, azon túl pedig még halványabb álmok sorakoztak, s hogy egy másik életében szárazföldön lakott, és Rosszán hercege volt.

Amikor végre áthívták a főnök tutajára, Karvaly csak nézte egy darabig, majd így szólt:

— Most megint az az Arren vagy, akit a szökőkút udvarában láttam: sima, mint egy aranyfóka. Látszik, jól érzed itt magad, fiam.

— Valóban, uram.

— De hol van ez az itt? Minden földet magunk mögött hagytunk. Lehajóztunk a térképről… Valamikor régen hallottam már a tutajok népéről, de azt hittem, hogy az is csak a Déli Peremvidék egyik meséje, fantazmagória, ami mögött nincs valóság. Mégis ezek a fantázialények mentettek meg bennünket, az életünket egy legendának köszönhetjük.

Mosolygósan beszélt, úgy látszott, őt is magával ragadja ez az időtlenül könnyű élet a nyári verőfényben. Arca mégis megnyúlt, és szemében ott lapult a mély, fénytelen sötétség. Arren is látta ezt, és szembenézett vele.

— Elárultam… — kezdte, de megakadt. — Elárultam az irántam való bizalmadat.

— Hogyan történt ez, Arren?

— Ott… Obeholnál. Amikor egyetlenegyszer szükséged lett volna rám. Megsebesültél, és segítenem kellett volna. De nem tettem semmit. A csónak sodródott, és én hagytam, hadd menjen a maga útján. Komoly bajban voltál, és én nem tettem érted semmit. Láttam útközben földet… valami földet, de még csak meg sem próbáltam felé kormányozni a hajót…

— Nyugodj meg, fiam! — mondta a varázsló olyan határozottan, hogy Arren önkéntelenül engedelmeskedett. A mágus így folytatta: — Most pedig mondd el, mit gondoltál akkor.

— Semmit, uram… semmit. Azt hittem, hiába tennék bármit is. Azt hittem, odalett a varázserőd… nem, inkább azt, hogy sohasem volt. — Arren arcán kiütött a verejték, erőt kellett vennie a hangján, de azért folytatta: — Féltem tőled. Féltem a haláltól. Annyira rettegtem tőle, hogy rád sem mertem nézni. Arra gondoltam, hogy meghalsz. Képtelen voltam bármire is gondolni, kivéve, hogy van… hogy lehet valami mód rá, hogy elkerüljem a halált, ha megtalálom ennek útját. De az élet egész idő alatt szökött előlem, akár valami nagy, vérző sebből… mint a te sebedből. És ez a rémület ott volt mindenben. És én nem tettem semmit, semmit, csak kétségbeesetten rejtőzködtem a halál elől.

Elhallgatott, mert elviselhetetlen lett volna hangosan kimondania az igazságot. Nem a szégyen bénította meg, hanem a félelem, ugyanaz a rettegés. Most már értette, hogy tengeri, fényárban úszó, nyugodt élete a tutajokon miért tűnhetett neki túlvilági létnek, valami álomnak, káprázatnak. Azért érzett így, mert szíve mélyén sejtette, hogy a valóság üres: nincs benne élet, melegség, szín vagy hang. Nincs értelme. Nincsenek magasságok és mélységek. A fényeknek és formáknak ez a könnyed játéka a tengeren és az emberek szemében nem volt több illúziók táncánál a végtelen homály fölött.

Mindez elmúlt, és nem maradt utána semmi, csak az alaktalan, végtelen hidegség. Semmi más.

Karvaly mereven nézte őt, Arren pedig lesütötte a szemét, hogy elkerülje a tekintetét. Váratlanul mégis győzött benne a bátorság, vagy talán valamiféle kaján huncutság, és erőszakosan, könyörtelenül azt hajtogatta: „Te gyáva! Gyáva! Még ezt is elvetnéd magadtól?”

Minden maradék akaratát megfeszítve mégis fölemelte a fejét, és szembenézett útitársa tekintetével.

Karvaly kinyújtotta a kezét, és kemény szorításába fogta a másikét, s ezáltal egyszerre egyek lettek testileg-lelkileg. Karvaly kimondta Arren igazi nevét, amit eddig még sohasem tett meg:

— Lebannen! — Majd így folytatta: — Így van jó, Lebannen. Ez vagy te. Igaz. Nincs sehol biztonság, és a dolgoknak nincs végük. A szó csöndben hallatszik csak igazán, és sötétség kell, hogy a csillagokat lássuk. A táncot mindig az űr fölött, a végtelen mélység fölött járják.

Arren ökölbe szorította a kezét, és addig hajolt előre, míg homloka Karvaly kezét nem érte.

— Elhagytalak — suttogta. — És elhagylak megint, magammal sem bírok, nincs hozzá elég erőm.

— De igenis van erőd. — A mágus hangja lágy volt, de e lágyság mögött ugyanaz a keménység rejlett, amely Arren lelkének mélységét is fölkavarta, mert a fiú szégyene nem hagyta nyugodni. — Amit szeretsz, azt mindig is szeretni fogod. Amit magadra vállaltál, végre is hajtod. Te a remények teljesítője vagy. Te vagy az, akire támaszkodhatom. De tizenhét éved gyönge páncél a kétségbeesés ellen… Gondolkodj, Arren! A halál elutasítása… az élet elutasítása!

— De én a halált láttam magam előtt… a tiédet és az enyémet! — Fölemelte a fejét, és szembenézett Karvaly tekintetével. — Ahogyan Sopli is, aki a tengerbe veszejtette magát…

— Sopli nem a halált kereste. Azt kutatta, hogyan menekülhetne meg tőle… és az élettől. Ő a biztonságot kereste: a rettegés megszűntét… a halálfélelem végét!

— De van… mégis van kiút. Van élet a halálon túl. Visszaút az életbe. A halálon túli életbe, a haláltól szabad létezésbe. Ez az… ez az, amit keresnek. Nyúl és Sopli, azok, akik varázslók voltak valaha. És ez az, amit mi is keresünk. Te… neked mindenki másnál jobban kell tudnod… kell ismerned azt az utat…

A mágus kemény marka még mindig a kezére kulcsolódott.

— Én nem ezt teszem — mondta Karvaly határozottan. — Ó, igen, jól tudom, mi után loholnak. De azt is tudom, hogy az hazugság. Hallgass meg, Arren! Egyszer majd meghalsz. Nem élsz örökké. Ahogyan egyetlen ember és egyetlen dolog sem. Semmi sem halhatatlan. Ám e világon egyedül mi tudjuk, hogy ez így van. És ez hatalmas ajándék: az emberi értelem ajándéka. Mivel csak nekünk van olyasmink, amiről tudjuk, hogy el kell veszítenünk, és készek is vagyunk elveszíteni. Ami a legnagyobb terhünk és legnagyobb kincsünk: hogy az emberi létünk nem végtelen. Változik és elmúlik, mint egy hullám a tenger hátán. Elnyugtatnád-é a tengert, előznéd-e az árapályt egyetlen hullám kedvéért, saját magad megmentéséért? Föladnád-é a kezed ügyességét, a szíved érzéseit, a hajnal és az alkony fényét csak a saját biztonságodért, hogy magadnak vásárolhass örök biztonságot? Márpedig ezt keresik mindannyian Gázlóron, Lorbanery

szigetén és mindenütt. Ez az az üzenet, amelyet meghallottak azok, akik tudják, hogyan kell hallgatni! Hogy az élet megtagadásával tagadhatod meg a halált, és élhetsz örökké. S ezt az üzenetet én nem hallom, Arren, mert nem is akarom meghallani! Én nem fogadom el a rettenet tanácsát. Süket vagyok iránta. Vak vagyok hozzá. És te vagy az én útikalauzom. Ártatlanságoddal és bátorságoddal, tudatlanságoddal és hűségeddel vagy az én vezetőm… vagy az a gyermek, akit magam elé küldhetek a sötétbe. A te félelmed, a te fájdalmad az, amit én követek. Úgy érezted, hogy szigorú vagyok hozzád, de nem is tudod, mennyire szigorú. Úgy élek a te szeretteteddel, ahogy mások egy gyertyát használnak: elégetik, hogy megvilágíthassák az utat a lábuk előtt. Nekünk is tovább kell mennünk. Végig kell mennünk az úton. El kell érkeznünk arra a helyre, ahol a tenger kiszárad, ahol vége szakad az örömnek, ahová a te halálfélelmed vezérel bennünket.

— S hol van ez a hely, uram!

— Azt nem tudom.

— Én nem vezethetlek el oda, de veled jövök az úton.

A mágus kifürkészhetetlenül mély, komor pillantást vetett rá.

— De ha ismét kudarcot vallok és cserbenhagylak…

— Én megbízom benned, Morred fia.

Mindketten elhallgattak.

Fölöttük alig észrevehetően ingadoztak a magas, faragott bálványok a ragyogó kék, déli égbolt előtt. Delfintestek, összecsukott szárnyú sirályok, emberi arcok kimeredő kagylószemekkel.

Karvaly nehézkesen talpra állt, hiszen a sebe még távol állt a teljes gyógyulástól.

— Belefáradtam már ebbe a semmittevésbe — mondta. — A tétlenségtől majd meghízom. — Hosszú léptekkel nekivágott a tutaj körbesétálásának, Arren ott ügetett mellette. Közben valamicskét beszélgettek is. Arren elmesélte Karvalynak, hogyan teltek el napjai, és kik lettek barátai a tutajlakók közül. Karvaly nekigyürkőzése nagyobbnak bizonyult, mint hamarosan kimerülő ereje. Megállt egy lány mellett, aki valami szerkezeten nilguposztót készített a hatalmasok házának háta mögött, megkérte, hogy kerítse elő vezérüket, és visszament a saját kunyhójához. Ott kereste föl a tutajok népének vezetője. Udvariasan köszöntötte őt, amit a varázsló méltóképpen viszonzott. Hármasban letelepedtek a kunyhóban szétteregetett pöttyös fókabőrökre.

— Elgondolkodtam — szólt ünnepélyesen és megfontoltan a főnök — mindarról, amit mondtál nekem. Arról, hogyan remélik az emberek, hogy a halálból visszatérhetnek saját testükbe, s míg ennek lehetőségét kutatják, megfeledkeznek isteneik tiszteletéről, elhanyagolják magukat és elveszítik eszüket. Gonosz dolog ez, és nagy

ostobaság. Azon is gondolkodtam, hogy mindennek mi köze lehet hozzánk. Nekünk semmi kapcsolatunk nincs más emberekkel, a szigetiekkel és szokásaikkal, jó és rossz cselekedeteikkel. Mi itt élünk a tengeren, és a mi életünk a tenger élete. Nem reméljük, hogy örökké megtarthatjuk, és elveszítésén sem munkálkodunk. Ide nem jutott el az a téboly. Mi nem megyünk az emberek szigeteire, és ők sem jönnek el hozzánk. Fiatalkoromban beszéltünk néhányszor emberekkel, akik hajókon érkeztek a Hosszú dombhoz, amikor a tutajokhoz vágtuk a gerendánakvalót, és a téli kunyhóinkat építettük. Gyakran láttunk Ohol és Welvai (így nevezte Obehol és Wellogy szigetét) felől érkező vitorlásokat, amint ősz idején üldözték a szürke bálnák csapatait. Nemegyszer követték tutajainkat, mivel mi tudjuk, merre járnak és hol találkoznak a hatalmasok a tengeren. De mindössze ennyit láttam a földi népek életéből, újabban meg már nem járnak errefelé. Lehet, hogy mind megbolondultak, és egymás torkának estek. Két évvel ezelőtt, a Hosszú domb északi oldaláról Welvai felé nézve, három napig láttuk valami hatalmas tűzvész fekete füstjét. De ha égett is az a föld, nekünk semmi dolgunk vele. Mi a nyílt tenger gyermekei vagyunk, és a tenger útjait járjuk.

— Mégis, ha meglátjátok egy szárazföldi ember bajba jutott hajóját, a segítségére siettek.

— Mondták is némelyek, hogy ez nem okos dolog, hagynunk kellene azt a csónakot, hadd sodródjék a tenger végéig — válaszolta a vezér magas hangján, közömbösen.

— De te nem közülük való vagy.

— Nem. Én azt mondtam: legyenek bár szárazföldi emberek, mégis segítenünk kell rajtuk, és így is tettünk. De a ti dolgaitokhoz nincsen semmi közünk. Ha a földi emberek között fölütötte a fejét valami őrület, nekik kell megbirkózniok vele. Mi a hatalmasok útjait követjük. A kutatásodban nem segíthetünk neked. Ameddig közöttünk akartok maradni, szívesen látunk. Már nem sok nap van hátra a hosszú táncig. Utána északnak fordulunk, a keleti áramlatot követve, amely a nyár végére elvisz bennünket a Hosszú domb tengerére. Ha velünk maradsz addig, hogy a sebed meggyógyuljon, nos, rendben van. Ám ha úgy döntesz, hogy fogod a hajótokat, és útra keltek, az is rendben van.

A mágus megköszönte a szavait, mire a vezér, nyúlánk és vékony, mint egy kócsag, fölkelt, és otthagyta őket kettesben.

— Az ártatlanságnak nincs ereje a gonosszal szemben — mondta Karvaly, kissé szomorúan. — De lám, van ereje a jóra… velük maradunk még egy darabig, gondolom, amíg megszabadulok ettől a gyöngeségtől.

— Bölcs gondolat — mormolta Arren. Karvaly testi gyöngesége megdöbbentette és megindította őt. Elhatározta, hogy megvédi ezt az

embert önnön sürgető energiáitól. Azt akarta, hogy végképp szabaduljon meg fájdalmaitól, mielőtt újra útra kelnek.

A varázsló ránézett, kissé meglepődve a bók hallatán.

— Kedvesek ezek az emberek — biztatta őt Arren ösztönösen. — Úgy látszik, nem gyötri őket az a lelki betegség, ami Ront város és a többi szigetek lakóit. Lehet, hogy nincs is olyan sziget, ahol így segítettek volna rajtunk, és ilyen szívesen fogadtak volna, mint ez a világ végi nép.

— Biztosan igazad van.

Így hát ezen a nyáron nagyon kellemesen alakult az életük.

— Nagyon jól él ez a nép. Persze hogy az ember egész életében csak nyers halat egyen, sohase lásson egy virágzó körtefát és ne ihasson egy forrás friss vizéből… végül is elég szomorú lenne.

Így hát Arren visszament Csillag tutajára, együtt dolgozott, úszkált és hancúrozott az ottani fiatalokkal, esténként hosszan beszélgetett Karvallyal, és nyugodt szívvel aludt a csillagok alatt. Múltak a napok, közeledtek a hosszú tánc napjához, a nyári napforduló éjszakájához, miközben a hatalmas tutajok csöndesen sodródtak dél felé a nyílt tenger áramlatainak hátán.

TIZEDIK FEJEZET
Orm Embar

Az év legrövidebb éjszakáján, a csillagokkal sűrűn behintett ég alatt a tutajok nagy kört formálva összegyűltek, mindegyikükön fáklyák lobogtak egész éjjel. A tenger vizén óriási tűzkör fényei verődtek vissza. A tutajlakók dob, furulya vagy bármi más muzsika nélkül táncoltak, csupán a ringó tutajokon csattogó csupasz lábaik és hazájuk, a tenger végtelenségében panaszosan hangzó, sírós dalaik ritmusára. Ezen az éjszakán nem volt holdvilág, ezért a táncolok alakja sejtelmesen ingott a csillagok és a fáklyák fényében. Egyszer-egyszer némelyikük teste megvillant, akár a vízből kiszökkenő hal, amint a tüzesebb fiatalok átugráltak egyik tutajról a másikra. Hosszú és magas szökellésekkel igyekeztek túltenni egymáson, hogy körbejárják valamennyi tutajt, mindegyiken táncoljanak egyet és még hajnalhasadta előtt visszaérjenek a sajátjukra.

Arren is velük tartott, hiszen a hosszú táncot Óceánföld valamennyi szigetén járják, bár a lépések és a kísérő énekek eltérhetnek egymástól. Ahogyan múlt az éjszaka és a táncosok egymás után dőltek ki a sorból, letelepedtek, és csak nézték a többieket lihegve, s a dalnokok hangja is egyre fátyolosabbá vált, egy csapat magasba ugráló legénykével Arren a vezér tutajára érkezett, és ott is maradt, mialatt a többiek továbbhaladtak.

Karvaly a főnökkel és három feleségével a szentély mellett üldögélt. Az ajtófélfául szolgáló faragott bálnafigurák között ült egy dalnok, akinek hangja egész éjjel töretlenül zengett. Fáradhatatlanul énekelt, miközben tenyerével a padlót verve mérte ki az ütemet.

— Miről énekel — kérdezte Arren a varázslót. Nem tudta követni a szavait, mert mindet elnyújtotta, hangját rezegtette és különleges hajlításokkal tarkította a dallamot.

— A szürke bálnákról, az albatroszokról és a viharról. Ezek az emberek nem ismerik a hősök és a királyok énekeit. Még Vandór-Akbé nevét sem hallották. Korábban már énekelt arról, hogyan teremtette meg Segoy a szigeteket a tengerből. Ennyi, amit tudnak az emberek történeteiről, a többi mind a tengerről szól.

Arren hallgatta, amint a dalnok a delfinekről énekel, közben utánozva azok füttyögő hangját. Elnézte Karvaly sötét és sziklakemény arcélét a fáklyafényben, a lágyan cseverésző asszonyok szemének nedves csillogását, érezte amint a tutaj lassan ring a nyugodt tengeren, és lassan megkörnyékezte az álom.

Egyszer csak fölriadt: a dalnok elhallgatott. És nemcsak a közelükben ülő, hanem valamennyi, minden tutajon, közel s távol. A

vékony hangocskák úgy haltak el, mint valami távoli madárcsipogás. Teljes lett a csönd.

Arren hátranézett a válla fölött: netán közeledne a hajnal? De csak a telihold fénylett alacsonyan. Éppen most kelt föl, aranylón a nyári égbolt csillagai között.

Aztán, dél felé pillantva meglátta a Gobardont, mind a nyolc kísérőjével — most már az utolsó is látszott.

A vég rúnája, világosan és ragyogón a tenger színe fölött. Karvaly felé fordulva látta, hogy az ő szeme is azokra a csillagokra szegeződik.

— Miért hagytad abba? — kérdezte a vezér az énekestől. — Még nincs itt a reggel, még csak nem is pirkad!

A dalnok tanácstalanul bámult rá.

— Nem tudom — nyögte ki végül.

— Gyerünk tovább! A hosszú táncnak még nincs vége.

— Nem jutnak eszembe a szavak! — kiáltotta a dalnok elvékonyodott, rémült hangon. — Nem tudok énekelni. Elfelejtettem a dalt.

— Akkor kezdj el egy másikat!

— Nincs több ének. Vége! — Ezzel a dalnok elsírta magát, és addig hajolt előre, míg homloka a tutajt nem érintette. A vezér néma megrökönyödéssel nézett rá.

Minden tutaj elnémultan ringatózott tovább a sercegő fáklyák alatt. Mindent beburkolt az óceán csöndje: az élet és a fények apró rezdüléseit… elnyelt mindent. Egyetlen táncos sem mozdult.

Arren úgy látta, hogy még a csillagok is elhomályosultak, pedig még nem közeledett kelet felől a nap világossága. Rémület fogta el. Arra gondolt: „Nem is jön föl a nap! Nem lesz többé nappal!”

A varázsló talpra állt. Mozdulatát kísérve halvány, fehér, fürge fény villant végig a botján, legtündöklőbben a fájába ezüsttel kivert rúna világított.

— A táncnak nincs vége — mondta —, sem az éjszakának. Arren, énekelj!

A fiú legszívesebben így felelt volna: „Nem tudok, uram!” — ehelyett a déli égbolton ragyogó kilenc csillagra nézett, mély levegőt vett és rázendített. Hangja először lágy és fátyolos volt, de éneklés közben megerősödött.

A legrégibb dalt fújta Anglád teremtéséről, a sötétség és a világosság egyensúlyáról, arról, hogyan teremtette meg a zöld szigeteket az, aki az első szót kimondta, a legősibb fejedelem, Segoy. Mielőtt a dal véget ért, az ég színe szürkéskékre váltott, csak a hold és a Gobardon világított még rajta halványan. A fáklyák sisteregtek a hajnali szélben. A dal végeztével Arren elhallgatott. A hallgatására összegyűlt táncosok tutajról tutajra szökellve szó nélkül hazatértek, miközben a világosság betöltötte a keleti látóhatárt.

— Szép ez a dal — szólalt meg a vezér. Hangja bizonytalan volt, bár igyekezett higgadtan beszélni. — Nem lenne helyes, ha bevégezetlenül abbahagynánk a hosszú táncot. Majd jól elnáspángoltatom ezeket a lusta dalnokokat ilguszárral.

— Inkább nyugtasd meg őket — szólt közbe Karvaly. Még mindig talpon volt, hangja szilárdan csengett. — Egyetlen dalnok sem hallgat el csak úgy jókedvében. Gyere velem, Arren.

Megfordult és elindult a kunyhója felé, Arren a nyomában. E hajnal furcsaságai ezzel még nem értek véget, mert amikor a tenger keleti pereme kivilágosodott, észak felől megjelent az égen egy hatalmas madár. Oly magasan, hogy szárnyát érték a napsugarak, amelyek még nem sütötték a földet. Csapásaival aranyló csíkokat rajzolt a levegőbe. Arren fölkiáltott és rámutatott. A mágus meglepetten kapta föl a fejét. Arcát elöntötte a harag és az izgalom. Hangos kiáltást hallatott: „Nam hietha arw Ged arkvaissa!" — ami a Teremtés nyelvén annyit tesz: „Ha Kóbort keresed, itt megtalálod!"

Erre, mint egy aranyrög, zuhanni kezdett, magasba nyújtott szárnnyal, mennydörgésként hasítva a levegőt és orrlyukából füstölgő lángcsóvát fújva, egy ökröt egérként elkapni képes karmait előrenyújtva, a sárkány, akár egy sólyom, leszökkent a vízen ringó tutajra.

A tutajlakók felüvöltöttek. Néhányan a padlóra rogytak, páran a vízbe vetették magukat, mások a helyükön maradtak, szemükben csodálkozással, amely fölülmúlta félelmüket.

A sárkány föléjük tornyosult. Hatalmas, redős szárnyainak hegye között a távolság megvolt vagy kilencvenlábnyi.

A szárnyak csillogtak a napfényben, mint az aranyfüst. Testének hossza sem lehetett kevesebb, de karcsú volt és ívelt, mint egy agáré, mancsai hüllőszerűek, bőrét kígyópikkelyek borították. Keskeny gerincén vaskos, hegyes tüskék sorakoztak, alakjuk, mint a rózsatövisé: háta közepén háromlábnyiak, aztán egyre kisebbek és kisebbek, míg az utolsó a farka hegyén akkora volt csak, mint egy kisebb kés pengéje. Tüskéi szürkék voltak, sárkánypikkelyei is acélszürkék, de volt bennük valami aranyos vibrálás. A szeme zölden világított, hosszúkásan metszett pupillával.

Népét féltve s ezáltal saját félelmét feledve, a tutajlakók vezére olyan szigonnyal lépett elő kunyhójából, amilyeneket bálnavadászatra használtak. Jóval hosszabb volt nála, és tekintélyes, szakállas csonthegyben végződött. Karcsú, inas karját megfeszítve rohant előre, hogy a lendületet is kihasználva belevágja a sárkánynak a tutaj fölé emelkedő, keskeny és gyöngébb pikkelyekkel borított hasába. Döbbenetéből fölébredve Arren megpillantotta őt. Előrevetődve megragadta a karját, mire vele és a szigonnyal összegubancolódva a földre zuhantak.

— Még tán föl is dühítenéd ezzel a hitvány piszkafáddal? — lihegte. — Hadd szóljon hozzá először a sárkányvitéz!

A vezér, akiből kis híján kiszorult a lélek, ostobán bámult a fiúra, a varázslóra, majd a sárkányra. De nem szólt egy szót sem. Ekkor megszólalt a sárkány.

Nem értette senki, csak Kóbor, akihez beszélt, mivel a sárkányok csak az ősi nyelven beszélnek, ez az ő „anyanyelvük". Hangja tompán sziszegett, majdnem úgy, mint egy mérgesen fújó macskáé, de mégis félelmetesen, valami hátborzongató zengéssel. Bárki, aki meghallotta ezt a hangot, dermedten megállt és hallgatott.

A mágus röviden válaszolt, utána ismét a sárkány beszélt, könnyedén lebegtetett szárnyakkal kissé följebb emelkedve. Valahogy úgy, gondolta Arren, mint egy lebegő szitakötő.

Ezután a varázsló csak egyetlen szót szólt: *memeas,* vagyis „eljövök", és a magasba emelte tiszafa varázsbotját. A sárkány állkapcsa szétnyílt. Különös rajzolatban tört elő belőle egy füstgomoly. A hatalmas szárnyak az égzengés hangjával csapkodni kezdtek, erős, égésszagú forgószelet kavartak. A hatalmas test a levegőbe emelkedett, és nehézkesen elszállt észak felé.

A tutajokon nyugalom volt, csak csituló gyereksírás és az anyák nyugtató pisszegése hallatszott. A vízből férfiak másztak vissza a tutajokra, láthatóan szégyenkező képpel. Az ottfelejtett fáklyák tovább égtek, vetekedve az első napsugarakkal.

A mágus Arren felé fordult. Arca fénylett, ami lehetett az öröm, de a visszafojtott harag jele is, mégis csöndes nyugalommal szólt:

— Azonnal indulnunk kell, fiam. Búcsúzz el, akitől illik, azután gyere. — Maga is köszönetet mondott a tutajlakók vezérének, búcsút vett tőle, majd a nagy tutajról elindulva átvágott három, a tánc miatt még mindig szorosan egymás mellett álló másikon, míg el nem ért arra, amelyhez a *Messzilátó*t kikötötték. A hajócska így követte a tutajvárost hosszú útján dél felé, üresen ringva mögöttük. A nyílt tenger gyermekei persze megtöltötték tömlőiket összegyűjtött esővízzel, ellátták őket élelemmel. Így akarván kifejezni tiszteletüket vendégeik iránt, hiszen sokan meg voltak győződve róla, hogy Karvaly a hatalmasok közül való, csak éppen arra támadt kedve, hogy bálnatest helyett emberbőrbe bújjon. Mikorra Arren odaért, már föl is vonta a vitorlát. A fiú eloldotta a kikötőkötelet, mire a csónak abban a pillanatban nekilódult dagadozó vitorlával, mintha erős szél fújna, pedig csak gyenge hajnali szellő lengedezett. Egy széles kanyar után északnak fordult, és sebesen megindult a sárkány nyomában, könnyedén akár egy szélfútta falevél.

Amikor Arren visszanézett, a tutajvárosból már csak néhány szétszórt póznát és a víz szintje fölött lebegő fadarabot látott: a kunyhókat és a fáklyapóznákat. Hamarosan azok is belevesztek a

tenger fölött elömlő fény vibrálásában. A *Messzilátó* szárnyalt előre. A hullámokat hasító gerince finom kristálypermetet szórt a levegőbe, és száguldásuk szele lobogtatta a fiú sörényét, hunyorításra kényszerítette szemhéját.

Nincsen földi szél, amely ily gyorsan röpíthette volna a kis hajót, hacsak nem egy hatalmas vihar, de az el is süllyeszthette volna a tenger vad hullámaiban. Nem e világi szél, hanem a varázsló igéje és hatalma hajtotta előre ilyen sebesen.

Sokáig állt az árboc mellett, és árgus szemekkel nézett előre. Végül leült megszokott helyére a kormányrúd mellett, egyik kezével megragadta, és Arrenhez fordult.

— Orm Embar volt az — mondta —, Magador sárkánya, annak a nagy Ormnak a leszármazottja, aki megölte Vandór-Akbét, és megöletett általa.

— Talán vadászúton járt, uram? — kérdezte Arren, nem lévén biztos benne, hogy társa köszöntötte-é a sárkányt, vagy a rettegés szavával szólt vele.

— Rám „vadászott". Akit a sárkányok keresnek, meg is találják. Ezúttal azért jött, hogy a segítségemet kérje. — Kurtán fölkacagott. — Olyan dolog ez, amit el sem hinnék, ha más mondaná nekem. Hogy egy sárkány egy emberhez fordul segítségért. Ráadásul, hogy éppen ez! Nem a legöregebb, bár nem is fiatal, viszont fajtájának legerősebbike. Nem titkolja a nevét. Nem tart tőle, hogy bárki is hatalma alá vetheti. És nem is próbál lóvá tenni, amint az fajtájának szokása. Sok évvel ezelőtt Magadoron meghagyta az életemet, és elárult nekem egy nagy titkot: annak titkát, hogyan állítható helyre a királyok rúnája. Neki köszönhetem Vandór-Akbé gyűrűjét. De sohasem gondoltam rá, hogy meghálálja a szívességét, egy efféle hitelezőnek!

— És mit kért tőled?

— Azért jött, hogy megmutassa az utat, amelyet keresek — felelte a mágus elkomorulva.

Majd rövid hallgatás után: — Azt mondta: „Nyugaton van egy másik sárkánylovag. Az elpusztításunkon munkálkodik, és még a miénknél is hatalmasabb az ereje.". Mire én: „Még a tiednél is, Orm Embar?". Azt felelte rá: „Még az enyémnél is. Szükségem van rád. Kövess, minél sebesebben!" E megkötő szónak engedelmeskednem kellett.

— Ennél többet nem tudsz?

— Hamarosan többet is megtudok.

Arren föltekerte a kikötőköteleket, helyére tette, és hozzálátott egyéb apró munkálatok elvégzéséhez a hajón, de egész idő alatt lelkében rezgett az izgalom feszültsége, mint egy íj megfeszített húrja, és hangjában is ez a nyugtalanság rezdült, amikor később megszólalt:

— Ez különb útikalauz — mondta rekedten —, mint a többiek

voltak.

Karvaly ránézett és fölnevetett.

— Így igaz! — mondta. — Ezúttal nem tévesztjük el a célt, azt hiszem.

Így indult a két ember hosszú vágtájának az óceán hátán. Ezer mérföld, ha nem több választotta el őket az ismeretlen óceánon a tutajlakók és Magador, minden szigetek legnyugatabbika között. Nap nap után, a ragyogó horizontból kiemelkedve és bíborszínű estébe visszabújva nyugaton, a nap arányló íve és a csillagok ezüstös pályája alatt a csónak észak felé tört előre, egyedül az egész végtelen óceánon.

A nyári verőfényben néha komor viharfelhők gyülekeztek a távolban, bíborszín árnyakat vetve a látóhatárra.

Arren ilyenkor láthatta, amint a varázsló fölállva, szavával és kezének mozdulatával magukhoz intette azokat a felhőket, hogy a csónakra ürítsék gyomruk vízterhét. Ilyenkor csapkodtak a villámok a felhők között, és dühödten bömbölt a mennydörgés. A varázsló mégis ott állt, fölemelt karral mindaddig, amíg az eső le nem zúdult rájuk, a hajón kirakott edényekbe, magába a csónakba és a tengerre, egészen ellapítva a hullámokat félelmes erejével. Mindketten boldogan mosolyogtak ilyenkor, mivel élelmük volt elég, még félre is tehettek belőle, de a jó víznek nagyon is híján voltak. És persze örömmel töltötte el őket, hogy a vihar dühöngő indulata engedelmeskedett a mágus szavának.

Arren elcsodálkozott ezen az erőn, amelyet társa ily könnyedén használt, s végül nem bírta tovább, megszólalt:

— Utunk kezdetén nem használtad a varázserődet!

— Kútfőn az első és az utolsó lecke ez: *Azt tedd csak, ami szükséges! Sohase* többet!

— Akkor a közbülső leckék biztosan arra tanítanak meg, mikor mi szükséges.

— Így van. Mindenkinek tisztelnie kell az egyensúlyt. Amikor maga az egyensúly bomlik meg… mást is figyelembe kell vennünk. Különösen a sietség kényszerét!

— De hogy lehet az, hogy a Délvidék varázslói és mára már talán az egész világéi… még a tutajváros dalnokai is… elveszítették tudásukat, kivéve téged?

— Mivel én semmire sem vágyom a saját tudásomon kívül — felelte Karvaly.

Aztán kisvártatva hozzátette, lágyabb hangon:

— És ha hamarosan el kell veszítenem, legalább addig a lehető legjobban akarom fölhasználni, ameddig tart belőle.

Mostanában valóban volt benne valami könnyelműség, valami őszinte öröm a hatalmának használatában, amit Arren, látván eddigi óvatosságát, még csak nem is föltételezett róla. A mágusok örömet

lelnek a trükkökben, hisz a varázslók mind csalók is. Amikor Karvaly álcázta magát Ront városában, s amivel annyira meglepte Arrent, számára játék volt csupán. Méghozzá könnyű játék olyasvalaki számára, aki nem csupán arcát vagy hangját képes elváltoztatni tetszése szerint, hanem egész testét, sőt lényét is, hogy akaratának megfelelően hallá, delfinné vagy sólyommá váljon. Egyszer például így szólt a fiúhoz:

— Figyelj, Arren! Megmutatom neked Gont szigetét. — Ezzel fölemelte színültig töltött vizesdézsájuk tetejét, és a víz tükrére mutatott. Sok egyszerű vajákos is képes valamilyen képeket varázsolni bármilyen víztükörre. Ezúttal ő is így tett: a tenger szürke síkjából kiemelkedett egy felhőkbe burkolózó hegycsúcs. Azután a kép megváltozott, és Arren világosan láthatott egy magányos szirtet azon a hegyvölgyes szigeten. Mintha egy madár, sirály vagy sólyom lenne, amely a part mellett lebeg a szél szárnyán, úgy látja azt a sziklát, amint kétezer lábnyi mélységben kiemelkedik a megtörő hullámok közül. A magas partszegélyen állt egy kicsi ház. — Az ott Re Albi — mondta Karvaly —, ott lakik az én mesterem, Oromon, aki sok évvel ezelőtt elcsitította a földrengés erejét. A kecskéit pásztorolja most, füveket gyűjt, és őrzi a némaságát. Szeretném tudni, járja-e még a hegyeket. Most már nagyon öreg. De azt biztos tudnám, még most, még itt is tudnám, ha Oromon meghalt volna.

Nem volt szilárd a hangja. Egy pillanatra a kép is megrezdült, úgy látszott, mintha a szikla a tengerbe omlana. De aztán kivilágosodott a kép, és a mágus hangja is biztosabbá vált.

— Szokása volt, hogy késő nyáron, kora ősszel fölmegy a hegyekbe. Így talált meg engem is, amikor csak egy kiskölyök voltam az egyik hegyi faluban. Akkor adta a nevemet. És vele ez egész életemet. — A kép most megváltozott a vízfelszínen, mintha a néző az erdő lombjai között repülő madár lenne, s úgy nézné az alanti, lejtős mezőket, a hófödte csúcsokat és a meredek utat, amely lefelé vezet az aranyoszöld homályba. — Sehol sincs olyan csönd, mint azokban az erdőkben — mormolta maga elé Karvaly elvágyódva.

A kép elhalványult, és a víz felszínén nem maradt más, mint a déli napkorong vakítóan visszatükröződő fénye.

— Oda — mondta Karvaly, huncut villanással a szemében —, ha egyszer még visszajuthatnék, még te sem követhetnél engem.

Előttük föltűnt egy földdarab, kékesen a délutáni világosságban, mint valami távoli, homályos partvonal.

— Az ott Magador? — kérdezte Arren, torkában verő szívvel, de a mágus így felelt:

— Azt hiszem, Obb vagy tán Jessage. Még félúton sem járunk, fiam.

Azon az éjszakán e két sziget közötti átjárón haladtak át. Nem láttak fényeket, de olyan nehéz füst telepedett a levegőre, hogy a tüdejük majd kiszáradt, amikor belehelték. Amikor eljött a nappal, és visszanéztek, a keleti sziget, Jessage végig ki volt égve, amennyire csak a szemük ellátott a parttól a szárazföld felé, és homályos, szürkéskék kupola borult az egész földdarab fölé.

— Fölégették a mezőket — vélekedett Arren.

— Úgy lehet. Sőt a falvakat is. Régebben is éreztem már ilyen füstnek a szagát.

— Hát vademberek élnek itt, nyugaton?

Karvaly megrázta a fejét.

— Földművelők és városlakó népek.

Arren kidülledt szemmel nézte a porrá égett földeket, a kertek fáinak égre meredő, elfeketedett vázát. Arca megkeményedett.

— De mi bajuk lehetett a fákkal? — kérdezte. — Muszáj a füvet büntetniük saját balgaságaik miatt? Vademberek azok, akik lángba borítanak egy mezőt csak azért, mert valami bajuk van a szomszédaikkal!

— Senki sem vezeti őket — mormolta Karvaly. — Nincs királyuk. És minden királyi vér, minden varázsló lélek elfordult tőlük, csak magába réved, és keresi a halálon átvezető kaput. Így volt ott délen is, és azt hiszem, itt is így van.

— És mindez egyetlen ember műve? Azé az egyé, akiről a sárkány beszélt? Lehetetlennek tűnik.

— Ugyan miért? Ha lenne királya a Szigetvilágnak, az is csak egyetlen ember lenne. Mégis uralkodna. Egy ember éppoly könnyen rombolhat, ahogyan kormányozni képes: lehet király és annak pontos ellentéte is.

Hangjában megint az a csúfolódás vagy kihívás csendült, amitől Arrent elöntötte az indulat.

— Egy királynak vannak szolgái, katonái, kengyelfutói és hadvezérei. A király alattvalói kezével kormányoz. De hol vannak az alattvalói ennek az antikirálynak?

— A mi gondolatainkban, fiam. A mi fejünkben. Az önző én az áruló, az én, aki azt kiabálja: *Élni akarok! Égjen porrá akár az egész világ, ha ezzel én életben maradhatok!* Ez a kis, áruló féreg bennünk rág a sötétben, ahogy a kukac a gyümölcsben. Mindannyiunknak a fülébe sugdos. De csak néhányunk érti meg a szavát. A varázslók és a vajákosok. A dalnokok és az alkotók. No és persze a hősök, akik önmaguk énjét keresik. Önmaguk énjét, igazi énjét megtalálni ritka és nagy dolog. Nem sokkal hatalmasabb dolog-é megtalálni és megőrizni ezt az ént *örökké?*

Arren egyenesen Karvaly szemébe nézett.

— Te biztosan azt mondod nekem, hogy nem nagyobb. De akkor

azt is mond meg, hogy miért! Amikor elindultunk erre az útra, még gyermek voltam, gyermek, aki nem hisz a halálban. Te talán még most is ezt a gyermeket látod bennem, de azóta már tanultam valamit. Meglehet, nem sokat, de az nem semmi. Megértettem, hogy létezik halál, és egyszer nekem is meg kell halnom. De azt nem tanultam meg, hogy örömömet is lelhetném ebben a tudásban, hogy üdvözölnöm kellene a te vagy a saját halálomat. Ha egyszer szeretem az életet, nem kell egyúttal gyűlölnöm a végét? Mondd, miért ne kívánnám a halhatatlanságot?

Arren vívómestere Berila városában hatvan körül járhatott, alacsony volt, kopasz és hideg, mint egy kígyó. A fiú hosszú évekig ki nem állhatta, annak ellenére, hogy tudta: kitűnő kardforgató. Ám egy szép napon rést talált mestere védelmén, és nem sok kellett volna hozzá, hogy lefegyverezze őt. Azóta nem feledheti azt a hitetlenkedő, elképedt örömet, ami a mestere rideg arcán fölvillant, azt a megkönnyebbülést, azt a boldogságot, hogy egyenlővel, végre egyenlővel áll szemben! Attól a perctől kezdve a vívómester kíméletlenül hajtotta őt, s valahányszor vívtak egymással, ugyanazt az elégedett mosolyt láthatta az öregember arcán, amely mind fényesebben ragyogott, ahogy tanítványa egyre jobban sarokba szorította.

Ugyanez a mosoly villant fel most Karvaly arcán: az acél csillanása a napsugárban.

— Miért is ne kívánnád a halhatatlanságot? Hogyan tehetned, hogy nem vágyódsz utána? Minden lélek erre vágyakozik, és létének alapját ez a csökönyös vágyakozás jelenti. De vigyázz! Te azon kevesek egyike vagy, akik el is érhetik e kívánságuk teljesülését.

— És akkor?

— Akkor a világot hamis király uralja majd, az emberek tudása feledésbe merül, a dalnokok hangja elnémul, a szem megvakul. Ezt… ezt az egész világot sújtó járványt, ezt a sebet keressük most, hogy meggyógyíthassuk. Két dolog létezik, Arren, kettő, ami egyet alkot: a valóság és az árnyéka, a fény és a sötétség. Az egyensúly két oldala. Az élet a halálból keletkezik, és a halál az élet következménye. Mivel kiengesztelhetetlenül ellenségesek, folytonosan viaskodnak egymással: ők szülik egymást folyvást és folyvást. És velük együtt születik újjá minden: az almafák virága és a csillagok fénye. Az életben rejtőzködik a halál. A halál magában rejti az újjászületést. Mit ér akkor az élet halál nélkül? A változatlan, örökké tartó, végtelen élet? Mi az, ha nem maga a halál? Az elmúlás, az újjászületés nélkül!

— Ha minden ennyire rajta múlik, ha egyetlen ember léte fölboríthatja az egész egyensúlyát… de hát ez nem lehet… ez megengedhetetlen… — Ezzel zavarodottan elhallgatott.

— Ugyan ki engedheti meg? És ki tilthatja meg?

— Nem tudom.

— Én sem. Azt viszont tudom, mekkora bajt okozhat egyetlen ember, egyetlen élet. Túlságosan is jól tudom. Azért tudom, mert magam is megtettem. Elkövettem ugyanezt a gonoszságot, ugyanezzel a tébolyult gőggel a szívemben. Megnyitottam a kaput a világok között, csak egy résnyire, kicsi résnyire, hogy bebizonyíthassam: erősebb vagyok a halálnál. Ifjú voltam még és nem találkoztam az elmúlással, ahogyan te sem… Ezzel elvettem Nemmerle főmágus erejét: tudásába és életébe került, hogy ismét becsukhassa azt a kaput. Nézd meg ezt a jelet, annak az éjszakának a jelét az arcomon. De azt a rémet mégis megöltem. Ó, Arren, a fény és a sötétség közötti kapu kinyitható. Rettenetes erőre van szükség hozzá, de mégis meg lehet tenni. Hanem ha vissza akarjuk csukni… ez már egészen más dolog.

— De uram, amiről beszélsz, az biztosan más, mint ez…

— Miért, mert én jó ember vagyok? — Karvaly tekintetében ismét a sólyom szemének acélos hidegsége villant. — De mi az, hogy jó ember, Arren? Jó ember az, aki nem tesz semmi rosszat, aki nem nyitja ki a sötétség kapuját, s akiben magában sincs sötétség? Nézd meg jobban, fiam! Nézz kicsit előbbre. Szükséged lesz még arra, amit megtanulhatsz, hogy eljuthass oda, ahova el kell menned. Nézz mélyebben magadba! Hát nem hallod a hívó szót: *gyere*! Hát nem azt követted eddig is?

— De igen. Én… nem felejtettem el. De azt hittem… azt gondoltam, hogy ez a hang az… övé.

— Igaz. Az övé. És a tiéd is. Hogyan szólhatott volna hozzád a tengereken, ha nem a te saját hangodon? Vajon miért van, hogy azokat hívja, akik képesek meghallani? A mágusokat, vajákosokat, teremtőket és útkeresőket, akik figyelnek e belső hívó szóra? És vajon miért nem szólít engem? Mert tudja, hogy én nem hallgatnék rá. Még egyszer meg sem hallanám azt a hangot. Te hatalomra születtél, Arren, akárcsak én: hatalomra az emberek, az emberek lelke fölött. És mi ez, ha nem az élet és halál fölötti hatalom? Te fiatal vagy, s ott állsz a lehetségesség határán, az árnyak világának küszöbén, az álmok birodalmának szélén, és hallod, amint hozzád szól a hang: *gyere*! De én, aki öreg vagyok, aki már megtettem, amit meg kellett tennem, aki a fényben állva nézek szembe saját halálommal, minden lehetőség végével, én tudom, hogy csak egyetlen igazi és birtoklására érdemes erő van. És ez az erő nem a szerzés hatalma, hanem az elfogadásé.

Jessage már a hátuk mögött maradt. Csak egy kékes piszokfolt, egy távoli pötty volt a tengeren.

— Akkor hát én az ő szolgája vagyok — mondta Arren.

— Az vagy. Én pedig a tied.

— De végül is, ki ő? Mi ő?

— Egy ember, azt hiszem… mint te vagy én.

— Talán az, akiről egyszer már beszéltél… Enyhely varázslója, aki visszaparancsolta e világra a holtakat? Ő lenne az?

— Könnyen meglehet. Nagy hatalma volt, és az egészet a halál tagadására használta föl. Ismerte a pálni törvények hatalmas erejű varázsigéit. Ifjú voltam és ostoba, amikor magam is használtam egyiket, szörnyű bajt hozva ezzel magamra. Ám ha egy öreg és erős ember használja őket, mit sem törődve a következményekkel, mindannyiunkra elhozhatják a pusztulást.

— Nem azt mondtad, hogy az az ember már meghalt?

— Igaz — felelte Karvaly —, azt mondtam.

Ezután többet nem beszéltek.

Éjszaka a tenger tele volt tűzzel. A *Messzilátó* orráról élesen visszacsapódó hullámok és minden, a felszín közelében úszó hal mozgása eleven és erős fénnyel sziporkázott. Arren a párkányon nyugvó karjára hajtott fejjel szemlélte a habzó és tekergő ezüstös sugárzást. Belemártotta a kezét a vízbe, majd kiemelte, mire lágy fény csörgött le az ujjairól.

— Idenézz! — kiáltotta. — Én is varázsló vagyok!

— Ez az adottság benned nincs meg — válaszolta útitársa.

— No hiszen, sok hasznomat veszed nélküle — mormolta a fiú tovább nézve a szüntelen vibrálást —, ha majd találkozunk az ellenséggel.

Abban reménykedett ugyanis, méghozzá kezdettől fogva, hogy a főmágus azért választotta őt, egyedül őt erre az utazásra, mert rejlik benne valamilyen titokzatos, veleszületett ős erő, Morred után, amely majd a végszükség esetén, a legsötétebb órán életre kel, s így megmentheti magát, urát és az egész világot az ellenségtől. Most utoljára, még egyszer erre a reménységre gondolt, és ráébredt, hogy elvesztette. Olyan volt ez, mintha arra emlékezne, hogy kisfiú korában égető vágyat érzett apja koronájának felpróbálására, és keservesen sírt, amikor nem engedték meg neki. Ez a reménysége éppoly elvetélt és gyermeteg volt. Nem volt benne semmi varázserő, és nem is lesz sohasem.

Még eljöhet az idő, amikor fölteheti, sőt föl kell tennie atyja koronáját, hogy Rosszán fejedelmeként uralkodjon majd. Most azonban kis dolognak tűnt ez, ahogy hazája is kicsiny és távoli helynek. Nem jelentett ez hűtlenséget. Csupán a hűsége nagyobb dologhoz kötötte immár, maga is megnőtt, és magasra törő reményeket táplált. Saját gyöngéit is megismerte, s így azt is megtanulta, hogyan mérheti föl igazi erejét. Azzal tisztában volt, hogy erős. De mit ér ez az erő, ha nincsenek különleges adottságai, nincs mit fölajánlania mesterének szolgálatain és őszinte szeretetén kívül? Elég lesz-e mindez ott, ahová most igyekeznek?

Karvaly mindössze ennyit mondott:

— Sötét helyre kell vinnünk a gyertyát, hogy láthassuk a fényét. — Arren megpróbált vigaszt meríteni szavakból, mégsem jött el számára az igazi megnyugvás.

Amikor másnap reggel fölébredtek, szürke volt az ég, és szürke volt a tenger. Az árboc fölött opálos kékké világosodott az égbolt, mivel a köd alacsonyan telepedett a vízre. Az északi emberek, mint a rosszáni Arren vagy a gonti Karvaly, szívesen látták a ködöt, mint valami régi jó barátot. Lágyan burkolta be a csónakot, nem láthattak messzire, de úgy érezték magukat, mint valami barátságos szobában, a fény kopár világa és a kemény szelek után. Lassan visszatértek saját éghajlatukba: körülbelül Kútfő magasságában járhattak ekkortájt.

A ködös vizektől, amelyeken éppen hajóztak, mintegy hétszáz mérföldnyire keletre tiszta napsugarak fürösztötték a kútfői domb zöld koronáját, a szent liget fáinak lombját és a Nagy Ház magas, meredek tetejét.

A déli torony egyik szobájában, egy igazi varázslóműhelyben, amely tele volt retortákkal és lombikokkal, pocakos, szűk nyakú üvegpalackokkal, vastag falú kemencékkel és kis lángú melegítőlámpákkal, fogókkal, fújtatókkal, munkapadokkal és csipeszekkel, ezernyi dobozzal, üvegcsével és lekötözött tetejű csuporral, rajtuk köznyelvi vagy titkosabb rúnákkal, az alkímia, az üvegfúvás, fémötvözés mesterségének, a gyógyítás tudományának mindeme kellékeivel telezsúfolt asztalok és polcok között állt Kútfő két mestere: a Változtató és a Hívó.

Az őszülő hajú Változtató egy nagy, csiszolatlan gyémánthoz hasonló követ tartott a kezében. Hegyikristály volt, mélyében halványan ametiszttel és valami rózsaszínű anyaggal színezve, különben tiszta, akár a víz. Ha valaki belenézett, a tisztasága mélyén mégis láthatott valami szennyezést. Felülete semmit sem tükrözött vissza a környező, külső valóságból. Mélysége sok rétegben tárult föl, egyre távolabb és távolabb, míg el nem vezetett az álmok világába, ahonnan már nem volt visszaút. Ez volt Szeliát köve. Sokáig volt Út fejedelmeinek birtokában, néha csupán mint kincstáruk dísze, máskor álomhozó varázsszerként vagy gonoszabb mesterkedésre is használták, mivel ha valaki túlságosan soká és avatatlanul bámult feneketlen mélységeibe, elveszíthette a józan eszét. Az Útról származó főmágus, Genser hozta magával Kútfőre a követ, mivel egy valódi varázsló kezében a kristály megmondta az igazságot.

Persze minden egyes embernek más és más az igazsága.

Változtató kezében tartotta a követ, és egyenetlen felületén keresztül végtelen, halvány színekben játszó és vibráló mélységeiben elmerülve hangosan sorolta, mi mindent lát benne.

— Magam előtt látom a földet, mintha Onn hegyén állnék a világ

közepén, és minden itt lenne a lábam alatt a legmesszibb peremvidék legtávolabbi szigetéig és még azon is túl. Minden világosan látható. Hajókat látok Ilién vizein, látom a kemencék tüzet Sziklaréven, és látom e torony tetejét, ahol most állunk. De Kútfőtől lejjebb már semmit. Nincsenek földek délen. Nincsenek szigetek nyugaton. Nem látom Gázlóit ott, ahol lennie kellene, sem a Nyugati Peremvidék egyetlen szigetét, még a legközelebbi Pendort sem. Hová tűnt Eszk és Szorreszk? Rosszánt homály fedi, valami szürkeség, mint egy pókháló. Valahányszor belenézek, újabb szigetek hiányoznak, s ahol egykor voltak, nincs más, csak a sima tenger. Mint a Teremtés napja előtt… — Az utolsó szón megbicsaklott a hangja, mintha nehezen akarná elhagyni a száját.

Letette a követ elefántcsont tartójára, és ellépett mellőle. Jóindulatú képe megnyúlt.

— Mondd, te mit látsz? — kérdezte társát.

A Hívó Szó mestere fölvette a kristályt, és lassan forgatta, mintha durva felületen azt a helyet keresné, ahol tekintete beléhatolhat. Sokáig babrált vele feszült arckifejezéssel. Végül letette, és ennyit mondott:

— Keveset látok, Változtató. Töredékeket, részleteket. Nem állnak össze egésszé.

Az ősz hajú mester ökölbe szorította a kezét.

— Nem különös már ez is?

— Hogy érted?

— Gyakran cserbenhagy a látásod? — kiáltotta a Változtató, mintha megmérgedt volna. — Hát nem látod, hogy valami… — Pár mély lélegzetet vett, mielőtt folytatta volna. — Hát nem érzed, hogy egy kéz fogja be a szemedet, ahogyan az én számat is?

— Túlságosan fáradt vagy, uram — mondta a Hívó.

— Hívd elő a kő valóságát! — szólt a Változtató uralkodva magán, de mégis szokatlanul feszült hangon.

— Miért?

— Miért? Azért, mert kérlek rá!

— Ugyan, Változtató, civakodunk itt, mint valami kölykek a majomketrec előtt! Hát gyermekek vagyunk mi?

— Igen! Azzal szemben, amit Széliét kövében láttam, gyermeknek érzem magam. Egy rémült kisgyereknek. Hívd elő a kőből a valóságot! Talán könyörögjek hozzád?

— Ne, ne! — mondta a termetes mester, de eltorzult az arca, és elfordult idősebb társától. Azután szélesre tárta a karját, ahogy tudománya leghatalmasabb varázsigéinek kimondása előtt illett, fölemelte a fejét, és elsorolta a hívó ige szavait. Miközben beszélt, Széliét kövében világosság gyulladt. A helyiség elsötétedett körülötte. Összesűrűsödtek az árnyak. Amikor már egészen mély volt az árnyék,

és a kő vakítóan fénylett, tenyerébe fogta és arca elé emelte azt, és tekintetét belemélyesztette a belőle áradó sugárzásba.

Néhány pillanatig hallgatott, majd megszólalt:

— Látom Széliét szökőkútjait. A tavakat és medencéket, a vízeséseket, az ezüstfüggönyt csöpögtető barlangokat, amelyek előtt mohapárnán páfrányok nőnek, látom a reszkető homokot, a víz szökellését és áramlását, amint kitör a föld mélyében fakadó forrásokból, látom a buzgó áradat, az örök forrás csodáját… — kántálta lágyan. Azután elhallgatott, s egy ideig némán állt, arca ezüstösen csillogott a kristály fényében. Hirtelen érthetetlenül fölordított, a követ nagy koppanással elejtette, térdre hullott, és kezébe temette az arcát.

Eltűntek az árnyak. A zsúfolt szobát megtöltötte a nyári nap világossága. A nagy kő az egyik asztal alatt hevert a porban, a szemét között — sértetlenül.

A Hívó előrenyúlt tétován, és megragadta a másik kezét, mint egy riadt gyermek. Mélyet sóhajtott. Végül talpra állt, majd bizonytalan hangon, valami mosolyfélét erőltetve arcára így szólt:

— Még egyszer nem fogadok szót neked, uram.

— Mondd, mit láttál, Torion?

— Láttam a szökőkutakat. Láttam, hogy kiapadnak, a patakok kiszáradnak, a források száját eltömi a homok. Alul meg minden fekete volt és száraz. Te láttad a tengert a Teremtés előtt, de én azt láttam… ami mindenek után jön el… láttam a megsemmisülést. — Megnedvesítette az ajkát. — Szeretném, ha itt lenne a főmágusunk — sóhajtotta.

— Én pedig azt szeretném, hogy mi legyünk ott vele.

— Hol? Senki sincs, aki e percben megtalálhatná őt. — Ezzel Hívó kinézett az ablakon a sima, ártatlanul kék égre. — Semmiféle üzenet nem juthat el hozzá, semmilyen hívó szó nem érhet el a füléig. Arra jár most, ahol te az üres tengert láttad. Ahhoz a helyhez közeledik, ahol a források kiszáradnak. Ott jár, ahol a mi tudományunk mit sem ér… Bár lehet, hogy mégis akadnak olyan igék, amelyek eljuthatnának hozzá, talán a pálni törvények között.

— De azok olyan varázsszók, amelyekkel a holtak hívhatók vissza az élők közé.

— Mások meg élőket a halottak közé.

— Nem gondolod tán, hogy meghalt?

— Azt gondolom, hogy a halál felé halad, oda hajszolja valami. Ez történik velünk is. Elhagy a hatalmunk, eltávozik az erőnk, a reményünk és a szerencsénk. Kiszáradnak a forrásaink.

A Változtató egy darabig gondterhelt képpel nézett a másikra.

— Nem hiszem, hogy küldöncöt kellene utána menesztenünk, Torion. Ő már régen tudta, mi után kutat, hamarabb, mint ahogy mi

megsejtettük — mondta végül. — Számára olyan a világ, mint ez a kő: szemléli és látja, mi van benne és minek kell lennie… Nem segíthetünk neki. A hatalmasabb varázsigék igen veszedelmessé válhatnak, és a legnagyobb veszély abban a törvényben rejlik, amelyről szóltál. Itt kell maradnunk, ahogy ő utasított bennünket, ügyelnünk kell Kútfő falaira és arra, hogy ne merüljenek feledésbe a nevek.

— Valóban — hagyta jóvá a Hívó —, de most megyek, és végiggondolom az egészet. — Ezzel távozott a toronyszobából, valahogy furcsán feszes léptekkel, nemes, sötét fejét magasra tartva.

Másnap reggel fölkereste őt a Változtató. Hiábavaló kopogtatás után a szobájába lépve a kőpadlón találta őt elterülve, mintha súlyos csapás terítette volna le a földre. Karjai széttárva, mintha a hívás igéjét mondaná éppen, de keze hideg volt, és nyitott szeme vakon meredt a semmibe. A Változtató mellétérdelt, és varázserejét latba vetve háromszor is igazi nevén szólította, mégsem mozdult. Nem volt halott, de csak annyi élet maradt benne, amennyitől lassan vert a szíve, és éppen csak lélegzett. A Változtató megragadta a kezét, és keményen tartva suttogta:

— Ó, Torion, kényszerítettelek rá, hogy nézz bele a kőbe. Én tettem ezt veled. — Kisietett a szobából, és hangos szóval mondta mindazoknak a mestereknek és tanulóknak, akikkel találkozott: — Az ellenség betört közénk, Kútfőre, a jól védett helyre, hogy egyenesen a szívünkre mérjen csapást. — Bár igazán nyájas ember volt, olyan túlvilláginak és hidegnek tűnt, hogy mindenki, aki látta, megrettent tőle. — Nézzétek meg a Hívó Szó mesterét — mondta. — Ki hívhatja vissza az ő szellemét, ha maga a mester távozik közülük?

Elindult a saját kamrája felé. Mindenki félrehúzódott az útjából.

Gyorsan elküldték a Gyógyítóért. Utasítására ágyba fektették és meleg takarókkal bebugyolálták Toriont, a Hívót. De nem kotyvasztott semmilyen főzetet, és éneket sem mondott fölötte, amivel segített a megtört testeken és megbomlott lelkeken. Mellette volt egyik tanítványa is, egy fiatal fiú, még nem avatták varázslóvá, bár ígéretes tehetséget mutatott a gyógyítás művészete iránt. Ő kérdezte félénken:

— Mester, semmi sincs, amit tehetnénk érte?

— Nincs, a falnak ezen az oldalán — válaszolta a Gyógyító. Eljutván a tudatáig, kihez is beszél, még hozzátette: — Nem beteg ő, fiam; de ha lázas lenne vagy valami testi nyavalya gyötörné, akkor sem hiszem, hogy sok hasznát vehetnénk itt a tudományunknak. Mintha nem lenne elég gyógyítóerő a varázsfüveimben, és bár kimondom a titkos igéket, azoknak sincsen semmi hatásuk.

— Olyasmi ez, amit tegnap mondott a Dalnokmester. Megállt egy dal közepén, amit éppen tanított nekünk, és így szólt: „Nem tudom, mit jelent ez a dal” — ezzel kisétált a teremből. Néhányan fölnevettek,

de én úgy éreztem, mintha a föld csúszott volna ki a talpam alól.

A Gyógyító az ifjú világos, értelmes arcába nézett, azután le, a Hívó hideg és merev képére.

— Visszatér közénk, meglásd — mondta. — A dalok nem merülhetnek feledésbe.

Ezen az éjszakán a Változtató eltávozott Kútfőről. Senki sem látta, milyen módon vagy alakban. Hálófülkéjének ablaka egy kertre nézett. Reggel nyitva volt az az ablak, neki pedig hűlt helyét találták. Gondolták, hogy átformálta magát, saját átalakító művészetével valami madárrá vagy állattá, esetleg felhővé vagy széllé, hiszen semmilyen alak vagy anyag nem volt hozzáférhetetlen számára. Így távozhatott el Kútfőről, talán hogy a főmágus nyomába eredjen. Azok, akik tudták, hogy az alakváltoztatót hogyan ejthetik csapdába saját igéi, ha valami baj van a varázserővel vagy a tudással, féltették őt, de nem árultak el semmit a félelmeikből. Így tehát már három mester hiányzott a Bölcsek Tanácsából. Ahogyan teltek-múltak a napok, és a főmágus felől nem jött semmi hír, a Hívó tetszhalottként hevert betegágyán és a Változtató sem tért vissza, a Nagy Házban eluralkodott a dermesztő bizonytalanság. A növendékek súgdolóztak maguk között, némelyek még azt is pedzegették, hogy elmennek Kútfőről, hiszen nem tanították már nekik azt, aminek az elsajátítása végett idejöttek.

— Még az is lehet — pusmogta egyikük —, hogy mindez kezdettől fogva csupa hazugság volt, ezek a titkos tudományok és rejtélyes erők. Az összes mester közül már csak a Kezek mestere végzi a bűvészmutatványait, azokról meg úgyis tudjuk, hogy csupa trükk és illúzió az egész. A többiek meg, lám rejtőzködnek vagy megtagadják, hogy bármit is csináljanak, mert a hókuszpókuszaik cserbenhagyták őket.

Hallgatói közül az egyik még rá is duplázott:

— Hát mi is végül ez az egész varázslás? Mi ez a mágikus tudomány valami csalóka látszaton kívül? Megszabadított-e már valakit is a haláltól, vagy legalább adott bárkinek is hosszabb életet? Ha a varázslóknak tényleg akkora erejük lenne, amilyennel kérkednek, akkor biztosan örök életűek lennének!

És egymással versengve sorolták a nagy mágusok pusztulását: hogyan esett el Morred a csatában, hogyan végzett Neregerrel a Szürke mágus, Vandór-Akbéval pedig egy sárkány, Genserrel, az utolsó fővarázslóval pedig valami közönséges betegség. Úgy halt meg az ágyában, mint bármely közönséges halandó. Némelyek majdhogynem örömmel hallgatták ezt a pletykálkodást, mivel a szívük tele volt féltékenységgel és irigységgel, mások azonban őszintén kétségbeestek.

Mindezen idő alatt a Formák mestere magányosan kuporgott bűvös ligetében, és senkit sem engedett a maga közelébe.

Az Ajtónálló volt az egyedüli talán, aki semmit sem változott, bár őt is alig látták. Az ő tekintetében nem bujkáltak árnyak. Csak mosolygott, és készen tartotta a Nagy Ház kapuit ura visszatértének esetére.

TIZENEGYEDIK FEJEZET
A sárkányok útja

A Nyugati Peremvidék legtávolibb szigeteinek tengerén, egy hűvös, fényes reggelen a Bölcsek szigetének ura fölébredt, elgémberedett tagjait ropogtatva fölült, és nagyot ásított. Pillanat múltán nyújtózkodva mutatott észak felé, fölhívta szintén ásítozó útitársának figyelmét.

— Ott van két sziget. Látod őket? A Sárkányok útjának két legdélibb pontja.

— Sasszemed van, uram — mondta Arren, miközben álmos szemét meresztette a tengerre, és nem látott semmit.

— Lám, ezért vagyok a „Karvaly" — felelte a varázsló.

Hangja vidám volt, úgy látszik, lerázta baljós gondolatait és rossz előérzetét. — Hát nem látod őket?

— Csak sirályokat látok — mormogta Arren szemét törülgetve és végigfürkészte a csónak előtt a kékesszürke látóhatárt.

A varázsló fölnevetett.

— Még egy sólyom sem látna meg holmi sirályokat húszmérföldnyi messziségből.

Amint a nap lassan a keleti pára fölé emelkedett, a levegőben szállongó apró alakok megcsillantak, mint az aranypor a vízben vagy valami pihék a napsugárban.

Arren ekkor rájött, hogy sárkányokat lát.

Ahogy a *Messzilátó* közeledett a szigetek felé a fiú már tisztábban látta a szél hátán bukfencező és köröző sárkányokat. A szíve is velük szállt a magasban, könnyed örömmel, a beteljesülés olyan örömével ami már szinte fájt. Benne volt ebben a repülésben a múlandóság gyötrelmes dicsősége. Szépségük iszonyatos erőből, zabolátlan vadságból és az értelem szárnyalásából kovácsolódott össze. Gondolkodó lények voltak a sárkányok, volt saját beszédük és ősi bölcsességük: röptükben elszánt és akaratos összhang tündökölt.

Arren nem szólt semmit, csak azt gondolta magában: „Nem számít semmit, mi jöhet még ezután, hogy láthattam a sárkányokat a hajnali szelek szárnyán…"

Az alakzatok néha összekuszálódtak, a körök megtörtek, s röptében egyik-másik sárkány az orrlikából hosszú lángnyelvet fújt ki, amely egy pillanatig éppúgy kunkorodott a levegőben, mint a gazdája elnyúló, kecses ívbe görbülő, csillogó teste. A képet figyelve a varázsló megjegyezte:

— Mérgesek. A haragjukat táncolják ki magukból a szélben. — Majd hozzátette: — Na, most benne vagyunk a darázsfészekben. — A

sárkányok ugyanis megpillantották a hullámokon bukdácsoló apró vitorlát, s egyik a másik után hagyta abba körtáncát, és elnyúló, lapos ívben, hatalmas szárnyaival lassan evezve közeledett egyenesen a csónak felé.

A mágus Arrenre nézett, aki keményen markolta a kormányrudat, hogy megküzdjön a szemben futó, kemény hullámokkal. Keze biztosan tartotta a kormányt, miközben szemét le se vette volna azokról a csapkodó szárnyakról. Karvaly elégedetten elfordult tőle, és az árboc mellett állva kiparancsolta a varázsszelet a vitorlából. Fölemelte botját, és hangosan beszélni kezdett.

Hangjának hallatán és az ősi nyelv szavait megértve némelyik sárkány megfordult röptében, és szétszóródva visszaröpült a szigetek felé. Mások megálltak, egy helyben lebegtek, elülső mancsaik kardpengényi karmait kieresztették, de féken tartották magukat. Egyikük közvetlenül a víz színe fölé ereszkedett, úgy szárnyalt lassan feléjük, alig két szárnycsapással máris a csónak fölött járt. Zománcos hasa éppen csak elsuhant az árboc csúcsa fölött. Arren látta vállizülete és melle között a belső oldalon a ráncos, csupasz bőrfelületet, amely szemükkel együtt a sárkányok egyetlen sebezhető pontja, feltéve, ha a dárdát heroikus erővel hajítja valaki rájuk. A hosszú fogakkal teli szájból előtörő füst fojtogatta, s vele együtt valami rothadó bűz árasztotta el, amitől összegörnyedt, és öklendezni kezdett.

Az árnyék elhúzott fölöttük. Azután visszafordult, és éppoly alacsonyan, mint az imént, közeledett. Arren ezúttal hamarabb megérezte a kemence forró lehelet hevét, mint a füstöt. Hallotta Karvaly tiszta haragos kiáltását. A sárkány megint elszállt fölöttük. Aztán hirtelen vége volt az egésznek. Mind elröpültek, vissza a szigetek felé, mint valami szélfútta zsarátnokok.

Arren visszafogta lélegzetét, és letörölte homlokáról a hideg verejtéket. Társára nézve látta, hogy annak haja hamuszürkévé vált: a sárkány tüzes lehelete megpörkölte hajszálainak végét. A vitorla súlyos vászna is barnára égett az egyik oldalon.

— A fejedre mintha hamut hintettek volna, fiú.

— A tiédre is, uram. Karvaly meglepetten simított végig a haján.

— Szóval így állunk. Ez bizony arcátlanság volt a javából, de nem akarok összeakaszkodni ezekkel a teremtményekkel. Úgy néz ki, mintha megbolondultak volna vagy halálra ijedtek volna. Nem szóltak egy szót sem. Még sohasem hallottam olyasmiről, hogy egy sárkány szó nélkül lecsapjon, még ha csupán az áldozatának a megrémítése is a célja… Hát akkor gyerünk tovább! Soha ne nézz a szemükbe, Arren. Inkább fordítsd el az arcodat ha kell. Innen már a világ szelével haladunk. Elég erősen fúj dél felől, és meglehet, hogy más dolgokra jobban kell majd a tudományom. Tartsd irányban a hajót, ahogy most fut.

A *Messzilátó* előrelendült, és hamarosan bal kéz felől föltűnt egy sziget a távolban, jobbról meg az a kettő látszott, amelyeket először pillantottak meg. Ez utóbbiak alacsony szirtekként emelkedtek ki a tengerből, és a kopár sziklákat teljesen beborította a sárkányok fehér ürüléke meg az apró, feketefejű csérek tömege, amelyek vígan fészkeltek a hatalmas lények között.

A sárkányok fölemelkedtek a magasba, és úgy köröztek az égen, mint a keselyűk szoktak. Egyikük sem csapott le többször a hajóra. Néha rikoltottak egymásnak valamit, magas, éles hangon, de még ha szavakat formáztak is a kiáltásaik, Arren nem értett belőlük semmit.

A csónak megkerült egy kisebbfajta kiszögellést, és ekkor megpillantott valamit a parton, amit először valami várromnak nézett. Egy sárkány volt az. Egyik szárnya a teste alá gyűrődött, a másikat szélesen kinyújtotta a homokon, a vége belógott a vízbe, s a partra futó hullámok játékosan lebegtették kicsit, csúfondárosan utánozva a repülés mozdulatait. Hosszú kígyóteste végignyúlt a homokon és a sziklákon. Az egyik mellső lába hiányzott, bordáinak hatalmas ívéről lehasadt a bőr és a hús, hasa föl volt tépve, a homokot körülötte több ölnyire feketére festette a mérges sárkányvér. A teremtményben mégis volt némi élet. A sárkányok olyan szívósak, hogy csak velük azonos hatalmú varázserő képes gyorsan kioltani életüket. Zöldarany szeme nyitva volt, amint a csónak elhúzott előtte, súlyos, hosszúkás feje megmoccant egy kicsit, és kitáguló orrlyukaiból szaggatott hörrenéssel vérpermettel kevert füstgomoly tört elő.

A haldokló sárkány és a tenger széle közötti part homokját földúlták és megszaggatták a többi sárkány lábainak és súlyos testének nyomai, szétszórt belső részeit beletiporták a földbe.

Sem Arren, sem Karvaly nem szólt mindaddig, amíg jócskán el nem távolodtak ettől a szigettől és kint nem jártak a Sárkányok útjának szűk, sziklazátonyokkal és szirtekkel teli csatornáján, a kettős szigetlánc északi sora felé haladva. Ekkor Karvaly csak ennyit mondott:

— Kegyetlen volt ez a látvány. — És hangja hidegen, gyengén csengett.

— Ezek meg… megeszik a saját fajtájukat?

— Nem. Nem különben, mint mi, emberek. Inkább megőrjítette őket valami. Elveszítették a beszédkészségüket. Ők, akik korábban beszéltek, mint az ember, akik régebbiek bármely más eleven teremtménynél, ők Segoy gyermekei… még őket is visszataszította valami az állatok tudatlan némaságába. Ó, Kalesszin! Hová röpítettek szárnyaid? Hát azt kellett megérned, hogy fajtádat ilyen szégyen érje? — Hangja úgy zengett, mint egy megkondított fémharang, miközben magasra emelt fejjel fürkészte az eget. De a sárkányok elmaradtak mögöttük, alacsonyabban keringtek a sziklás szigetek fölött, a

vérmocskos partnál. Fölöttük nem volt semmi más, csak a kék égbolt és a déli verőfény.

Abban az időben a főmáguson kívül nem élt olyan ember, aki megjárta már a Sárkányok útját, vagy egyáltalán látott valamit belőle. Húsz vagy tán még több évvel azelőtt ő már végigment rajta egyszer, keletről nyugatra és vissza. Egy tengerjáró ember számára ez rémálom volt és maga a csoda. A víz kék csatornák és zöld tocsogók útvesztője volt, ahol most kézzel, varázsigékkel és a legnagyobb óvatossággal haladtak előre Arrennel, kicsiny hajójukkal a szirtek és zátonyok között. Jó részük sekélyen rejtőzött a víz alatt, némelyiket csak félig takarták el a hullámok, és legtöbbjüket vastagon benőtte a vízikökörcsin, a kacsakagyló és a hosszú levelű tengeri hínár. Olyanok voltak, mint kagylós hátú moszatszakállú gonosz szörnyetegek. Mások meredek sziklákként, tornyokként emelkedtek a tengerszint fölé, teljes vagy félbetört íveket alkotva, akár valami csipkés falak, fantasztikus állatformák, medvehát vagy kígyófej alakjában. Mind nagy volt és torz, elmosódott, mintha eleven élet pislákolna bennük. A hullámok harsány lihegéssel ostromolták őket, s nedvesen csillogott rajtuk a lecsapódó kesernyés pára. Az egyik sziklában déli irányból világosan felismerhető volt egy ember csapott válla és nemes feje, amint gondolataiba mélyedve hajol a tenger fölé. Miután azonban észak felől megkerülték, az emberalak semmivé vált, s csak egy mély üreg tátongott előttük, amelynek nyílásán dörögve és csattogva törtek be és tolakodtak ismét elő a tarajos hullámok. Hangjuk majdnem érthető szavakat vagy szótagokat formált. Ahogy távolodtak tőle, a zavaros locsogás elhalkult, a hang világosabbá tisztult, mire Arren meg is kérdezte:

— Miféle hang szól abból a barlangból?

— A tenger hangja.

— De valami szót mormol.

Karvaly hegyezte a fülét. A fiúra nézett, majd vissza az üregre.

— Te mit hallasz benne?

— Mintha azt mondaná: *áhm.*

— Az ősi nyelven ez a kezdetet jelenti vagy a régi időket. Én viszont úgy hallom, azt mondja: *óhbb,* ez pedig a „vég” szónak egyik formája. Oda nézz, előre! — kiáltott föl hirtelen, mintha Arrent figyelmeztette volna.

— Sekély zátony! — És bár a *Messzilátó* macskaügyességgel siklott át a veszedelmek között, jó ideig lefoglalta figyelmüket a kormányzás nehéz feladata, miközben az érthetetlen szót mormoló barlang lassan eltávolodott és elhallgatott mögöttük.

Most már mélyebb vizeken jártak, kitörtek a szirtek világának fantáziaszüleményei közül. Előttük toronymagasan emelkedett ki a vízből egy sziget. Fekete sziklái sok-sok hasábból álltak össze, amelyek

élükkel illeszkedtek egymáshoz, lapos felületükkel néztek feléjük, és töretlenül emelkedtek vagy háromszáz lábnyi magasságba, egyenesen a tengerből.

— Ez Kalesszin csonkatornya — mondta a varázsló. — Így mondták nekem a sárkányok, amikor sok évvel ezelőtt erre jártam.

— Ki az a Kalesszin?

— A legöregebbik…

— Talán ő építette ezt a tornyot?

— Nem tudom. Nem tudom, hogy egyáltalán úgy építették-e. Azt sem, hogy milyen régi. Kalesszint is mindig férfiként emlegetem, de még ebben sem vagyok biztos… Hozzá képest Orm Embar csak totyogó csecsemő, te meg én pedig, mint a tiszavirágok. Végigfuttatta tekintetét a lenyűgöző oszlopsoron. Arren szorongva nézett föl rájuk: arra gondolt, hogy egy sárkány milyen könnyedén leszökkenhetne arról a magas, sötét peremről, hogy árnyékával majdnem egy időben zuhanjon a hajóra. De nem volt ott semmiféle sárkány. Lassan úsztak el a sziklák lábánál húzódó nyugodt vízen, és nem hallottak semmi mást, csak az árnyékba vesző hullámok sistergését és locsogását a bazaltoszlopok tövénél. A víz itt hirtelen mélyült, nem volt benne sem homokpad, sem sziklaperem.

Arren kormányozta a hajót, mialatt Karvaly elöl állt az orrban, figyelmesen vizsgálva a szirteket és az előttük kitárulkozó tiszta égboltot.

A csónak lassan búj ut elő Kalesszin csonkatornyának árnyékából, hogy elmerüljön a késő délutáni napsütésben. Túljutottak a Sárkányok útján. A varázsló fölemelte a fejét, mint aki látja is, amit látni akar, s ekkor az előttük kitárulkozó, végtelen, aranyló tér távolában arányló szárnyain megjelent Orm Embar, a sárkány.

Arren hallotta, amint Karvaly feléje kiállt:

— *Aro Kalesszin?* — Sejtette, hogy mit jelenthet a kérdés, de a sárkány válaszából nem értett meg semmit. Mégis, valahányszor hallotta az ősi beszédet, úgy érezte, hogy ott van valahol a megértés határán, hogy majdnem érti. Olyan volt neki, mint valami nyelv, amelyet elfelejtett, s nem olyan, amilyet nem is tudott sohasem. Amikor a mágus ezen a nyelven beszélt, hangja tisztább volt, mint a köznyelvi szavak kiejtésekor. Valami különleges csönd burkolta be ilyenkor, mint egy leheletfinom kondítás a nagyharangon. A sárkány szava viszont gongütésként bongott, egyszerre mélyen és vibrálón, vagy úgy, mint a cimbalom megpendülő húrja.

Arren elnézte társát, amint ott áll a csónak keskeny orrában, és társalog azzal a szörnyű nagy teremtménnyel, amely közben fölöttük lebeg, és félig eltakarja az eget. A fiú szívét ujjongó dicsőség érzése töltötte el látván, milyen parányi lény az ember, milyen törékeny és mégis mily veszedelmes. Hiszen a sárkány, kormos mancsának

egyetlen suhintásával lecsaphatná nyakáról az ember fejét, a csónakot elsüllyeszthetné, mint egy kő az úszó falevelet — ha csak a nagysága számítana. De Karvaly legalább olyan veszedelmes volt, mint maga Orm Embar, és a sárkány jól tudta ezt.

A varázsló hátrafordította a fejét.

— Lebannen — szólt, mire a legényke fölkelt helyéről, és előrejött, bár egyetlen lépéssel sem óhajtott közelebb kerülni ahhoz a tizenöt lábnyi hosszú tátongó szájhoz, a keskeny pupillájú, sárgászöld szemekhez, amelyek perzselő tekintetet vetettek rá a levegő magasából.

Karvaly nem szólt hozzá semmit, csak vállára tette a kezét, és ismét a sárkányhoz fordult.

— Lebannen — szólt a mély hang röviden és szenvtelenül. — *Agni* Lebannen!

Arren fölnézett. A mágus kezének óvatos szorítása emlékeztette az intelemre, és elkerülte a zöldarany sárkányszem tüzes pillantását.

Az ősi nyelvet ugyan nem beszélte, de mégsem maradt néma:

— Üdvözöllek téged, Orm Embar, sárkányfejedelem! — kiáltotta világos szóval, ahogy az egyik herceg köszönti a másikat.

Csönd lett. Arren szíve keményen, kimérten dobogott. A mellette álló Karvaly viszont szélesen mosolygott.

Ezután a sárkány szólt megint, és Karvaly válaszolt neki. Arren számára igen hosszan tartott ez a beszélgetés, és meglepően hirtelen szakadt vége. A sárkány egyetlen hatalmas szárnycsapással, amellyel majdnem fölborította a csónakot, a magasba emelkedett és elszállt. Arren a napra pillantott és látta, hogy alig hanyatlott alább az égen. Nem is tartott olyan sokáig hát ez az egész. A varázsló arca azonban hamuszürke volt, és amikor a fiú felé nézett, szeme különösen csillogott. Lerogyott az evezőpadra.

— Jól csináltad, fiam — szólalt meg rekedten —, nem könnyű dolog sárkányokkal társalogni…

Arren előkerített valami elemózsiát, hiszen aznap még egy falatot sem ettek. A varázsló meg sem szólalt, amíg nem csillapították éhségüket és szomjukat.

Ekkorra a nap már közel járt a látóhatárhoz, bár ezen az északi vidéken. Így nyár dereka táján még későn és lassan köszöntött be az este.

— Figyelj hát — szólalt meg végül —, Orm Embar a maga szűkszavú módján sok mindent elmondott nekem. Szerinte az, akit keresünk, Magadoron van, és még sincs ott. Egy sárkánynak valahogy mindig nehezére esik az egyenes beszéd. A gondolataik sohasem egysíkúak. S ha valamelyikük megmondaná is az igazat egy embernek, ami nagyon ritkán fordul elő, nem tudja, hogyan néz ki az igazság emberi szemmel. Ezért aztán megkérdeztem tőle: „Talán úgy, ahogy

atyád, Orm is Magador szigetén van, és mégsincs ott?" Hiszen tudod, hogy Orm és Vandór-Akbé ott oltották ki egymás életét. De erre is csak azt válaszolta: „Igen is meg nem is. Megtalálhatod őt Magadoron és mégsem Magadoron." — Karvaly elhallgatott, és gondolataiba elmerülve rágcsált egy darab kemény kétszersültet. — Talán úgy érti, bár ez az ember nincs ugyan Magadoron, mégis oda kell mennem, hogy eljuthassak hozzá. Talán… Akkor megkérdeztem tőle, mi történt a többi sárkánnyal. Erre elmondta, hogy ez az ember járt a sárkányok között, és egyáltalán nem félt tőlük, mert még ha megölik is, eleven testében tér vissza a halálból. Ezért azután inkább ők rettegnek tőle, mint valami természeten kívül álló lénytől. Félelmük révén kiterjesztheti rájuk a varázserejét, megfosztja őket a Teremtés igéjétől, és saját vad természetük prédájául veti népüket. Így azután sorban szétmarcangolják egymást, vagy öngyilkosságot követnek el, a tenger vizébe vetve magukat, ami szörnyű halál a tűzkígyók, a szelek és a tűz szárnyas fenevadjai számára. Végül nekiszegeztem a kérdést: „És hol van a te urad, Kalesszin?" Amire csak annyit válaszolt, hogy „Nyugaton". Ez pedig jelentheti azt, hogy Kalesszin elrepült azokra a földekre, amelyek a sárkányok szerint túl vannak minden hajók járta határon, de az is lehet, mégsem azt jelenti. Így tehát kifogytam kérdéseimből, mire ő is föltette a magáét: „Észak felé visszatértemben elrepültem Kaltuel és Ingat fölött. Kaltuelen azt láttam, hogy a falusiak egy oltárkövön csecsemőt áldoznak föl, Ingaton pedig azt, hogy a varázslójukat kövekkel agyondobálják. Mit gondolsz, Kóbor, fölfalják azt a kisdedet? Vagy tán a varázsló visszajön a halálból, és kövekkel hajigálja meg a falusi népet?" Azt hittem csúfolódik velem, és már haraggal szóltam volna hozzá, amikor megértettem, hogy ez bizony nem tréfa. Hozzá is tette még: „A dolgokból elszivárgott az értelem. Van valahol egy lyuk a világon, és kifolyik rajta a tenger. Valahová elrejtőzik a fény. Itt maradunk a kiszáradt földön. Nem lesz többé beszéd és nem lesz elmúlás." Ekkor értettem csak meg igazán, mit is magyaráz nekem.

Arren nem értett belőle semmit, de annál inkább megrendült. Karvaly ugyanis, a sárkány szavait fölidézve félreérthetetlenül saját igazi nevén nevezte magát. Ennek hatására Arren emlékezetében kínosan megelevenedett annak az eszelős asszonynak a képe, aki kikiabálta Lorbanery szigetén, hogy „az én nevem Akaren!". Ha a varázserőt, a zenét és a dalt, a beszédet és a bizalmat meggyöngíti valami az emberek között, ha úgy tör rájuk a téboly és a rettegés, mint a sárkányokra, akik értelmüket elveszítve egymás életére törnek, ha mindez így van, vajon elkerüli-é majd az ő urát? Ő talán annyira erős?

Egyáltalán nem látszott erősnek, amint kétszersültből és füstölt halból álló vacsorája fölé görnyed, megperzselődött végű, őszes hajával, keskeny kezével és megfáradt arcával.

A sárkány mégis tartott tőle.

— Mi rágja a lelkedet, fiam?

Vele szemben csak az igazság segíthet…

— Uram, kimondtad a titkos nevedet.

— Ó, lám, igaz. Egészen megfeledkeztem róla, hogy korábban nem tettem. Ismerned kell az igazi nevemet, ha eljutunk oda, ahová készülünk. — Ételét rágcsálva nézett föl a fiúra. — Azt gondoltad tán, hogy szenilis lettem, és csak úgy motyogom magam elé a nevemet, mint valami csipás vénember, akiben nincs már sem értelem, sem szégyenérzet? Nos, még nem, fiam!

— Neem! — mondta Arren annyira megzavarodva, hogy más szó egyszerűen nem jött ki a száján. Nagyon kimerült is volt: hosszú volt ez a nap és tele sárkányokkal. És előttük is egyre sötétebbre váltott az út.

— Arren — szólt hozzá a varázsló —, nem, Lebannen, ahová most megyünk, ott nincs hol elrejtőzni és nincs rejtőzködés. Ott mindent a saját nevén neveznek.

— A holtakat úgysem érheti sérelem — mormolta Arren komoran.

— Ó, nem csak ott, nem csak a halálban viselik az emberek igazi nevüket. A legkiszolgáltatottabbak, a legsérülékenyebbek: akik szeretetet adtak, és nem követelik azt vissza, azok kimondják egymás nevét. A hűséges szívűek, az életüket föláldozok… Kimerültél, fiam. Feküdj le és aludj! Most nincs más dolgunk, csak az irányt kell tartanunk egész éjjel. Reggelre pedig megpillantjuk világunknak utolsó szigetét.

Megejtő gyengédség vibrált a hangjában. Arren összegömbölyödött a hajófenéken, és azon nyomban szemére lopódzott az álom. Még hallotta, amint a varázsló belekezd egy lágy, majdnem suttogó énekbe, nem köznyelven, hanem a Teremtés nyelvén. Végre-valahára kezdte megérteni a szavakat, kezdett visszaemlékezni rájuk, ám mielőtt végképp eljutott volna agyáig az értelmük, mély álomba merült.

A varázsló csöndben elpakolta a kenyeret és a húst, ellenőrizte a kötélzetet, mindent elrendezett a csónakban, azután a vitorla feszítőkötelét markába szorítva letelepedett a leghátsó evezőpadra, és erős varázsszelet parancsolt a vitorlába. A *Messzilátó* fáradhatatlanul tört előre észak felé, mint kilőtt nyílvessző az óceán fölött.

Lenézett Arrenre. A fiú alvó arcát bíborszínűre festette a hosszan tartó alkonypír, sűrű haját borzolta a szellő. A Nagy Ház szökőkútja melletti kövön üldögélő legényke könnyed, lágy vonású királyfiképe e néhány hónap alatt teljesen megváltozott. Arca megnyúlt, keményebb lett, és sokkal több erőt sugárzott. Mégis ugyanolyan vonzó volt, mint azelőtt.

— Nem találtam mást, aki követhetne ezen az úton — mondta

Kóbor, a főmágus az alvó fiúnak hangosan. Vagy talán a puszta szélnek beszélt? — Senki mást, csak téged. És neked a te utadat kell végigjárnod, nem az enyémet. A te királyságod valamelyest az enyém is lesz. Hiszen én ismertelek föl elsőnek. Én láttalak meg először igazán. Jobban áldják majd ezért nevemet a kései utódok, mint bármi másért, amit életemben véghezvittem mint varázsló… Ha egyáltalán lesznek kései utódok. Először nekünk kettőnknek még oda kell állnunk az egyensúly mezsgyéjére, az egész világ emelőpontjára. És ha én elbukom, elbuksz te is, és mindenki más… Jó időre, hosszú időre. De még a sötétség sem tarthat örökké. S különben is ott vannak, ott vannak a csillagok… Ó, de szeretném látni, amint Enyhelyen megkoronáznak, amint ragyog a napsugár a Kard tornyának csúcsán és a gyűrűn, amelyet elhoztunk Atuanból, a sírok sötét mélyéről, Tenar és én, még mielőtt te megszülettél.

Ekkor fölnevetett, és arcát észak felé fordítva így szólt saját magához, a köznyelv szavaival:

— Egy kecskepásztor, amint Morred utódját trónjára segíti! Hát sohasem tanulok már semmit?

Amint ott ült, kezében a vitorlakötéllel, és nézte amint a duzzadó vásznat vörösre festi az alkonypír kései fénye nyugat felől, megint csöndesen mormolni kezdett maga elé:

— De nem Enyhelyen leszek én akkor, s még csak nem is Kútfőn. Eljön akkorra az idő, hogy megváljak a hatalomtól. Hogy elhajítsam régi, megunt játékszereimet és tovább menjek a magam útján. Eljön az ideje, hogy hazatérjek. Találkozom majd Tenarral. Találkozom majd Oromonnal, és elbeszélgetek vele, mielőtt meghalna kis házában Re Albi sziklái fölött. Vágyom rá, hogy sétálhassak a hegyekben, Gont hegyei között az erdőben, ősz idején, amikor a legpompásabbak a lombok. Ott, az erdőben nincs királyság. Elérkezik az idő, hogy elvonuljak oda, a csöndbe, a magányba. Talán ott megtanulom majd végre, amit nem taníthatott meg nekem a mágia, a tudomány vagy a hatalom, amit mindeddig nem tanultam meg igazán.

Az egész nyugati ég haragos, vörös dicsfénnyel fölizzott ekkor, a tenger karmazsinpiros színben játszott, fölötte vérvörösen ragyogott a vitorla. Azután szép lassan lopakodva rájuk telepedett az este. A fiú egész éjszaka mélyen aludt, mialatt a férfi éberen és elszántan nézett előre a sötétbe. Az égen nem voltak csillagok.

TIZENKETTEDIK FEJEZET
Magador

Amikor reggel fölébredt, Arren a nyugati ég kékes kárpitja előterében, a hajó orrának irányában megpillantotta Magador homályos, laposan elnyúló partját.

Berilában, a trónteremben voltak hatalmas térképek, amelyeket még a királyok idején készítettek, amikor a kereskedők és fölfedezők messzire elhajóztak a belső tengerekről, és jobban ismerték a Peremvidékeket. Az északi és a nyugati részeket ábrázoló térképeket hatalmas mozaik ábrázolta a fejedelem trónterének falán. Enyhely szigete aranyosszürke színben csillogott közvetlenül a trónus fölött. Arren olyan világosan látta lelki szemével, ahogy a valóságban is kisfiúkorában. Rosszántól nyugatra feküdt Eszk, attól kicsit még nyugatabbra Szorreszk, azután délebbre Szemel, majd Páln. A Belső földek itt véget értek, rajtuk túl nem látszott más, csak a végtelen tenger sápadt, kékeszöld mozaikja, benne itt-ott egy delfin vagy bálna képével. Azután végül, a sarok után, ahol az északi fal találkozik a nyugatival, látható Narveluén szigete, majd még három kisebb. Utána megint a kopár tenger, végig, egészen a fal széléig, ahol a térkép is véget ért, ott volt Magador, azon túl pedig semmi.

Elevenen föl tudta idézni a képét: ívbe görbülő körvonalait, közepe táján egy hatalmas öböllel, amely szűk torokkal nyílik meg kelet felé. Odáig nem hajóztak föl most, hanem a sziget legdélibb kiszögellésénél kerestek valami kieső, apró búvóöblöt, ahol partra is szálltak, amikor a nap még alacsonyan járt a nappali párában.

Így ért hát véget hosszú utazásuk Alkány utcáitól a legnyugatibb szigetig. Furcsa volt számukra a föld mozdulatlansága, miután kihúzták a homokos partra a *Messzilátó*t, és oly hosszú idő után ismét szilárd talajra léptek.

Kóbor fölkapaszkodott egy alacsony, fűvel benőtt dűnére, melynek éle keskeny peremként előreugrott a meredekebbik oldalon, ahogy a fű feszes gyökerei összemarkolták. Fölérve megállt mozdulatlanul, úgy nézett észak és nyugat felé. Arren még megállt a csónak mellett, hogy fölhúzza lábbelijét, amelyet már oly sok napja nem viselt. A szerszámosládából elővette és fölcsatolta a kardját. Ez alkalommal egy pillanatig sem kételkedett benne, hogy így kell-e tennie vagy sem. Azután ő is fölkapaszkodott Kóbor mellé, hogy körülpillantson a szigeten.

Az alacsony, füves dűnék félmérföldnyire hullámzottak a szárazföld belseje felé, azután sással és sónáddal sűrűn benőtt lagúnák következtek, rajtuk alacsony, sárgásbarna, kopár dombok sorakoztak,

amíg a szem ellátott. Szép volt Magador, teljes néptelenségében is. Sehol nem látszott rajta az ember, emberi munka vagy település bármi nyoma. Nem szökelltek rajta állatok, és a nádas tavacskák hátán sem úszkáltak sirályok, vadlúdfalkák vagy más madarak.

Leporoszkáltak a dűne szárazföld felé eső oldalán. A homokdomb fölfogta a törőhullámok és a szél hangját. Teljes csönd köszöntött rájuk.

A legszélső és a következő dűne között volt egy keskeny, csupasz homoksáv. Nyugati, szélcsöndes lejtőjén melegen sütött a reggeli nap.

— Lebannen — szólt a varázsló, aki újabban Arren igazi nevét használta —, a múlt éjjel nem alhattam, most aludnom kell valamennyit. Maradj itt velem, és őrködj fölöttem. — Ezzel lefeküdt a napsütötte homokba, mivel az árnyékban hideg lett volna, karjával eltakarta a szemét, és már aludt is. Arren lekuporodott mellé a földre. Nem látott semmi mást, csak a völgyecske fehér partoldalát, s a dűnék füvét, amint odafönt bólogat a homályos kék ég és az arányló napsugár előtt. Semmi sem hallatszott a távoli hullámverés tompa mormolásán kívül, amint néha fölkapta és halk szisszenéssel odébb lódította a homokszemeket.

Arren megpillantott odafönt valamit, ami lehetett volna egy sas is, de nem az volt. Körözött egyet, bukórepülésbe ment át, és lecsapott mellé aranylóan kifeszített szárnyainak dübörgő-sivító hangja kíséretében. Könnyedén lehuppant hatalmas, karmos lábaira a dűne tetején. Óriási feje feketén rajzolódott ki a napsütötte levegőben, apró parázsfoltok villantak föl rajta.

A sárkány egy darabon leereszkedett a dűne oldalában, és megszólalt:

— *Agni* Lebannen — mondta.

Kóbor és közte állva Arren az ő nevével válaszolt:

— Orm Embar. — És a magasba emelte kivont kardját.

Ezúttal nem érezte nehéznek. A simára koptatott markolat engedelmesen simult a markába. Pontosan a kezébe illett. A penge is könnyedén, készséggel szökkent elő hüvelyéből. A fegyver ereje és időtlen kora az ő oldalán állt, világosan tudta, mi hasznát veheti. Most már az ő kardja volt igazán.

A sárkány ismét megszólalt, de Arren nem értette a beszédét. Visszatekintett alvó társára, akit a sistergő dübörgés nem ébresztett föl, és így szólt a sárkányhoz:

— Az uram elfáradt, most alszik.

Erre Orm Embar tekergőzve még lejjebb mászott, egészen a völgyecske fenekéig. Nehézkesen mozgott a földön, nem olyan szabadon és könnyedén, ahogyan a levegőben szárnyalt, de lenyűgöző, karmos lábának lassú mozgásában és tüskés farka tekergőzésében mégis volt valami esetlen kecsesség. Leérkezvén maga alá húzta lábait,

fölemelte gigászi fejét, és mozdulatlanságba dermedt, akár valami faragott sárkányszobor egy harcos sisakján. Arren alig tízlábnyiról érzékelte szemének sárga villanását és a testét körüllengő égésszagot. Ez nem a rothadás bűze volt. Száraz és fémes illat, amely összhangban volt a tenger és a sós homok könnyű aromájával: valami vad és tiszta illat.

A magasabbra emelkedő nap sugara megcsillant Orm Embar oldalán, amely fölizzott, mint egy aranyból és vasból összekovácsolt sárkányszobor.

Kóbor még mindig aludt, elernyesztve magát. Annyi tudomást sem vett a sárkányról, mint egy alvó szántóvető a mellette szuszogó kutyájáról. Így telt el egy óra, amikor Arren meglepetten vette észre, hogy a mágus fölült mögötte.

— Lám, már úgy hozzászoktál a sárkányokhoz, hogy a mancsaik között alszol — szólt Kóbor, és ásítva fölkacagott. Azután talpra állt, és beszélt Orm Embarhoz a sárkányok nyelvén.

Mielőtt Orm Embar válaszolt volna, „ő” is ásított egyet. Meglehetősen álmos is volt, de talán inkább óriási méretét fitogtatta. Olyan látvány volt ez, amilyenre kevés élő ember emlékezhetett: kardpengényi hosszúságú és élességű fogak sora, két emberi testtel is bőven fölérő villás nyelve és tűzokádó torkának kemenceforró barlangja… feledhetetlen!

Orm Embar ezután beszélt, és Kóbor már válaszhoz készülődött, amikor mindketten Arrenre vetették pillantásukat. A néma csöndben világosan hallották, amint az acél szisszenve surran ki a hüvelyből. A fiú a dűne pereme felé nézett a varázsló háta mögött, a kivont kard harcra készen villant meg a kezében.

Ott állt, a napfényben sugárzón, a könnyű szélben meg-meglibbenő ruhában egy emberalak. Úgy magasodott ott, mint egy kőszobor, csak vékony köpenyének szárnya és csuklyája lobogása mozdult körülötte. Haja hosszú volt és fekete, sűrű, fényes tincsekben hullott alá. Széles vállú volt és magas, erős és vonzó férfi. Úgy látszott, hogy szeme a tengerre néz a fejük fölött. Mosolygott.

— Orm Embart ismerem — szólalt meg —, és téged is ismerlek, bár jócskán megöregedtél, mióta utoljára találkoztunk, Karvaly. Főmágus lettél azóta, azt beszélik. Nagy ember lett hát belőled, mire megöregedtél. És egy ifjú szolgát is hoztál magaddal: egy varázslóinast, minden bizonnyal, egyikét azoknak, akik a bölcsességet tanulják a Bölcsek szigetén. Mit kerestek errefelé, ily távol Kútfőtől és sérthetetlen falaitól, amelyek megvédik a mestereket minden ártalomtól?

— Azoknál hatalmasabb falakon támadt repedés — szólt Kóbor, és botját mindkét kezével megragadva fölnézett a férfialakra. — De nem jönnél ide hozzánk testi valódban, hogy méltóképpen

üdvözölhessük azt, akit oly soká kerestünk?

— Testi valómban? — kérdezte az alak, és ismét elmosolyodott. — Talán a hús, a test, ez a vágóhídra való porhüvely az, ami a két varázsló között a legfontosabb? Nem, inkább az elménket mérjük össze, főmágus!

— Azt hiszem, hogy azt nem tehetjük meg. Fiam, tedd hüvelyébe kardodat! Ez csupán üzenet, egy jelenés, nem valóságos ember. Annyi, mintha a szél ellen rántanál fegyvert. — Ismét a jelenéshez fordult. — Enyhelyen, ahol fehér volt a hajad, Kobnak neveztek. De ez csak afféle hétköznapi név volt. Hogyan szólítsunk majd, amikor szemtől szemben találkozunk?

— Te uradnak fogsz majd szólítani — felelte a magas alak a dűne taraján.

— Ó, igen. És még hogyan?

— Királyodnak és mesterednek!

Ennek hallatán Orm Embar nagyot fújtatott. Erős és dühödt volt ez a hang, s mellé tányérnyi szeme is fölizzott. Mégis elfordította fejét a férfialaktól, és visszakuporodott homokba mélyedő nyomába, mintha nehezére esett volna bármi mozgás.

— S mondd, hol keressünk fel majd és mikor?

— Az én birodalmamban, amikor nekem tetszik.

— Nagyon jól van ez így. — Ezzel fölemelte botját, és kis mozdulatot tett vele az árnyalak felé, mire az eltűnt, mint amikor elfújják a gyertya lángját.

Arren csak nézett hűlt helyére, miközben a sárkány óriási testét kinyújtóztatta négy karmos lábán, páncélja megcsördült, elővillantotta szörnyű fogait. De a mágus ismét meglendítette a botját.

— Ez csak üzenet volt, mondom. Csak látomás vagy puszta kép. Beszél és hall, de nincsen benne erő, csak annyi, amennyit a mi félelmünk kölcsönöz neki. Még a formája sem az igazi, hacsak a küldője úgy nem akarja. De azt hiszem, ezúttal nem abban az alakban láttuk, ahogyan most kinéz.

— Gondolod, hogy itt van a közelben?

— Az üzenetképek nem kelnek át a vizeken. Itt van, Magador szigetén. Hanem Magador jókora földdarab. Nagyobb, mint Kútfő vagy Gont, és csaknem akkora, mint Rosszán. Lehet, hogy soká kell keresnünk.

Ekkor megszólalt a sárkány. Kóbor hallgatta, majd Arrenhez fordult.

— Magador ura a következőket mondja: „Visszajöttem a saját földemre, és többé nem hagyom el. Megkeresem ezt a romboló erőt, elvezetlek hozzá, hogy együttes erővel semmisítsük meg őt.” S ugye mondtam már, hogy amit a sárkányok keresnek, azt meg is találják?

Ezt követően Kóbor térdre ereszkedett a titáni lény előtt, ahogy a

hűbéresek tisztelik meg királyukat, és az ősi nyelven köszönetet mondott neki. A sárkány közeli lehelete szinte perzselte lehajtott fejét.

Orm Embar fölvonszolta még egyszer gigászi testét a dűne tetejére, kiterjesztette szárnyát, és a levegőbe emelkedett.

Kóbor lesöpörte a ruhájára szóródott homokot, és így szólt Arrenhez:

— Nos, most már térdelni is láttál. És lehet, hogy láthatsz még egyszer ugyanígy, mielőtt utunk végére érünk.

A fiú nem kérdezte meg, mire gondol. Hosszú együttlétük alatt megtanulta már, hogy a varázsló visszafogottságának megvan a maga oka. Valami mégis azt súgta neki, hogy súlyos jóslat húzódik meg e szavak mögött.

Azután visszatértek a tengerpartra, hogy megbizonyosodjanak róla, a csónak elég magasan áll, s a dagály vagy vihar nem sodorhatja el. Kivették belőle a köpönyegüket az éjszaka hidege ellen, és magukkal vitték a maradék élelmet is. Kóbor egy percig elidőzött a kecsesen ívelő hajótest mellett, amely oly sokáig és oly hosszú úton hozta el őket idegen tengereken át. Rátette a kezét, de nem mondott varázsigét, nem szólt egyetlen szót sem. Azután újból nekivágtak a szárazföldnek, észak felé, a hegyek irányában.

Egész nap mentek, és estére egy kis patak mellett ütöttek tanyát, amely mély horhost vágva futott le a domboldalon a sással benőtt tavacskák és mocsarak felé. Bár éppen nyár derekán jártak, mégis hűvös nyugati szellő fújdogált a végtelen, földet nem ismerő nyílt tenger felől. Pára homályosította el az eget, nem látszottak csillagok a dombok fölött, amelyeken sohasem égett tűzhely lángja, nem pislákolt ablakvilág az éjszakában.

Arren fölébredt éjszaka. Kis tüzük már teljesen elhamvadt, de a lemenő hold halványszürke, párás fénnyel borította be a földet. A vízmosásban és a fölötte húzódó domboldalon seregnyi emberalak gyűlt össze. Mind mozdulatlanok és némák. Arcuk Kóbor és Arren felé fordult. Szemükben nem tükröződött vissza a holdfény.

A fiúnak torkán akadt a szó, de karját előrenyújtva megérintette Kóbort. A varázsló megrázkódott és fölült.

— Mi történt? — dünnyögte, majd Arren tekintetét követve megpillantotta a néma gyülekezetet.

Valamennyien sötét ruhát viseltek. Férfiak és nők egyaránt. Arcuk nem látszott világosan a gyönge fényben, de Arrennek úgy tűnt, hogy a patak túlsó partján állók között akadtak néhányan, akiket ismert, de nem tudta volna megmondani a nevüket.

Kóbor fölkelt, válláról lehullott a köpeny. Arca, haja és inge sápadt ezüstfénnyel villant meg, mintha rajta sűrűsödött volna össze a holdvilág. Széles mozdulattal nyújtotta előre a karját, és hangosan így kiáltott:

— Ó, ti, akik valaha éltetek, menjetek innen békével! Megtöröm a varázst, amely fogva tart titeket: *Anvassa mane harv pennodathe!*

Egy pillanatig még mozdulatlanul álltak: néma alakok szomorú serege. Azután lassan megfordultak, és szó nélkül besétáltak a sötétségbe, amely nyomtalanul elnyelte őket.

Kóbor leült a földre. Mélyet sóhajtott, azután a mellette kuporgó Arren vállára tette a kezét. Szorítása erős volt és meleg.

— Nincs mitől félned, Lebannen — mormolta tréfás kedélyességgel. — Hiszen ezek csupán holtak voltak.

Arren bólintott, bár fogai hangosan csattogtak, és csontjáig hatolt a rémület dermesztő hidege.

— Hogy lehet…? — De szája még nem engedelmeskedett.

Kóbor megértette.

— Az ő hívására jöttek. Ez az, amit ígért nekik: az örök élet. Az ő szavára visszatérhetnek. Varázsparancsára fölmasíroznak az élet hegyének oldalán, de a valóságban még egy fűszálat sem képesek meghajlítani.

— Akkor ő… akkor ő szintén halott?

Kóbor komoran megrázta a fejét.

— Egy halott nem hívhatja vissza a többi holtat erre a világra. Nem, ugyanolyan ereje van, mint egy élő embernek, s talán még nagyobb hatalma… Ám, ha valaki mégis követi őt, azt könyörtelenül becsapja. Hatalma csupán saját érdekeit szolgálja. A halottak királyának szerepét játssza, és nem csak a halottakét… de ezek itt csupán árnyak voltak.

— Nem is tudom, miért ijedtem meg tőlük — dörmögte Arren szégyenkezve.

— Azért ijedtél meg tőlük, mert félsz a haláltól. Joggal félsz tőle, mert a halál rettenetes, rettegni való. — Ezt mondván a varázsló fát tett a tűzre, és fújni kezdte a hamu alatt lappangó apró parázsszirmokat. Karcsú fénynyelvecske kúszott végig a rőzseszálon, bátorító sugár Arren szemében. — Hanem az élet is szörnyű dolog — folytatta Kóbor —, tőle is van miért félnünk, s ezért is érdemel tiszteletet.

Mindketten hátrább húzódtak kissé, és köpenyükbe burkolóztak. Egy darabig egyikük sem szólt. Azután Kóbor folytatta, igen komor hangon:

— Nem tudom, Lebannen, meddig ingerelhet még bennünket az árnyaival és az üzeneteivel. De azt te is tudod, hova vonul majd vissza utoljára.

— A Sötétség országába.

— Így igaz. Oda. Közéjük.

— Most már láttam őket. Veled tartok oda is.

— A belém vetett hited indít erre? A szeretetemben megbízhatsz,

de ne bízz vakon az erőmben. Azt hiszem, ezúttal méltó ellenfelemre akadtam.

— Veled megyek!

— De ha vereséget szenvedek, ha az erőm vagy az életem elfogy, nem vezethetlek vissza, és egyedül te sem tudsz visszajönni.

— Együtt térünk vissza.

Kóbor erre csak ennyit válaszolt:

— Ha átléped a halál kapuját, fiúból férfivá érsz. — Azután, nagyon halkan még hozzátette azt a szót vagy nevet, amellyel a sárkány két ízben is illette Arrent: — *Agni*… *Agni* Lebannen.

Ezután nem beszéltek többet. Újból megkörnyékezte őket az álom, mire visszafeküdtek kicsiny, rövid ideig pislákoló tüzük mellé.

Másnap reggel továbbindultak északnyugat felé. Arren döntött így, nem Kóbor, aki csak ennyit mondott:

— Válaszd meg az utunkat, fiam, számomra minden út egyforma.

Nem siettek, hiszen nem volt pontos céljuk, helyette valami jelzést vártak Orm Embartól. A szélső, legalacsonyabb domblánc mellett haladtak, ahonnan jórészt mindig láthatták a tengert. A száraz, rövid szálú fű szüntelenül hajladozott a szélben. Jobbjukon aranylóan és elhagyatottan emelkedtek a hegyek, baloldalt a sós mocsarak húzódtak a nyugati óceán felé. Egyszer látták, amint messze délen elhúz egy hattyúcsapat. Aznap semmilyen más élőlénnyel nem találkoztak. Arren szívében egész nap gyűlt, halmozódott a legszorongatóbb várakozásából fakadó, elkínzó félelem, többórányi hallgatás után kifakadt:

— Ez a föld legalább olyan halott, mint az árnyak birodalma!

— Ne beszélj így — szólt rá élesen a varázsló.

Poroszkáltak még egy darabig, mire más hangon folytatta: — Nézz körül ezen a szigeten, nézd meg magad körül a földet. Ez a te birodalmad, az élet királysága. Itt van a te halhatatlanságod. Nézd a hegyeket, ezeket a halandó hegyeket. Hiszen még ők sem tartanak örökké. A hegyek és a rajtuk növő fű, a patakok és a bennük csörgedező víz… A kerek világon, a végtelen időben soha nem létezett, s nem is létezik két egyforma csermely, amint a sötétségen keresztül frissen előtör a föld mélyéből, ahol nem láthatja szem, és megindul a napsütésen a tenger felé. Mélyek a létezés forrásai, mélyebbek, mint maga az élet vagy a halál…

Megállt, és Arrenre, a napsütötte hegyekre vetett pillantásában szótlan, szomorú, de határtalan szeretet tükröződött. Arren érezte ezt, és most legelső ízben meglátta benne az embert, a teremtményt a maga teljességében.

— Nem tudom kimondani, mire gondolok — mondta Kóbor bánatosan.

De Arren arra az első órára gondolt, ott a szökőkutas udvarban, a

férfira, aki odatérdelt a kútkávából kicsorduló vízhez. Olyan tiszta öröm tört fel benne, mint annak a szökőkútnak a szökellő vízsugara. Társához fordult:

— Szeretetemet annak adtam, aki megérdemli. Hát nem az élet királysága ez, és a soha el nem apadó forrás?

— De. Így van, fiam — nézett vissza rá Kóbor szelíden és fájdalommal.

Némán bandukoltak tovább. De Arren ettől fogva társa szemével látta a világot, látta az élet lüktetését mindenben, ami ott volt körülöttük, mintha egy minden egyébnél erősebb varázslat ereje adná neki ezt a képességet, ott látta a szélfútta fű minden szálában, minden árnyékban, minden kőben. Amikor valaki utoljára áll egy kedves helyen, ahonnan olyan útra készül, amelyről többé nem tér vissza, akkor látja azt így, egészében, a maga valójában és varázsában, ahogyan eddig még sohasem látta és nem is fogja már.

Ahogy közeledett az este, egymásra tornyosuló felhősávok emelkedtek föl nyugaton a tenger felől támadt erős szél hátán. Szélük lángra gyűlt, amint a lebukó nap vörösre festette őket. Amikor Arren tűzre való rőzsét gyűjtött egy sekély vízmosásban, abban a rőt fényben, valami arra kényszerítette, hogy föltekintsen. Egy ember alakját látta maga előtt, alig pár lépésnyire. A férfi arca vészjósló volt és különös, Arren mégis megismerte: Lorbanery kelmefestője volt az, Sopli, aki útközben meghalt.

Mögötte tolongtak mások, szomorúan előretekintő arccal. Úgy látszott, mintha beszélnének, de Arren nem hallotta a szavaikat, csak valami sziszegő suttogást a nyugati szél szárnyán. Néhányan lassan megindultak feléje.

Dermedten nézett rájuk, aztán megint Soplira. Hátat fordított nekik, lehajolt, és remegő kézzel fölmarkolt egy vastagabb ágat. Hozzátette a rőzsenyalábhoz, majd fölvett egy másikat, egy harmadikat. Akkor fölegyenesedett és hátrafordult. Nem volt senki a völgyecskében, csak a vörhenyes fény izzott a fűszálakon. Visszabotorkált Kóborhoz, lehajította terhét, de egy szót sem szólt arról, amit az imént látott.

Éjszaka, valahányszor fölébredt az élő lelkektől üres föld rejtelmes sötétjében, hallotta maga körül a holtak szellemének suttogását. Megkeményítette akaratát, nem hallgatott rájuk, s így álomba szenderült megint.

Mindketten későn ébredtek, amikor a nap már tenyérnyire emelkedett a hegyek fölé, végre előbújt a ködből, és bevilágította a kihűlt földet. Miközben szerény reggelijüket elfogyasztották, a fejük fölött körözve megjelent a sárkány. Hatalmas szájából lángok lövelltek, orrlyukaiból füst gomolygott, és szikrák pattantak elő. Fogai csontpengékként villogtak a kísérteties megvilágításban. De nem

válaszolt semmit, amikor Arren emberi nyelven rákiáltott:

— Nos, megtaláltad őt, Orm Embar?

A sárkány hátravetette a fejét, furcsán ívbe görbítette hosszú testét, borotvaéles karmaival vadul kapálta a levegőt. Azután gyors szárnyalással megindult nyugatnak, röptében vissza-visszanézve rájuk.

Kóbor fölragadta botját, és a földre sújtott vele.

— Nem tud beszélni! — kiáltotta. — Nem tud beszélni. A Teremtés szavait elrabolták tőle, úgy maradt itt, mint egy közönséges vipera, mint egy nyelvetlen féreg. Bölcsessége elnémult. De mégis vezethet bennünket, és mi követhetjük őt. — Vállukra vetve könnyű cókmókjukat megindultak nyugatnak, a hegyeken át, amerre Orm Embar elrepült.

Nyolc mérföldet, vagy többet is megtettek már, csöppet sem lassítva első, szapora lépteiket. Innen mindkét oldalon látszott a tenger. Egy hosszú, lejtős hegygerincen haladtak lefelé, amely végül kiszáradt nádasok és kanyargó vízmosások között vezette őket egy kiugró, csontszínű homokpad irányába. Ez volt minden földek legnyugatibb csücske, maga a világ vége.

Orm Embar lezöttyent a csontsárga homokra, fejét leszegte, mint egy földühített macska, lélegzete tűzcsóvaként tört elő torkából. Valamivel előtte, közte és a tenger laposan megtörő hullámai között állt valami kunyhó vagy szárnyékféle: egy fehér váz, amelyet mintha lecsupaszított uszadékfából építettek volna. De nem lehetett hordalékfa ezen a parton, amely nem nézett semmiféle más földdarab felé. Közelebb érve Arren rájött, hogy a sövényfalakat hatalmas csontokból rakták össze: bálnacsontból, gondolta először, ám amikor megpillantotta a késpengeként kiélesedő, megfakult, fehéres háromszögeket, rádöbbent, hogy sárkánycsontok azok.

Odaérkeztek a baljós helyszínre. A tenger színéről visszaverődő napsugarak be-beszökkentek a csontok közötti réseken. Az ajtó lapját egy termetes embernél magasabb csípőcsont alkotta. Peremén egy emberi koponya feküdt, fekete szemüregeit Magador hegyei felé fordítva.

Megtorpantak az építmény előtt, s amikor fölnéztek a koponyára, egy férfialak lépett elő az alatta föltáruló ajtónyílásból. Ősi formájú, kovácsolt bronzpáncélt viselt. Horpadásai súlyos csatabárd ütéseiről tanúskodtak, kardjának ékkövekkel díszített hüvelye üresen lógott. Arca kemény, magasan ívelt szemöldöke fekete, orra keskeny. Sötét szeme élénk, mégis szomorú. Karján, torkán és oldalán súlyos sebek, már nem véreznek, de halálosak. Egyenesen, mozdulatlanul állva nézett rájuk.

Kóbor egy lépést tett felé. Így, szemtől-szemben állva volt bennük valami hasonlóság.

— Te valál Vandór-Akbé — szólt Kóbor. A másik mereven nézte

őt tovább, egyet bólintott, de nem szólt semmit.

— Még te… még néked is engedelmeskedned kell a parancsának. — Hangjából sütött a mélységes fölháborodás. — Ó, uram, te, a legkülönb és legbátrabb közülünk, nyugodjál dicső halálodban! — Ezzel Kóbor két magasba emelt kezét széles, erős lendülettel lökte előre és lefelé, közben megismételve azokat a szavakat, amelyeket a holtak seregéhez intézett. Keze nyomán egy pillanatra széles, fényes csík maradt a levegőben. Mire az eloszlott, a páncélos alak is eltűnt, csak a napsugár táncolt a homokon, ahol az imént állt.

Kóbor botjával a csontkunyhó felé intett, mire az is összeomlott és semmivé foszlott. Semmi sem maradt belőle, csak egyetlen hatalmas borda hegye meredt elő a homokból.

Ezután a sárkányhoz fordult:

— Itt vagyunk hát, Orm Embar? Ez az a hely?

Amaz kinyitotta a száját, és nyögve gigászit sóhajtott.

— Tehát itt, a világ legszélső partján! Nagyon jól van így. — Ezután, fekete tiszafa botját baljába szorítva, Kóbor a hívás mozdulatára tárta a karját, és beszélni kezdett. Bár a Teremtés nyelvét használta, Arren mégis értette végre, hiszen aki ezt a hívást hallja, meg kell értenie, mivel az mindenek fölötti erejű: — Most pedig e helyre hívlak téged, én ellenségem, ide, a szemem elé, testi valódban, és megkötlek azzal a szóval, amely ki nem mondható az idők végezetéig. Jer hát!

Ám, amikor a hívott nevét kellett volna kiejtenie, Kóbor csak annyit mondott: *Én ellenségem!*

Végtelen csend következett, még a tenger locsogása is elhallgatott. Arren úgy látta, hogy a nap fénye is elhalványul, bár magasan járt a tiszta égen. Homály borította el a partot, mintha kormos üveglapon keresztül nézték volna. Kóbor előtt közvetlenül összesűrűsödött a sötétség, nem nagyon lehetett látni, mi van ott. Talán a semmi volt az, semmi, amin megpihenhetne a fény, maga az alaktalanság.

Abból lépett elő hirtelen egy ember. Ugyanaz, akit már láttak a dűne taraján: fekete hajú, hosszú karú, erős és magas. Hosszú acélrúd vagy -penge volt a kezében, véges-végig varázsjelekkel televésve, ezt szegezte Kóbor felé, amint szembefordult vele. Volt azonban valami különös a tekintetében: mintha elkápráztatta volna a napfény, és nem látna semmit.

— Jövök — mondta — a saját akaratomból és a magam útján. Te nem hívhatsz elő engem, főmágus. Én nem vagyok árnyék. Eleven vagyok! Egyedül én vagyok eleven! Ti is azt hiszitek, hogy éltek, pedig haldokoltok, pusztultok. Tudod-é, mi ez, amit a kezemben tartok? Ez a Szürke mágus botja, azé, aki elnémította Neregert. Az én tudományom mesteréé. Hanem most én vagyok a mester! És eddig már épp eleget

játszadoztam veled! — Ezzel hirtelen előrelendítette az acélpengét, egyenesen Kóbor felé, aki úgy állt előtte, mintha sem szólni, sem moccanni nem tudna. Arren egyetlen lépéssel maradt mögötte. Minden erejével előrerontott volna, de még csak meg sem rezzent. Kezét sem volt képes kardjának markolatára kulcsolni, és a kiáltás is a torkában rekedt.

Ekkor Kóbor és Arren feje fölött felrobbant a levegő: titáni, lángot lövellő testét egyetlen halálos csapásba sűrítve előrelendült a sárkány, és teljes erejéből rávetette magát a sötét alakra. Az elvarázsolt acélrúd páncélpikkelyes mellébe hatolt, egészen tövig. Rettentő súlya azonban a földre terítette, összezúzta és porrá égette ellenfelét.

Fölemelkedve a homokból, Orm Embar ívbe görbítette a hátát, szélesen csapkodott szárnyaival, tűzcsóvákat okádott, és vérfagyasztóan üvöltött. Megpróbált fölszállni, de elhagyta repülőtudománya. A hideg, rosszindulatú fém átjárta a szívét. Visszaroskadt, szájából gőzölögve tört elő a fekete, mérges sárkányvér, a tűz kihunyt orrlyukaiban, míg azok lassan hamuszürkévé nem színeződtek. Hatalmas feje lehanyatlott a homokba.

Így pusztult el Orm Embar ugyanott, ahol ősapja, Orm is végét lelte. Ott halt meg, ahol Orm csontjait rejtette a fövény.

Ám ahol a sárkány földre sújtotta ellenségét, valami ocsmányság hevert és reszketett, mint hálójába száradt póktetem. A tüzes lehelet összeégette, a karmos mancsok széthasogatták. Arren megdöbbenve látta, hogy mégis mozog: keservesen odébb vonszolja magát a sárkány holttestétől.

Egy szörnyű arc fordult feléjük. Többé nem volt benne semmi vonzerő, csak nyomorúság és vénség, az aggkort is túlélt torz öregség. Szája fonnyadt volt, szemgödre üresen, már réges-rég üresen meredt a világra. Így pillantotta meg végre Kóbor és Arren ellenségük igazi képét.

Az alak elfordult tőlük. A feketére égett karok kinyúltak: valami sötétséget ölelt át, ugyanazt az alaktalan, mélységes sötétséget, amely megtörte és elhomályosította imént a napfényt. A romboló erő karjai között valami boltív vagy kapu formálódott elmosódón, határozott körvonalak nélkül. Nem volt mögötte sem sápadt fövény, sem fénylő óceán, csak valami hosszú, sötét lejtő, amely végtelenül vezetett lefelé a feketeségbe.

Oda kúszott be az összezúzott alak, s amikor a sötétségbe ért, hirtelen fölegyenesedett, majd sebes mozgással eltűnt a szemük elől.

— Jöjj, Lebannen — szólt Kóbor, jobb kezét a fiú karjára helyezve. Ezzel ők is előreléptek a Kiszáradt föld fekete világába.

TIZENHARMADIK FEJEZET
A kiszáradt föld

A tiszafa varázsbot ezüstös fénnyel világított a varázsló kezében a mélységes sötétség birodalmában. Arren tekintetét magára vonta egy másik, halvány pislákolás. Fényszikra futott végig a kezében fölemelve tartott meztelen kardpengén. Amikor a sárkány öngyilkos támadása és pusztulása megtörte a gúzsba kötő varázslatot, még odakint, Magador partján kivonta fegyverét. És itt, ahol ő sem volt több árnyéknál, de mégis eleven árny volt, még itt is keményen szorította kardjának árnyát.

Sehol másutt nem volt semmi világosság. Olyan volt az egész, mint a kései, borongós alkonyat, november végén: zord, hideg, gyászos levegő, amelyben ugyan lehetett látni, de épp csak derengett. Arren fölismerte a helyet: rémálmainak kopár ingoványát és sivár pusztaságát. Most azonban úgy érezte, hogy sokkal, de sokkal messzebb jár benne, mint álmában valaha. Semmit sem látott bizonyosan a homályban, csak annyit, hogy társával együtt valami hegyoldalban állnak, s előttük alacsony kőfal emelkedik, nem magasabban, mint egy felnőtt ember térde.

Kóbor még mindig szorította Arren karját a jobb kezével. Lassan lépdelt előre, és a fiú mellette haladt. Átléptek az alacsony kőfalon.

A hosszú lejtő szinte örvényként húzta őket lefelé a sötétbe.

Fejük fölött azonban, ahol Arren vastag felhőtakarót sejtett, a bársonyfekete égen csillagok fénylettek.

Fölnézett rájuk, és úgy érezte, hogy mellében kicsiny, hideg gombóccá gyűrődik össze a szíve. Ilyen csillagokat ezelőtt még sohasem látott. Moccanatlanul ragyogtak, még csak nem is hunyorogtak. Ezek a csillagok sohasem keltek fel és nem nyugodtak le, nem bujkáltak felhők között és nem homályosította el fényüket a reggeli nap. Apró, dermedt pontokként világítottak a kiszáradt föld fölött.

Kóbor nekivágott a lejtőnek a létezés hegyének túloldalán, és Arren lépésről lépésre együtt haladt vele. Ott bujkált benne a rettegés, de szívének bátorsága és megfeszített akarata nem hagyta, hogy a félelem eluralkodjon rajta, sőt tudomást sem vett róla. Annyi volt csupán az egész, mintha valami odabent, mélyen a lelkében megfeszülne, mint egy ketrecbe zárt, leláncolt vadállat.

Úgy érezték, hogy már régóta haladnak lefelé a lejtőri, de az is lehet, csupán rövid út van mögöttük. Ebben a világban ugyanis nem múlt az idő, nem fújt a szél, és nem mozdultak helyükről a csillagok. Egyszer csak befutottak egy ottani város utcáira, és Arren láthatta a

házakat, amelyek ablakában sohasem világít lámpafény, és meglátta a halottakat, amint merev arccal, üres kézzel ácsorognak egyik-másik ház ajtajában.

A piacterek mind üresek voltak. Sehol semmi forgalom, nyereség vagy veszteség. Semmit sem használtak, és semmit sem készítettek. Kóbor és Arren egyedül mozogtak a szűk utcákon, bár néha meg-megpillantottak egy-két alakot valamelyik útkereszteződésben, messze és a homályban alig kivehetően. Első ilyen találkozásukkor Arren harciasan támadásra emelte kardját, de Kóbor csak megrázta a fejét, és szó nélkül továbbment. Jobban odanézve, Arren meggyőződhetett róla, hogy egy asszony alakja mozog előttük, ügyet sem vetve a közeledőkre.

Mindazok, akiket láttak — nem sokat, bár a halottak sokan vannak, de ez a világ is óriási —, egy helyben álltak, vagy lomhán mozogtak, minden cél nélkül. Egyikükön sem látszottak sebek, mint Vandór-Akbé árnyképén, amelyet halálának színhelyén idéztek föl a napvilágra. Betegség nyomai sem mutatkoztak rajtuk. Épek voltak és „egészségesek". Mind kigyógyultak fájdalmaikból és… életükből. Nem érződött bennük bosszúvágy, amitől Arren tartott, sem ijedelem, amit szintén elképzelhetőnek vélt volna. Arcuk nyugodt volt, mentes minden vágytól és indulattól, világtalan szemükben nem csillant reménysugár.

Ekkor Arren szívében a félelem helyét elfoglalta a végtelen szánalom, s ha alatta ott bujkált is a rettegés, az az egész emberiség sorsának szólt. Hiszen látott egyszerre meghalt anyát és gyermekét, akik a sötétség birodalmában is együtt maradtak, ám a gyermek nem szaladgált, még csak nem is sírt, s anyja sem fogta a kezét, nem nézett rá egyáltalán. Azok, akik egymás iránti szerelmükbe pusztultak bele, itt szótlanul mentek el egymás mellett az utcán.

A fazekas korongja nem forgott, a szövőszék üresen állt, a kemence hidegen tátongott. Sehonnan sem hallatszott énekszó.

A sötét házak közötti sötét utcák némán mutattak előre, ők pedig végigvonultak rajtuk. Az ő lábuk dobbanása keltette az egyetlen hangot. Hideg volt. Arren eleinte nem vette észre ezt a hideget, de az lassacskán beleette magát a lelkébe — hiszen az is itt volt vele — és testébe, csontig hatón. Roppant fáradtságot érzett. Biztosan jókora távolság van már mögöttük. Minek mennek tovább? — villant az agyába, és léptei lelassultak egy pillanatra.

Kóbor hirtelen megtorpant, és belebámult egy, az útkereszteződésben álló férfi arcába. Karcsú volt és magas, Arren határozottan ismerősnek vélte, és sehogy sem jutott eszébe, hol találkozhatott vele. Kóbor megszólította őt. Ez volt az első hang, amely megtörte a csöndet, mióta átléptek a kőfalon:

— Ó, Torion, kedves barátom, te hogy kerülsz ide?

Kinyújtotta kezét Kútfő Hívómestere felé.

Torion részéről nem jött válaszmozdulat. Nyugodtan állt tovább, és arca sem rezdült. Kóbor varázsbotjának fénye azonban mélyen behatolt elárnyékolt szemébe, parányi fényt gyújtva ott is, vagy talán inkább visszatükrözte azt. Kóbor megragadta a föl nem kínált kezet, és újból megkérdezte:

— Mit keresel itt, Torion? Te még nem vagy e birodalomba való. Menj vissza!

— Követtem a halhatatlan útját. Eltévedtem. — A Hívó Szó mesterének hangja tompán szólt, mintha álmában beszélne.

— Fölfelé. A fal irányában! — mutatta az utat, amelyen Arrennel együtt végigjöttek, azt a hosszú, sötét, meredek utcát. Erre Torion arca megrándult, mintha valami kardpengeként hasított volna a testébe elviselhetetlenül.

— Nem találom az utat — mormolta. — Uram, nem találom az utamat.

— Még lehet, hogy megleled — mondta erre Kóbor, megölelte őt, és továbbindult. Torion csak állt mögötte a keresztútnál.

Amint haladtak tovább, Arren egyre inkább úgy érezte, hogy ebben az időtlen szürkületben valójában nincs előre és hátra, nincs kelet vagy nyugat, egyáltalán, az utak nem vezetnek sehová. Merre van akkor a kiút? Visszagondolt rá, hogy egész idő alatt csak lefelé jöttek, mindig ereszkedve, függetlenül attól, merre kanyarodik az útjuk. Itt, a holtak városában is lefelé futottak csak az utcák. Ahhoz tehát, hogy visszatérhessenek a kőfalhoz, mást sem kell tenniök, mint hogy fölfelé kapaszkodnak, és a hegytetőn majd biztosan rátalálnak. De nem fordultak meg. Tovább ereszkedtek lefelé, egymás oldalán. Követte-é most Kóbort? Vagy tán vezette őt?

Egyszer csak véget ért a város. A megszámlálhatatlan halott országa néptelen volt. A le nem nyugvó csillagok alatt, a köves talajon nem nőtt egyetlen fa, egyetlen bokor, még egyetlen fűszál sem.

Nem volt látóhatár, mert a szem nem fogott be akkora távolságot a homályban. Előttük azonban az apró, mozdulatlan csillagok széles sávon hiányoztak az „égről”. E csillagtalan teret cikcakkos lejtők szabdalták, mint valami hegylánc csúcsai. Minél közelebb mentek, annál kivehetőbbekké váltak e formák: magas szirtek, amelyeket nem koptatott se víz, se szél. Hó sem fedte őket, amelyről visszapisloghattak volna a csillagok. Mind fekete volt. Látványuk a vigasztalanság érzésével árasztotta el Arren lelkét. Elfordította róluk a szemét. De valahogy ismerte, fölismerte őket, újra magukra vonták a tekintetét. Valahányszor azokra a csúcsokra nézett, iszonyatos teher nehezedett a mellére, idegei csaknem fölmondták a szolgálatot. Mégis ment tovább, végtelenül ereszkedve, a terep folyamatosan lejtett a lábuk alatt a hegylánc lába felé. Végül nem bírta tovább szó nélkül:

— Uram, mik azok a… — És ujjal mutatott a hegyekre, mert elakadt a szava, kiszáradt a torka.

— Ott van a fény világának határa — felelte Kóbor —, épp olyan határ, mint az a kőfal, amelyen átléptünk. Nincs igazi nevük, csak úgy hívják őket: Fájdalom. Van egy út rajtuk keresztül. A holtak nem járhatnak rajta. Nem hosszú, de roppant keserves út.

— Szomjas vagyok — panaszkodott Arren, amire társa csak ennyit válaszolt:

— Az itteniek itala a por.

Folytatták útjukat.

Arren észrevette, hogy barátjának léptei lelassultak, valamiféle bizonytalanság vett rajta erőt. Ő maga egy pillanatra sem ingott meg már egy ideje, de a fáradtság egyre jobban eluralkodott rajta. Le kell jutniok oda. Tovább kell menniök. És mentek is tovább.

Többször átvágtak a holtak más városain, ahol a háztetők éles szöget alkottak a fölöttük mozdulatlanul álló csillagokkal. A városok után megint pusztaság következett, ahol semmi sem nőtt. Mihelyt túljutottak egy városon, hátuk mögött nyomban elnyelte azt a sötétség. Sem elöl, sem hátul nem láttak semmit, csak az egyre közelebb kerülő, elébük magasodó hegyeket. Jobb oldalukon az úttalan lejtő zuhant a mélybe, ki tudja, mióta! Talán azóta, hogy átlépték a kőfalat.

— Arrafelé mi van? — kérdezte a fiú Kóbortól suttogva, mivel takarékoskodott hangja erejével, de a varázsló csak megrázta a fejét.

— Nem tudom. Talán valami út, amelynek sehol sincs vége.

Haladásuk irányában lassan-lassan fogyatkozni kezdett a lejtő. Lábuk alatt a talaj fülsértően csikorgott, mint valami töredezett lávamező. De csak mentek tovább, és Arrennek már eszébe sem jutott, hogy forduljanak vissza, de még csak az sem, hogy miképpen tehetnék. Arra sem gondolt, hogy megálljának, pedig már rettenetesen elfáradt. Egyszer megpróbálkozott vele, hogy hazagondol, hátha az enyhítheti kimerültségét, iszonyodását, és oldhatja vele a bénult sötétséget. De egyszerűen nem jutott az eszébe, hogyan néz ki anyjának arca a tavaszi napsütésben. Nem volt más lehetősége, mennie kellett tovább. És rendületlenül lépkedett előre.

Egyszer csak rájött, hogy lába alatt kisimul az út. Kóbor megint tétován megtorpant mellette. Erre ő is megállt. A hosszú lejtőnek vége szakadt. Ez volt maga a vég. Tovább nem vezetett út. Nem volt hová menniök.

Közvetlenül a Fájdalom hegye alatt húzódó völgy fenekén voltak. Lábuk alatt szikla, körülöttük kődarabok, görgetegek, tapintásuk érdes, mint valami salaktömböké. Úgy nézett ki, mintha ez a keskeny völgy valaha erre hömpölygő, bő vizű folyó ágya lett volna, vagy éppen egy tűzfolyóé, azokból a rég kihűlt vulkánokból, amelyek

szaggatott csúcsai a fejük fölött emelkedtek a magasba.

Arren mozdulatlanul állt odalent a sötét és szűk völgyben, és Kóbor éppoly nyugodtan állt mellette. Akár azok a vágy nélküli árnyak, bámulva a csöndet, teljes némaságban. Enyhe, már nem is mardosó rémülettel Arren arra gondolt: Túlságosan messzire jöttünk!

Ám ez aligha jelentett számukra valami sokat.

Kóbor a szájából vette ki a szót, mondván:

— Túl messzire jöttünk ahhoz, hogy visszafordulhassunk. — Hangja tisztán szólt, csengését mégsem vette el teljesen a körülöttük ásító tompa űr. Arrent kissé fölháborította ez a hang. Hát nem azért jöttek ide, hogy találkozzanak azzal, akit keresnek?

Ekkor megszólalt egy idegen hang is a sötétben:

— Túl messzire merészkedtetek.

Arren kapásból vágta rá a választ:

— Csak a túl messze van elég messze.

— Elérkeztetek a kiszáradt folyóig — folytatta a hang. — Innen nem mehettek vissza a kőfalhoz. Nem mehettek vissza az életbe.

— Ezen az úton nem — intézte szavait Kóbor a sötétséghez. Arren alig sejtette, hol van, pedig ott állt szorosan mellette, de a hegy, amelynek lábánál megtorpantak eltakarta előlük a gyér csillagfénynek is a felét, a száraz folyó medrében pedig mintha maga a sötétség folyt volna tova. — De majd megismerjük a te utadat!

Szavaira nem jött semmi válasz.

— E helyen egyenlőek az esélyeink. Míg te vak vagy, Kob, mi a sötétség rabjai vagyunk.

Még mindig semmi válasz.

— Nem árthatunk neked e helyen. Nem ölhetünk meg. Mitől félsz tehát?

— Én nem ismerem a félelmet — szólalt meg végre a sötétség hangja. És lassan, halvány kékes fénytől övezve, amilyen néha Kóbor varázsbotjából sugárzott, megjelent az emberalak, valamivel fölöttük, a hatalmas kőgörgetegek között. Magas volt, széles vállú és hosszú kezű, mint az árny, amely a dűnéken, majd később Magador szélső partján jelent meg nekik, csak sokkal öregebb. Haja fehér volt, és sűrű csimbókban tapadt magas homlokához. Így nézett hát ki lelke valójában, a holtak országában, nem égette össze a sárkánytűz, nem volt megcsonkítva, és mégsem volt egész. Szemgödrei üresen tátongtak.

— Én nem tudom, mi a félelem — folytatta. — Ugyan, mitől félhetne egy halott? — És nevetett. Nevetése annyira hamis, olyan hátborzongató volt ott, abban a keskeny kőmederben a hegy lába alatt, hogy a lélegzet egy pillanatra Arren torkába szorult. De keményen markolta fegyverét, és tovább hallgatta őt.

— Én persze magam sem tudom, mitől félhetne egy halott ember

— felelte Kóbor. - A haláltól biztosan nem. Mégis úgy látom, hogy te félsz tőle. Még így is, hogy megtaláltad elkerülésének a módját.

— Így van. Élek, és él a testem is.

— No, nem egészen — mormolta a mágus szárazon. — A varázslat elrejtheti a kort, de Orm Embar nem volt valami kíméletes ezzel a testtel.

— Képes vagyok meggyógyítani. Ismerem az orvoslás minden csínját-bínját és a fiatalság titkát is, nem csupán holmi illúziókat. Hát minek nézel te engem? Tán azért, mert főmágusnak neveznek, én már csak valami falusi vajákos vagyok a szemedben? Én, aki minden varázslók között egyedül tártam föl a halhatatlanság titkát, amire sohasem volt képes senki más?!

— Lehet, hogy mi nem is keressük — felelte Kóbor.

— De igenis kerestétek. Méghozzá valamennyien. Kerestétek, és nem találtátok, ezért agyaltatok ki mindenféle bölcs szamárságokat az egyensúlyról, az élet és a halál egységéről és annak elfogadásáról. De ezek csak üres szavak, hazugságok, amelyekkel a kudarcotokat palástoljátok. E mögé rejtitek saját halálfélelmeteket! Melyik ember ne akarna örökké élni, ha tehetné? Márpedig én, lám, megtehetem. Halhatatlan vagyok! Megtettem azt, amire ti képtelenek voltatok, ezért én vagyok a ti mesteretek és uratok. És ti tudjátok is ezt. Szeretnéd-e tudni, miként csináltam ezt, főmágus?

— Igen, szeretném.

Kob egy lépéssel közelebb jött hozzájuk. Arren fölfigyelt rá, hogy bár nincsen szeme, mégsem vak ember módjára viselkedik. Úgy látszott, pontosan tudja, hol van éppen Kóbor és Arren, mindkettejük mozgására ügyelt, de sohasem fordította Arren felé a fejét. Kellett lennie valami másodlagos varázslátásának, olyannak, amilyen hallással és látással azok az üzenetárnyképek rendelkeznek: valaminek, ami figyelmezteti őt, bár a dolgokat valójában nem látja.

— Páln szigetén éltem — intézte Kóborhoz a szavait —, miután te korlátolt gőgödben azt hitted, hogy sikerült megaláznod és megleckéztetned engem. Ó, igen! Egy leckét azért valóban kaptam tőled, csakhogy nem azt, amelyre te akartál megtanítani. Azt mondtam magamban ugyanis: lám, hát láttam a halált, és elfogadását elutasítom! Hadd járja csak az ostoba természet a maga korlátolt útját, de én férfi vagyok, a természetnél különb és hatalmasabb. Nem követem azt a pályát, nem engedem, hogy énem semmivé váljon. Így döntvén, ismét hozzáláttam a pálni törvény tanulmányozásához, de csak halvány utalásokat, ködös találgatásokat kaptam belőle ahelyett, amit kerestem. Így tehát átalakítottam, újjáalakítottam a törvényt, és elvégeztem a varázslatot… a leghatalmasabbat, amelyet valaha valaki elvégezhetett. A leghatalmasabbat és a legvégsőt!

— És ebbe a varázslásba belehaltál.

— Igen. Meghaltam. Igen, volt bátorságom meghalni, hogy megtalálhassam azt, amire ti, hitvány alakok hiába vadásztatok: a halálból visszavezető utat! Kinyitottam azt a kaput, amely az idők kezdete óta zárva volt. És íme, most szabadon eljöhetek ide, és szabadon visszatérhetek az élők világába. Egyedül az emberek között és egyedül az idők végtelenségében, én lettem egyszerre mindkét világ ura! És a kapu, amelyet kitártam, nem csupán itt létezik, hanem az élők tudatában, létük legrejtettebb bugyraiban is, ahol mind egyenlőek vagyunk a sötétségben. Ezt tudják az élők, és kénytelenek eljönni hozzám. És a holtak is kénytelenek elébem járulni, mivel nem veszítettem el az élet titkának kulcsát. Át kell lépniök azon a kőfalon, amikor megidézem őket. Így kell tennie minden léleknek: királyoknak, varázslóknak és büszke dámáknak. Meg kell járniok az utat oda-vissza az életből a halálba, amikor csak úgy parancsolom. Mindnek elébem kell járulnia: élőnek és holtnak egyaránt, elébem, aki meghaltam, és mégis élek.

— És ugyan hol járulnak eléd, Kob? Hol tartózkodsz te igazán?

— A két világ között.

— De hiszen az sem élet, sem halál. Mondd meg nekem, Kob, mi hát az élet?

— A hatalom!

— És mi a szeretet?

— Hatalom — ismételte meg a vak ember nyomatékosan, magasra fölvonva a vállát.

— És mondd, mi a fény?

— Sötétség.

— Mi a te neved?

— Nincs nevem!

— E világon is mindennek megvan a maga igazi neve.

— Akkor mondd meg a magadét!

— Én a Kóbor nevet kaptam. És te?

A világtalan alak tétovázott egy darabig, majd kinyögte:

— Kob.

— Ez csak a köznapi neved volt, nem az igazi. Mi hát a valódi neved? Hol van a te igazságod? Otthagytad talán Páln szigetén, ahol meghaltál? Sok mindent elfeledtél már, lám, te, két világ ura! Elfelejtetted a fényt, a szeretetet s végül a saját nevedet is.

— Kezemben van hát a neved s ennélfogva a hatalom fölötted, Kóbor főmágus… — Kóbor, aki főmágus volt, amikor még élt.

— A nevemnek semmi hasznát sem veheted — felelte Kóbor. — Egyáltalán nincs rajtam hatalmad! Én élő ember vagyok. Testem ott hever Magador partján a napfényben, e forgandó világ felszínén. Amikor az a test majd meghal, ide kerülök én is. De csak mint név. Csupán a nevem jön ide, az árnyékom. Hát nem érted? Hát sohasem

értetted? Te, aki oly sok halott árnyát idézted magad elé, aki magadhoz parancsoltad az elhunytak lelkeit, még Vandór-Akbéét, közülünk a legbölcsebbikét is! Nem fogtad föl, hogy ő, még ő is csak egy árnyék, puszta név? Az ő halála nem tette kisebbé az életét. Nem tette kisebbé saját magát sem! Ő máig ott van… *ott,* és nem itt! Itt nincs semmi, csak árnyak és por. Ő ott van a földön, és vele a napsütés, a fák lombja, a sas szárnyalása. Ő él. És tovább él minden cselekedete. Tettei újjászülettek, és sohasem felejtődnek el, annak a világnak sohasem lesz vége. Örökké megmarad. Kivéve téged. Neked már nem lesz igazi halálod. Te elveszítetted az életet, el a halálodat, csupán azért, hogy nyomorult énedet megmenthesd. Tenmagadat! A te halhatatlan énedet! De hát mi az? Ki vagy TE?

— Én… én vagyok. Az én testem nem porlad el, nem hal meg…

— Egy eleven test szenved a fájdalomtól, Kob. Egy eleven test egyszer megöregszik… és meghal. A halál az az ár, amit életünkért fizetünk, és minden életért.

— De én nem fizetem meg! Igaz, meghalhatok, de a következő pillanatban máris élhetek tovább. Engem nem ölhet meg senki. Halhatatlan vagyok! Egyes-egyedül én maradok ÉN, örökkön örökké!

— Mondd hát akkor, ki vagy?

— Én vagyok a halhatatlan.

— Mondd a neved!

— Én vagyok a király!

— És mi az én nevem? Még egy perce sincs, hogy elárultam neked. Mondd ki a nevemet!

— Te nem vagy valódi. Neked nincs neved. Csak én létezem!

— Igen létezel, de névtelenül és alaktalanul. Nem láthatod a napvilágot, és nem látod a sötétséget sem. Elárultad a zöld mezőket, a napot és a csillagokat, hogy megmentsd magadat. De nincs igazi éned. Mindaz, amit eladtál, az te magad voltál. Mindent odavetettél hát… semmiért. Ezért parancsolnád magadhoz az egész világot, mindazt a fényt és életet, amit elveszítettél, hogy kitöltsd vele a benned lévő űrt. De a semmit nem lehet megtölteni. Sem a föld valamennyi éneke, sem az ég minden csillaga nem töltheti ki a te ürességedet.

Kóbor hangja ércesen csengett, ott, a sötét hegyek alatti hideg völgyben, és a világtalan alak visszatántorodott előle. Fölemelte az arcát. Megcsillant rajta a halvány csillagfény. Úgy látszott, mintha sírna, de nem csordultak ki a könnyei, mivelhogy szemei sem voltak. Kinyitotta és becsukta a száját, mely sötétséggel volt teli. Nem törtek elő belőle szavak, csak valami keserves nyögés. Végül kipréselt egy alig kivehető szót eltorzult ajkai közül, mely így hangzott: élet!

— Én visszaadnám az életedet, Kob, ha tudnám. De nem tehetem. Hiszen halott vagy. De megadhatom néked a halált.

— Nem! — sikoltott föl a világtalan ember élesen, majd ismét: —

Nem, nem! — És zokogva a földre rogyott, miközben arca épp oly száraz maradt, mint a sziklás folyamágy, amelyben víz helyett csupán az éjszaka sötétje hömpölygött tova. — Nem teheted. Senki sem szabadíthat meg engem, soha. Megnyitottam a kaput a világok között, és képtelen vagyok rá, hogy visszazárjam. Senki sem csukhatja be megint. Húz, egyre csak húz maga felé. Vissza kell térnem hozzá. Ki kell lépnem rajta, majd visszatérnem ide, a porba, a hidegbe és a csöndbe. Csak szív, csak szív maga felé. Nem távozhatom tőle. Nem zárhatom be. Végül majd elszippantja a világ világát. Minden folyó olyan lesz, mint ez a száraz meder. Nem létezik olyan erő, mely becsukhatná az ajtót, amit én kinyitottam!

Szavaiból és hangjából a reménytelenség, a diadal és a rettegés szörnyű elegye szólt.

— Hol van? — Ennyi volt Kóbor minden válasza.

— Arrafelé. Nem messze. Eljuthattok oda. De ott már nem tehettek semmit. Nem csukhatjátok be. Ha minden erőtöket egyedül erre fordítanátok, az sem lenne elég. Arra semmi sem elég.

— Meglehet — felelte Kóbor. — Ám te a kilátástalanságot választottad, ne feledd, hogy mi még nem. Vezess oda bennünket!

A világtalan ember fölszegte a fejét. Vonásain láthatóan küzdött egymással a félelem és a gyűlölet. A gyűlölet győzedelmeskedett:

— Nem teszem! — kiáltotta.

E pillanatban Arren előrelépett, és így szólt:

— De, megteszed!

A vak férfialak nem moccant. A holtak világának hideg csöndje és feketesége ölelte körül őket és nyelte el szavaikat.

— És te ki vagy?

— A nevem Lebannen.

Megszólalt Kóbor:

— Te, aki királynak nevezed magadat, nem tudod, kivel állsz szemben?

Kob erre is néma csöndbe burkolózott. Végül némelyest lihegve megszólalt:

— De hiszen ti halottak vagytok… ő is halott. Nem mehettek vissza! Innen nincs kiút. Fogságban vagytok itt. — Amint ezt kimondta, kialudt körötte a fény, csak annyit hallhattak, hogy hirtelen megfordul, és elsiet tőlük a még sötétebb sötétségbe.

— Adj nekem fényt, uram! — kiáltott föl Arren, mire Kóbor feje fölé emelte varázsbotját, fényével széthasítva ezt az ősi sötétséget, amelynek sziklákkal és árnyakkal zsúfolt ösvényén a világtalan ember magas, görnyedt alakja bukdácsolva, kapkodva kapaszkodott fölfelé, különös, mégsem vakon tapogatózó léptekkel. Nyomában csörtetett Arren, kezében a kard, azután pedig Kóbor.

Arren hamarosan elveszítette szeme elől útitársát, a világosság

csaknem teljesen kihunyt, útjukat gyakran törték meg a sziklák és a folyómeder kanyarulatai, ám Kob lépéseinek hangja, előttük járó jelenvalósága elegendő vezérfonal volt a számukra. Arren közelebb húzódott hozzá, amint az út összeszűkült. Most éppen egy sziklakiszögellésekkel szaggatott, meredek kürtőn haladtak fölfelé. A „forrása" felé közeledő száraz folyó egyre inkább összeszűkült egymásra boruló partjai között. Kődarabok csörömpöltek a lábuk és kezük alatt, mivel csak négykézláb lehetett fölfelé kapaszkodniuk. Arren megérezte, hogy a partfalak végképp összeszűkülnek, ezért végső erőfeszítéssel Kobra vetette magát, megragadta a karját, hogy megállásra kényszerítse őt. Egy sziklamedence volt előttük, öt- vagy hatlábnyi széles, amelyben víz locsoghatott egykor, ha egyáltalán volt itt víz valaha. Fölöttük csupán sziklaernyő és salakkupac. Ebben a sziklában tátongott egy fekete lyuk: a száraz folyó forrása.

Kob meg sem kísérelte, hogy elmeneküljön előlük. Nyugodtan állt mellettük, mialatt a közeledő Kóbor fénye megvilágította üres szemű arcát. Ekkor Arren felé fordult.

— Ez az a hely — mondta torz mosollyal az ajkán. — Ez az a hely, amelyet kerestek. Látjátok? Itt nyerhetitek vissza az életeteket. Egyetlen dolgotok, hogy kövessetek engem. Akkor örökkévaló lesz az életetek. Királyok leszünk, ti meg én.

Arren rápillantott erre a kiapadt forrásra, erre a porral teli szájra, ahol a világra visszalábaló holt lélek új életet és új halált nyerhet a sötétség fátyla alatt. Gyűlöletes volt számára a látvány. Halálos kór ellen küszködve rekedt hangon fölkiáltott:

— Ó, csukjátok be hát!

— Mindjárt bezárul — hallotta meg Kóbor hangját közvetlenül maga mellett. Odanézve látta, hogy karján és arcán vakító fény villan föl, mintha ő maga földre hullott csillag lenne ebben a végtelen éjszakában. A száraz forrás, a kapu ásítva állt előtte. Széles volt, és üresen tátongott, de senki sem mondhatta volna meg, hogy van-e, s miféle mélység van mögötte. Nem volt ott semmi, amin fény megcsillanhatna, amit szem megláthatna. Puszta űr volt az egész. Mögötte nem volt sem sötétség, sem fény, sem halál. Maga a semmi volt. Egy út volt, amely nem vezet sehová.

Kóbor fölemelte a kezét, és beszélni kezdett.

Arren még mindig Kob karját markolta. A világtalan ember szabad kezét a sziklafalhoz támasztotta. Mindketten mozdulatlanná dermedtek, amint megragadta őket a varázsige ereje.

Egész életének minden tudását, háborgó szívének minden erejét belevetve, Kóbor kísérletet tett rá, hogy bezárja a kaput és újraegyesítse a megbomlott világot. És ekkor, kiáltásának, széttárt karjai parancsának engedelmeskedve, a sziklafalak egymás felé indultak, fájdalmasan vágyván az egyesülést, a találkozást. De ezzel

egy időben a fény egyre halványult és halványult, eloszlott a kezéről és az arcáról, eltűnt még tiszafa varázsbotjának végéről is, hogy csak egy halvány vibrálás maradjon utána. E kísérteties fényben Arren látta, amint a kapu csaknem összecsukódik.

A világtalan férfi is érezte, hogy keze alatt megmozdulnak és egymás felé siklanak a sziklák. De ugyanakkor azt is érezte, hogy a varázserő és a tudomány lassan elerőtlenedik, fölhasználja magamagát… lassan vége… s akkor fölordított:

— Nem! — És kiszakította magát Arren szorításából, előrelendült, és szörnyű, vak erejével Kóborra vetette magát. Súlyával maga alá terítve a varázsló testét, iszonyatos erővel megszorította a torkát, hogy megfojtsa.

Arren magasba emelte Szeriád kardját, és a villogó pengével egyenesen lesújtott a hajcsimbókok alól föltárulkozó csupasz nyakra.

Az élő szellemnek súlya van a holtak világában is, de még a kardja árnyának is éle van. Ez a penge rettentő sebet vágott, átszakítva Kob nyakcsigolyáját. Fekete vérsugár tört fel, a kardpenge fényétől megvilágítva.

Ám hiábavaló dolog megölni egy halott embert, pedig Kob igazán halott volt, mar hosszú-hosszú évek óta. Ez a seb is nyomban bezárult, mohón nyelve saját kiömlő vérét. A világtalan férfi hatalmas magasságba emelkedett, hosszú karjait kinyújtva Arren felé. Arcáról sütött a düh és a gyűlölet. Mintha ebben a pillanatban ismerte volna föl, ki is az ő igazi vetélytársa és ellensége.

Annyira rettenetes volt e halálos csapás utáni föltámadás, ez a képtelenség a meghalásra, ami szörnyűbb volt minden lehetséges halálnál, hogy a bosszú gyűlöletes dühe árasztotta el Arrent, valami tébolyult harag, amitől ismét magasba emelte kardját, és megint lesújtott vele, minden erejével, iszonyatos csapással. Kob aláhanyatlott, koponyája szétnyílt, arcát elöntötte a vér, de Arren máris újból ott volt fölötte, hogy lesújtson megint, még mielőtt a seb bezárulhatna, hogy újra és újra üssön, míg csak meg nem öli őt…

Mellette Kóbor, nehézkesen térdre kecmeregve egyetlen szót szólt.

Hangjára Arren villámsújtottan megállt, mintha egy kéz ragadta volna meg kardot lendítő karját. A keservesen talpra emelkedő világtalan alak szintén mozdulatlanságba dermedt. Eddigre Kóbor is talpra állt. Megtántorodott gyönge lábán. Amikor végre egyenesen megállt, odafordult a sziklafalhoz.

— Összezárultál hát mégis — kiáltotta tiszta hangon, és varázsbotjával tűzvonalakat rajzolt a sziklakapura: Agnen jelét, a vég rúnáját, amelyet a koporsófödelekre festenek rendszerint. És ettől a pillanattól többé nem volt rés vagy üres tér az összecsapódó sziklatömbök között. A kapu bezárult.

A Kiszáradt föld talaja megrendült a lábuk alatt, és az egyhangú,

üres égbolton végigrobajlott valami mennydörgés, és a távolban lassan elenyészett.

— A szó erejével, mely nem hangozhat el az idők bevégeztéig, e szóval hívtalak ide. A szó erejével, amely a teremtés kezdetén elhangzott, most elbocsátalak. Menj szabadon! — Ezzel a térdén kuporgó, világtalan alak fölé hajolva, Kóbor súgott valamit csatakos haja alá rejtett fülébe.

Kob fölemelkedett. Lassan körülpillantott, immáron látó szemmel. Arrenre, majd Kóborra nézett. Nem szólt semmit, csak sötét tekintetét meresztette rájuk. Nem látszott rajta sem harag, sem gyűlölet, sem szomorúság. Megfordult csöndesen. Nekiindult a száraz folyó medrének, és hamarosan eltűnt a szemük elől.

Nem játszott több fény Kóbor varázsbotján és arcán sem. Csak állt ott némán a sötétben. Amikor Arren mellé lépett, megragadta az ifjú karját, hogy talpra segítse őt. Egy kurta pillanatra rövid zokogás rázta meg.

— Megtörtént tehát — mondta. — Elmúlt hát felőlünk!

— Megtörtént, én jó uram. Menjünk hát immár!

— Így legyen. Ideje hazamennünk.

Kóbor teljesen zavarodottnak és kimerültnek látszott. Arren nyomában bandukolt, felfelé a folyóágyban, lassan botladozva, nehézkesen a sziklák és kőfalak között. Arren együtt csetlett-botlott vele. Amikor a száraz folyó partjai ellaposodtak, és a lejtő is enyhébb lett, a fiú visszanézett a megtett útra, a végtelen, alaktalan lejtőre, amely fölfelé vezetett a sötétbe. Elborzadván a látványtól, visszafordult.

Kóbor meg sem szólalt közben. Mihelyt megálltak, lerogyott valami útszéli lávabombára, elcsigázottan, leszegett fejjel.

Arren tudta, hogy közel járnak az úthoz, amelyen idejöttek. Az a fontos csak, hogy továbbmenjenek! Végig kell menniük kiszabott útjukon. „Még a legmesszebb sincs elég messze” — jutott eszébe. Föltekintett a szörnyű, fekete, hideg és a mozdulatlan csillagokat beárnyékoló néma csúcsokra. És megszólalt benne akaratának csúfolkodó, gúnyos hangja: Talán félúton megállnál, Lebannen? — kérdezte tettetett közönnyel.

Kóborhoz hajolt, és igen lágyan ezt mondta neki:

— Tovább kell mennünk, uram!

Kóbor semmit sem szólt, de talpra állt.

— A hegyek mellett kellene mennünk, azt hiszem.

— Ez már a te utad, fiam — felelte Kóbor rekedten. — Segíts hát!

Így vágtak hát neki a porral és hamuval borított lejtőnek, föl a hegyekbe. Arren támogatta útitársát, amennyire saját ereje engedte. Oldalról, a lyukakból és üregekből a pokol sötétsége áradt, ezért úgy kellett maga előtt kitapogatnia az utat. Nem csoda, hogy Kóbort

nehezen támogatta mind e közben. Nem volt könnyű a terep sem. Csetlés-botlás volt az előrehaladás. Amikor pedig az út meredekebb lett, és mászniok, kapaszkodniuk kellett, még keservesebbé vált az egész. A durva sziklák úgy marták a tenyerüket, akár az izzó vas. Mégis hideg volt minden, és egyre hidegebbé vált, ahogyan fölfelé haladtak. Volt valami gyötrelmes e föld érintésében. Úgy izzott, mint az eleven parázs. Mintha a hegyek mélyéből előtörő tűz táplálná. A levegő mégis dermesztően hideg maradt, és reménytelen sötétség mindenütt. Sehol semmi nesz. Sehol egy fuvallat. Az éles kövek letöredeztek, amint megmarkolták őket, és recsegve porladtak szét a talpuk alatt. A szakadékok és repedések feketén, a semmibe veszve tárultak föl előttük. Hátuk mögött növekvő mélység. Előttük, odafönt csúcsok és szirtek takarták el a csillagokat. A roppant fekete hegyeken semmi sem mozdult e két halandón kívül.

Kóbor gyakran megbotlott, lépései összekuszálódtak a kimerültségtől. Egyre nehezebben és nehezebben lélegzett, s amikor keze a sziklákhoz ütődött, felnyögött fájdalmában. Fájó kiáltásai késként hasítottak Arren szívébe. Tartani próbálta urát, hogy el ne essen. Az ösvény gyakran keskenynek bizonyult ahhoz, hogy egymás mellett haladhassanak. Arrennek előre kellett mennie, hogy kitapogathassa a következő lépések helyét. És eljött a pillanat, amikor egy égbe törő lejtő tetején Kóbor lerogyott, és nem volt képes többé talpra állni.

— Uram! — kiáltotta Arren mellétérdelve, majd kinyögte a nevét: — Kóbor!

A másik nem moccant, és nem válaszolt.

Arren ekkor karjára emelte őt, és fölcipelte a meredek lejtőn. Odafönt sík terep bontakozott ki előtte, csupán néhány lépésnyire. Arren letette terhét, és melléomlott, kimerülten, fájdalmasan és reményvesztetten. Itt volt a legmagasabb pontja a két fekete csúcs között vezető hágónak. A cél, ahová törekedtek. Ez volt a vég hágója, és talán maga a vég. Semmilyen út nem vezetett innen tovább. A lapály vége egy szakadék széle volt. Rajta túl csak az örökkévaló sötétség, amelyben apró, mozdulatlan csillagok fénylettek csupán az éj sötét kárpitján.

A kitartás erősíti a reményt. A fiú előrekúszott összetörten, amikor visszanyert valamit erejéből. Lepillantott a sötétség szakadékának szélén. És ekkor odalent, alig pár ölnyire, meglátta a tengerpart csontsárga homokját. A fehér tarajú, borostyánszínű hullámok tekergőzve és habot hányva omlottak a partra. A tenger túloldalán éppen aranyglóriába burkolva ereszkedett alá a nap.

Arren hátrafordult a sötétség felé. Vissza is lépett. Fölnyalábolta Kóbort, amilyen erősen csak tudta, és megindult vele előre. Ameddig ereje kitartott. Nem volt hosszú az út. A végén megszűnt minden: a

szomjúság, a fájdalom, a sötétség és a napfény, együtt a partot ostromló tenger morajával.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET
A fájdalom köve

Amikor Arren magához tért, szürke köd borította a tengert, a homokdűnéket és Magador hegyeit. A hullámok halk mormogással nyomultak elő a ködből, és hasonló dörmögéssel húzódtak vissza. A dagály éppen tetőzött, a homokpart jóval keskenyebb volt, mint amikor először ideértek. A hullámok legszélső, habos csíkjai fölcsúsztak a parton, és megnyalták Kóbor kinyújtott bal kezét, amint ott feküdt, arcra borulva a homokban.

Haja és ruhája átnedvesedett, és Arren testére is jegesen tapadtak a rongyai, mintha a tenger hulláma átcsapott volna fölöttük. Kob tetemének nem volt semmi nyoma. Lehet, hogy a hullámok mosták a tengerbe a maradványait? Ám amikor Arren hátrafordult, hatalmasan és homályosan ott magasodott fölötte Orm Embar gigászi teste, mint valami ledőlőfélben lévő torony.

Arren minden tagjában reszketve talpra kecmergett, de alig állt meg a lábán a dermedtség és a bénult gyöngeség miatt, ami olyankor fogja el az embert, ha sokáig fekszik tehetetlenül betegágyában. Úgy támolygott előre, akár valami részeg. Amint visszaszerezte uralmát végtagjai fölött, odament Kóborhoz, és nagy nehezen följebb vonszolta őt a homokon, legalább annyira, hogy a hullámok el ne érjék. Mindössze erre volt képes. Úgy érezte, hogy Kóbor teste kihűlt, és nagyon nehéz. Kicipelte őt a halál birodalmából az élet országába… és lehet, hogy hiába! Fülét Kóbor mellkasára szorította, de saját tagjainak reszketésétől és fogai vacogásától nem hallhatta a másik szívverését. Keservesen föltápászkodott megint, csapkodással megpróbált valami meleget varázsolni a lábában, majd végül reszkető inakkal, akár egy vénember elindult, hogy megkeresse a holmijukat. Egy patakocska partján hagyták őket, valahol a hegyoldalban, valamikor rettentő régen, amikor a csontkunyhóhoz ereszkedtek lefelé. Tulajdonképpen a csermelyt kereste, hiszen más sem járt a fejében, mint a víz, a friss víz!

Hamarabb, mint várta, rábukkant a tenger felé igyekvő patakra, amelynek keskeny medrében ezüstösen csillogott a kristálytiszta víz. Ráborult és ivott. Arca és mindkét keze a vízbe merült. Úgy szívta magába az üdítő folyadékot, hogy testével együtt a lelke is megtelt vele.

Végül leült, s amint így tett, a vízfolyás túloldalán megpillantott egy óriási sárkányt.

Hatalmas feje, mintha acélból kovácsolták volna, orrlyukai, szeme és szája körül rozsdaszín foltokkal; feléje fordult, majdnem fölötte imbolygott. Karmai mélyen belesüllyedtek a patakpart nedves

homokjába. Összecsukott szárnya vitorlaként csüngött az oldalán, de sötét teste beleveszett a ködbe.

Nem mozdult. Ülhetett azon a helyen órák, évek vagy akár évszázadok óta. Teste akár a bronzba öntött vagy kőből faragott szobor, de a szemei, azok a szemek, amelyekbe a herceg a világért sem nézett volna bele, vízen úszó olajfoltként, üveglencse mögött gomolygó sárga füstként, homályosan és mély tűzzel ragyogó, aranyszínű szemei Arrenre meredtek.

Itt nem volt mit tennie. Jobb híján fölállt tehát. Ha a sárkány megöli, hát megöli. Ám ha mégsem, megpróbál segíteni Kóbornak, ha egyáltalán lehetséges itt még bármilyen segítség. Fölkelt és elindult, hogy megkeresse a patak partján hagyott holmikat.

A sárkány eközben sem mozdult. Ott kuporgott, és csak nézett, Arren megtalálta a holmijukat, mindkét bőrtömlőt megtöltötte patakvízzel, azután a fövényen keresztül visszaballagott Kóborhoz. Alig néhány lépéssel távolodott el a vízfolyástól, és a sárkány alakja máris szertefoszlott a ködben.

Megitatta Kóbort, de nem tudta őt fölébreszteni. Ernyedten és fázva leheveredett, súlyos fejét Kóbor karjára hajtva. Bajtársa sötét arca elszürkült, orra, arccsontja és a régi sebhely keményen kidomborodott. Teste is mintha elégett, elvékonyodott, elhasználódott volna.

Arren fölült a nedves homokban, társa fejét a térdére fektette. A köd puha, lagymatag burokba foglalta őket, fejük fölött valamelyest elvékonyodott. Valahol a ködben rejtőzködött Orm Embar teteme és a csermely partján várakozó eleven sárkány. És valahol, Magador túloldalán, a fövényre kihúzva hevert a *Messzilátó*… üresen. Azon is túl, keleten a tenger. Vagy háromszáz mérföld a Nyugati Peremvidék legközelebbi szigetéig és legalább ezer a Legbenső-tengerig. Jó hosszú út. „Messze van, mint Magador” — szokták volt mondani a rosszániak. A gyermekeknek mesélt régi történetek és mondák rendszerint így kezdődtek: „Oly régen, mint az örökkévalóság, és oly távol, mint Magador, élt, éldegélt egy fejedelem…”

Ő is fejedelem volt. Ám a mesékben ez volt a kezdet, számára viszont úgy tűnt, ez a vég.

Nem volt igazán csüggedt. Bár rettenetesen elfáradt, és társáért is aggódott, mégsem uralkodott el rajta a végső elkeseredés vagy önsajnálat. Csupán azt nem tudta, hogy még mit tehetne. Immáron minden elvégeztetett.

Amikor valamennyire visszatért az ereje, elhatározta, hogy a csomagjukban lévő zsinórral megpróbál horgászni. Miután enyhítette szomjúságát, megrohanta a mardosó éhség, eledelük meg már nem maradt egy morzsányi sem, csak tán egy kis csomag kétszersült. De elhatározta, hogy azt félreteszi, mert ha kicsit megáztatja, fölpuhítja,

talán Kóborba erőltethet belőle valamennyit.

Ez volt tehát minden, amit tehetett. Ezen túl nem látott semmi célt. Mindent beburkolt a köd és a pára.

Végigtúrta a zsebeit, amint ott ült Kóborhoz bújva, hátha talál bennük valami használhatót. Zekéje egyik zsebében rátapintott valami hegyes tárgyra. Előkotorta, és értetlenül vizsgálgatta. Kis fekete, kemény, lyukacsos kődarab volt az. Már-már elhajította, de akkor, kitapintva cakkos, fűrészes élét, érezve különös súlyát, rájött, hogy mi az: egy darabka a Fájdalom hegyének oldalából. Akkor kerülhetett a zsebébe, amikor fölfelé kapaszkodott, vagy mikor Kóborral együtt kúsztak ki a hágó szélére. Markába szorította ezt az örökkévaló dolgot, a *fájdalom kövei.* Szorosan rákulcsolta fáradt ujjait. Elmosolyodott. Egyszerre szomorkás és örömteli mosollyal. Életében először, magányosan és öndicséret nélkül elöntötte a győzelem érzése, ott, a világ peremén.

A pára megmozdult és elvékonyodott. Rajta túl a távolban, a nyílt tenger fölött előbújtak a napsugarak. A dűnék és a hegyek színtelenül és fölnagyítva hullámzottak a ködfátylak között. A tétova napfény megcsillant Orm Embar holtában is lenyűgöző testén.

A másik, az acélfekete sárkány egyetlen moccanás nélkül kuporgott a patak túlsó partján.

Déltájban kivirult az idő, a nap melegen sütött, elűzve a levegőből az utolsó párafoszlányokat is. Arren levetette és kiteregette átnedvesedett ruháit, csak övét és kardját hagyva magán. Kóbor ruháját is szétteregette a napon, de a varázsló a rázúduló erős és gyógyítóan kellemes meleg és fényözön ellenére tovább feküdt érzéketlenül.

Fémes csikorgás, összesúrlódó kardpengék sikkanó lármája hallatszott. Az acélfekete sárkány fölegyenesedett görbe lábain. Megmozdult, és átkelt a kis patakon, lágy surrogással vonszolva óriási testét a homokon. Arren jól látta a ráncokat a hóna alatt, oldalán a Vandór-Akbé páncéljához hasonlóan összekarcolt és horpadt pikkelyeket, hosszú sárga és megkopott fogait. Biztos, kimért mozgásában, rendíthetetlen és félelmetes nyugalmában a fiú fölismerte az öregség, az emlékezés határait meghaladó, felbecsülhetetlen kor jeleit. Amikor a sárkány végre megállt, alig néhány lépésnyire a helytől, ahol Kóbor feküdt, Arren kettejük között állva, s nem lévén járatos az ősi beszédben, köznyelven fordult hozzá:

— Te volnál Kalesszin?

A sárkány nem szólt semmit, de úgy tűnt, mintha mosolyogna. Hosszú nyakát kinyújtva, hatalmas fejét lehajtotta, és egyenesen Kóborra nézett. Kimondta a nevét.

Hangja döbbenetes volt és mégis lágy, torkából egy kovácsműhely

szaga áradt.

Még egyszer, majd harmadszor is megszólította az alvót. Az utolsó szólításra Kóbor kinyitotta a szemét. Egy perc múlva megpróbált fölülni, de visszahanyatlott. Arren mellétérdelt, és ülő helyzetbe támogatta. Ekkor a mágus megszólalt:

— Kalesszin — mondta —, *senvanissai'n ar Roke!* — E szavak után, mintha minden ereje ismét elhagyta volna, Arren vállára hajtotta fejét, és lehunyta szemét.

A sárkány nem válaszolt semmit. Ugyanúgy kuporgott, mint az előbb, mozdulatlanul. Lassan visszatért a köd, elhomályosítva a tenger horizontján alábukó napot.

Arren felöltöztette Kóbort, és köpenyébe is bebugyolálta. A messzi elhúzódott apály nyomán ismét visszatérőben volt a dagály, s arra gondolt, hogy följebb viszi mesterét valami szárazabb helyre a dűne oldalában. Érezte, hogy lassan visszatérő ereje már elegendő lenne hozzá.

Ám amikor előrehajolt, hogy fölnyalábolja Kóbor testét, a sárkány kinyújtotta egyik oszlopnyi lábát, csaknem megérintve őt. Négy ujj volt ezen a lábon és hátrafelé egy sarkantyú, amilyet a kakasok viselnek, csakhogy ez acélból volt, és hosszú, akár a kasza pengéje.

— *Sobriosst* — sziszegte a sárkány, mint a fagyott nád között bujkáló januári szél.

— Hagyd békén az én uramat! Megmentett mindannyiunkat, de eközben elhasználta minden erejét. Meglehet, még az életét is. Hagyd őt békében!

Így kiáltott Arren haraggal és parancsoló hangon. Ijedtség és rémület borította el, a rosszullét határáig szorongatta torkát a félelem, többet már aligha tudott volna elviselni. Dühös volt a sárkányra brutális ereje, titáni méretei, igazságtalan fölénye miatt. De már látta a halált, meg is ízlelte a halált, semmilyen rettegésnek nem volt többé hatalma fölötte.

A vénséges vén Kalesszin ránézett egyik hosszúkás, iszonytatóan arányló szemével. Évszázadok és évezredek húzódtak meg annak a szemnek a mélységeiben. Valahol legalul ott ragyogott benne a teremtés hajnalpírja. Arren, bár nem nézett bele, mégis érezte, hogy mély és őszinte jóindulattal tekint le rá.

— *Arw sobriosst* - szólt ismét a sárkány, és rozsdaszín orrlyukai annyira kitágultak, hogy mélyükön fölvillant az elfojtott és visszatartott kohótűz fénye.

Arren karja már Kóbor válla alatt feszült, éppen emelte magatehetetlen testét, amikor Kalesszin mozdulata megállította őt. Most megérezte, hogy a varázsló feje kissé felé fordul, és meghallotta suttogó hangját:

— Azt jelenti: szállj föl ide.

A fiú egy pillanatra mozdulatlanná dermedt. Olyan tébolyító volt ez az egész. De mégis ott volt előtte a hatalmas, karmos láb, behajlítva, mint valami lépcső. Második fok a térdhajlat, fölötte a váll kiszögellése, majd végül a lapocka mellől elődomborodó szárnyizmok kötege. Összesen négy kényelmes lépcsőfok. És ott, a szárnyak és a hátat borító acélpáncélzat első gigászi tarajlemeze előtt, a nyakhajlat mélyedésében bőven volt hely egy vagy akár két ember számára is. Persze, ha elment az eszük, odavan minden reményük, és teljesen megtébolyodtak.

— Szálljatok föl! — mondta Kalesszin a Teremtés nyelvén.

Arren fölállt, és mesterét is talpra segítette. Kóbor fölszegett fejjel, Arren segítő karjára támaszkodva fölkapaszkodott a különös lépcsőfokokon. Mindketten elhelyezkedtek lovaglóülésben a sárkány durva pikkelyes nyakának hajlatában. Arren hátul, hogy szükség esetén támaszt nyújthasson Kóbornak. Érezték, amint meleg árasztja el őket, kellemes meleg, mint a nyári napsugár, ahol megérintették a sárkány bőrét. A vaspáncél alatt az élet tüze izzott.

Arren észrevette, hogy a varázsló tiszafa botja félig a homokba temetve ott maradt a parton. A tenger hullámai egyre közelebb csapkodtak hozzá, hogy magukkal ragadják. Már mozdult, hogy lemásszon érte, de Kóbor megállította.

— Hagyd csak. Minden erejét elveszítette abban a kiszáradt folyómederben. Többé nem vagyok varázsló, Lebannen.

Kalesszin hátrafordult, és oldalazva rájuk pillantott, tekintetében az ősi bölcsességgel. Senki sem mondhatta volna meg, hogy Kalesszin nő- vagy hímnemű. Senki sem tudhatta, mi jár a fejében. Iszonyú szárnyai lassan kitárultak és fölemelkedtek. Nem aranylóak voltak, mint Orm Embaréi, hanem vörösek, rőtek, mint a rozsda, sötétpirosak, mint a vér vagy mint Lorbanery selymének karmazsinja. A sárkány óvatosan lendítette meg a szárnyát, hogy véletlenül le ne sodorja apró „lovasait". Óvatosan megfeszítette rettentő combjainak erejét, és felszökkent a levegőbe, akár egy macska. Fölemelte őket a ködtakaró fölé. Végigviharzottak Magador fölött.

Vérvörös szárnyaival hasítva az alkonyi levegőt, Kalesszin kiért velük a nyílt tenger fölé, keletnek fordult, és nekivágott az útnak.

E nyári napokon az emberek óriási repülő sárkány alakját látták az égen Ully, majd Uszidéró, azután Ontuégó szigetének északi csücske fölött. A Nyugati Peremvidéken, ahol nagyon is jól ismerik őket, az emberek félnek a sárkányoktól. Mégis, amikor ez az egy elrepült fölöttük, a parasztok előmerészkedtek rejtekhelyükről, és akik látták őt, ilyeneket mondtak: „Nem pusztult hát el minden sárkány, ahogy gondoltuk. Lehet, hogy mégsem halt meg minden varázsló. Micsoda ünnepélyesség volt ennek a szárnyalásában! Lehet, hogy ez

volt a legöregebb."

Ha Kalesszin leszállt is útközben, senki sem látta, hol. Azokon a távoli szigeteken vannak őserdők és vad hegyek, ahová csak igen ritkán vetődik el ember, s ahol még egy sárkány is leszállhat észrevétlenül.

A Kilencven sziget vidékén azonban volt nagy sikoltozás és riadalom. Az emberek kétségbeesetten eveztek nyugat felé az apró szigetek között, kiáltozva a félelemtől: „Bújjatok el! Bújjatok el! A pendori sárkány megszegte a szavát! A főmágus odaveszett, és most jön a sárkány, hogy fölfaljon bennünket."

A hatalmas acélszürke szörnyeteg ezután leszállás nélkül röpült el a kis szigetek, apró városkák és tanyák fölött, még csak le sem nézett, és arra sem méltatta őket, hogy egy lángcsóvát fecséreljen ilyen jelentéktelen zsákmányra. Tovaszállt, először Gert, azután Smarág fölött, átkelt a Legbenső-tenger térségein, és hamarosan látótávolságba érkezett Kútfő szigetéhez.

Az emberek emlékezetében soha, de még a legendák szerint is aligha merészkedett sárkány akár nyíltan, akár lopva e védett sziget erős falainak közelébe. Ez az egy azonban nem tétovázott. Kiterjesztett szárnyával súlyosan csapkodva, Kútfő nyugati partja fölé siklott, végigszállt a falvak és mezők fölött, egészen az Alkány városa fölé emelkedő zöldellő dombig. Ott végre puhán leereszkedett a földre, még egyszer fölcsapta bíborszín szárnyait, majd redőkbe hajtogatta őket. Nyugodtan letelepedett Kútfő dombjának tetején.

A tanulófiúk rohanvást özönlöttek elő a Nagy Házból. Semmi sem tarthatta volna vissza őket. Mégis, minden fiatalságuk dacára lemaradtak mestereik mögött, és csak másodikként érkeztek a dombhoz. Mire odaértek, a szent ligetéből előbújt Formamester már ott várta őket, fehér haja szinte világított a napfényben. Mellette állt a Változtató, aki két éjszakával azelőtt tért vissza egy hatalmas halászsas képében, csüngő szárnyakkal és kimerülten. Saját varázsigéi már jó ideje bebörtönözték őt ebbe az alakba, és nem is szabadulhatott tőle, míg vissza nem jutott a szent ligetbe, azon az éjszakán, amikor helyreállt az egyensúly, és ismét egész lett az, ami eltörött. Eljött a Hívó is, megnyúltan és rozogán, hiszen alig egy napja kelt föl betegágyából. Mellette toporgott az Ajtónálló.

Körülöttük tolongott a Bölcsek szigetének mindegyik mestere.

Látták, amint a sárkány nyakából leszállnak utasai: az egyik támogatja a másikat. Látták, amint különös elégedettséggel, vidáman és kíváncsian körültekintenek. A sárkány kőszoborként ült egy helyben, mialatt lekecmeregtek a hátáról, és megálltak mellette. Alig észrevehetően megmozdította a fejét, amikor a főmágus megszólította, és röviden válaszolt is neki. Azok, akik ránéztek ekkor, látták ferde metszésű, sárga szemét, hideg és mégis nevetéssel teli pillantását. Aki

értette az ősi nyelvet, hallhatta, amint a sárkány ezt mondja:

— Elhoztam az ifjú királyt az ő országába és az öregembert az ő hazájába.

— Még egy rövid út vár ránk, Kalesszin — felelte neki Kóbor. — Én még nem érkeztem oda, ahová mennem kell. — Letekintett a Nagy Ház napfényben fürdő tetőire és tornyaira, s úgy látszott, hogy halványan elmosolyodik. Azután a mellette álló karcsú és magas ifjúhoz fordult. Arren ruhája megtépázott volt, ő maga sem állt valami biztosan a lábán a hosszú utazás kimerültségétől és az átélt megpróbáltatások okozta zavarodottságtól. Kóbor ekkor valamennyiük szeme láttára két térdre ereszkedett előtte, és mélyen meghajtotta deresszürke fejét.

Azután fölállt, megcsókolta a fiatal férfi arcát a következő szavak kíséretében:

— Amikor elfoglalod trónodat Enyhelyen, én uram és drága útitársam, uralkodj bölcsen és sokáig!

Ekkor a mesterekre, az ifjú varázslókra, a tanulófiúkra, a lejtőkön és a dombtetőn összesereglett városi népekre fordította tekintetét. Arca nyugodt volt, és szemében ugyanaz az időtlen mosoly bujkált, mint Kalesszinében. Elfordult a gyülekezettől, a sárkány térdébe és vállába kapaszkodva visszamászott a sziklatömbnyi szárnycsúcsok közé, és elfoglalta helyét, zablát nem ismerő gigászi hátasa nyakában. A bíborszín szárnyak dörögve széttárultak, és Kalesszin a vének véne egyetlen szökkenéssel a levegőben termett. Torkából lángözön és füstfelhő tört elő, csapkodó redős szárnya mennydörgést és szélvihart kavart. Tett egy félkört a zöldellő domb fölött, majd északkeleti irányban elröpült, a világóceánnak azon sarka felé, ahol Gont hegy-völgyes szigete emelkedik. Az Ajtónálló mosolyogva sóhajtotta utána: — Megtette, ami egyáltalán elvégezhető. Most megtér otthonába. Addig néztek a sárkány röpte nyomába a napfény és a tenger síkja között, míg el nem tűnt a szemük elől.

A *Kóbor tetteiben* úgy olvasható, hogy ő, aki akkor a főmágus volt, eljött a minden szigetek királyának koronázási ünnepségeire, a világ szívében, Enyhelyen, a Kard tornyába. A hősi ének szerint, amikor a koronázás szertartása véget ért, és elkezdődött a hosszú ünnepségsorozat, ő otthagyta a mulatozó gyülekezetet, és egyedül leballagott az enyhelyi kikötőbe. Ott ringatózott a vízen egy csónak, kopott, viharvert, sok-sok esztendő terheitől megviselt. Kóbor nevén szólította a hajót:

— *Messzilátó!* — mire az odasiklott hozzá. Miután a mólóról beugrott a csónakba, Kóbor hátat fordított a földnek, a hajó pedig szél, vitorla és evezők nélkül megindult vele. Kivitte őt a kikötőből, ki az öbölből, és elment nyugat felé a szigetek között, végig a tengeren,

amerre a nap leszáll. Azóta nem hallott róla senki.

Gont szigetén azonban másként mesélik ezt a történetet. Úgy tartják, hogy maga az ifjú király, Lebannen jött el, hogy megkeresse Kóbort és elhívja a koronázási ünnepre. De nem találta meg őt sem Gont kikötőjében, sem Re Albi városában. Senki sem tudta megmondani, hol lehet, csak annyit tudtak az emberek, hogy gyalog indult föl, az erdő borította hegyek felé. Gyakran tett így, mesélték, hogy hosszú hónapokig vissza se térjen, és senki sem ismerte magányos útjait. Némelyek fölajánlották, hogy megkeresik, de a király leintette őket, mondván:

— Nagyobb az ő királysága az enyémnél.

Azután lejött a hegyről, hajóra szállt, és visszatért Enyhely nagy szigetére, hogy megkoronázzák.